DUMITRU POPA
***PITCAIRN*[1]**

Cuvânt înainte

La 31 decembrie 1957, într-un ziar de mare tiraj din Bucureşti, a apărut o mică relatare sub titlul: „*O descoperire interesantă*”. În câteva cuvinte, se făcea cunoscut că „*epava vasului „Bounty*”, *care s-a scufundat în anul 1790 în faţa insulei Pitcairn, din Oceanul Pacific, între America şi Australia, a fost recent fotografiată de către un scafandru amator*”.

Încă din 1933 a fost găsită în acest loc timona navei, care în prezent se află într-un muzeu.

În anul 1789, marinarii de pe vasul „Bounty” s-au răsculat din cauza tratamentului barbar la care erau supuşi de căpitanul vasului. O parte din răsculaţi au ajuns pe insula Pitcairn, stabilindu-se acolo, în cea mai îndepărtată insuliţă din lume, pierdută în imensitatea Oceanului Pacific. Din colonia înfiripată acum două sute de ani, până în 1990 mai trăiau pe insulă cincizeci-şaizeci de urmaşi ai răsculaţilor de atunci.

După cum se ştie, căpitanul vasului, Bligh, şi o parte din oamenii săi au ajuns, după o călătorie dramatică de aproape patru mii de mile, la Batavia, Djakarta de astăzi.

Între timp, am citit o serie de articole despre insula Pitcairn în revista pentru tineret „Youth’s Instructor”, care mi-a stârnit interesul şi dorinţa de a cunoaşte mai multe despre cele petrecute cu mulţi ani în urmă. În scopul acesta, m-am adresat postului de radio „The Voice of Prophecy” din Australia, aparţinând Bisericii Adventiste de Ziua a Şaptea, Diviziunea Pacificului de Sud, care cu multă înţelegere şi bunăvoinţă mi-a pus la dispoziţie o serie de materiale valoroase, cărţi, diapozitive, fotografii etc, cum şi adresa pastorului din insula Pitcairn, cu care am corespondat, documentându-mă în legătură cu Pitcairn-ul de odinioară şi de astăzi.

Acestea, împreună cu articolele din „Youth’s Instructor”, m-au

---

[1] https://www.scribd.com/document/398806521/Pitcairn-Dumitru-Popa

ajutat să public în paginile revistei „Curierul Adventist” (1961 – 1962) o serie de articole despre cele ce au avut loc pe „Bounty”, cum şi despre insula Pitcairn şi locuitorii ei.

Dar până acum n-am putut realiza ceea ce-mi propusesem atunci, publicarea unei cărţi care să prezinte istoria insulei Pitcairn, de la colonizarea ei de către o parte a răsculaţilor de pe „Bounty” şi până la micuţa comunitate de credincioşi adventişti de ziua a şaptea ce constituie întreaga populaţie a acestei insule, intrate de acum în legendă.

Despre răscoala de pe „Bounty” s-a scris şi s-a publicat mult. De la jurnalul de bord al navei „Bounty” (Captain Bligh’s Log of H.M.S. „Bounty”, while on a voyage to the South Seas), la depoziţiile căpitanului Bligh, ale secundului John Fryer şi ale lui James Morrison, adjunctul şefului de echipaj, făcute în faţa Curţii Marţiale a Amiralităţii Britanice care a judecat acest caz, şi până la trilogia scrisă de Charles Nordhoff şi James Norman Hall, *Mutiny on die Bounty* (Răscoala de pe Bounty), *Men Against the Sea* (Oameni în luptă cu marea) şi *Pitcairn’s Island* (Insula Pitcairn), după care s-au făcut trei filme de lung metraj, care au avut un succes răsunător.

În 1976, Editura Meridiane din Bucureşti publică, în traducerea lui Constantin Papadopol Calimah, lucrarea lui Sir John Barrow *Revolta de pe Bounty* (The Mutiny and Piratical Scizure of H.M.S. Bounty, London, 1831).

Lucrarea de faţă îşi propune să prezinte o altă latură a acestei istorii, şi anume istoria locuitorilor de pe insula Pitcairn, de la aşezarea lor pe insulă şi până în prezent. Această relatare istorică scoate în evidenţă în mod pregnant puterea transformatoare a Evangheliei. De la ură, revoltă, beţie şi crime, la conştienta responsabilităţii umane, la temerea de Dumnezeu, la spiritul de sacrificiu şi iubirea de oameni, căci…” Dumnezeu este iubire”.

Bucureşti, 1998

Capitolul 1

VOIAJUL VASULUI BOUNTY

Departe în Oceanul Pacific, la marginea dantelatului arhipelag Tuamotu, se află o mică bucată de pământ, lungă de aproximativ două

mile şi lată de o milă, numită insula Pitcairn. Pe coastele dealurilor ei, care nu se ridică la peste o mie de picioare înălţime, cum şi în văile acestora, bogate în soluri pline de fosfaţi, cresc cele mai bune soiuri de portocale şi grape-fruit din toată lumea.

Adventiştii de ziua a şaptea sunt în mod deosebit interesaţi de istoria acestei insule şi a locuitorilor ei, pentru că aproape toţi cei care locuiesc astăzi în această insulă sunt membri ai Bisericii Adventiste de Ziua a Şaptea, dar şi pentru faptul că viaţa pe insula Pitcairn, aşa cum o cunoaştem astăzi, a luat naştere din faimoasa răscoală a marinarilor de pe vasul „Bounty".

Cândva, cu mult timp în urmă, pe insulă trăiau alţi oameni, aparţinând unei alte civilizaţii, care se ocupau cu cioplirea pietrei, autorii faimoaselor topoare de piatră din Mările Sudului. Exemplare ale unor asemenea unelte din piatră se mai găsesc şi astăzi în unele muzee, iar exemplare foarte fine de astfel de topoare se mai descoperă încă pe insulă.

Istoria nu ne spune cine au fost primii locuitori ai insulei şi ce s-a întâmplat cu ei, dar foarte multe dovezi ale existenţei unor locuitori preistorici se mai pot vedea şi astăzi pe insulă. Nu se ştie nici care a fost numele original al insulei, dacă a avut vreodată vreun alt nume.

Astăzi, insula poartă numele Pitcairn, nume ce a fost dat insulei la 2 iulie 1767, de către căpitanul şi exploratorul Filip Carteret de pe vasul „Swallow" (Rândunica). Carteret scria în jurnalul de bord al vasului că un aspirant de pe vas, cu numele Pitcairn, a fost acela care a zărit pentru prima dată insula din postul său de veghe, la aproximativ trei mii de mile vest de Chile.

„Insula", scrie mai departe căpitanul Carteret în jurnalul de bord, „este asemenea unei stânci mari ce se ridică din mare şi are aproximativ cinci mile de ţărm, de jur-împrejur, după toate probabilităţile nelocuită, fiind acoperită de copaci şi având un izvor de apă curgând pe una din laturile ei. Valurile agitate ale oceanului au făcut imposibilă debarcarea pe insulă. După o observare atentă a insulei de pe vas, i-am pus numele Pitcairn, în onoarea aspirantului meu, şi am navigat mai departe".

Douăzeci şi doi de ani mai târziu, această insulă a ajuns în

centrul atenţiei şi interesului lumii întregi, pentru că ea a intrat în dramaticul episod istoric al răscoalei de pe „Bounty" şi a devenit apoi căminul unui număr de răsculaţi, descendenţii cărora populează şi astăzi insula.

— Dintre navigatorii englezi din ultima parte a secolului al XVIII-lea, s-au distins Byron, bunicul marelui poet englez, Wallis şi Carteret. Carteret a fost tovarăş de călătorie cu Byron. În 1767, el porneşte cu Wallis într-o călătoie pentru descoperirea de noi pământuri, dar în aprilie 1767 se despart ca urmare a unei furtuni. După ce s-a despărţit de Wallis, Carteret a avut de înfruntat o nouă furtună în dreptul strâmtorii lui Magellan şi alta la sfârşitul lunii aprilie şi începutul lunii mai, în dreptul Insulei Juan Fernandez. De aici el a pornit spre nord-vest şi, la începutul lunii iulie a aceluiaşi an, 1767, a descoperit Insula Pitcairn.

t

Din momentul în care s-a declanşat revolta pe „Bounty" şi până în prezent, s-au scris multe articole şi s-au publicat multe cărţi, care s-au străduit să înfăţişeze istoria palpitantă a acelor evenimente şi să mai aducă lumină asupra acestei rebeliuni ce a avut loc pe mare. Recent, atenţia a fost atrasă asupra insulei din motive geologice şi internaţionale. De asemenea, o serie de organizaţii internaţionale sunt interesate să studieze problema rasei locuitorilor insulei.

Două campanii de cercetări geologice au fost întreprinse în cursul anului 1955, din care una a fost condusă de guvernul suedez. Cu puţin timp înainte de aceasta, organizaţii internaţionale au sugerat ideea ca populaţia actuală a insulei să fie mutată în altă parte şi insula să fie folosită pentru testarea bombei cu hidrogen (H. Bomb). Marea Britanie însă a respins ideea şi n-a permis acest lucru.

Astăzi, insula se află direct pe ruta cea mare şi circulară ce începe de la Panamá, spre Noua Zeelandă şi apele Australiei. Două mii de turişti trec în fiecare an prin insula Pitcairn şi învaţă câte ceva din istoria şi viaţa acestor oameni.

Dar să urmărim istoria interesantă a acestei mici, dar încântătoare insule. Începutul istoriei insulei Pitcairn se află undeva prin 1777, la zece ani după descoperirea ei. Exploratorii mai de demult

ai Pacificului, ca de exemplu William Dampier şi George Anson, au povestit la întoarcerea din călătoriile lor despre fructul arborelui de pâine, prezentându-l ca pe un aliment interesant şi ieftin. Mai târziu, căpitanul Cook, întorcându-se din voiajul său din Mările Sudului, a adus şi el în atenţia opiniei publice engleze fructul arborelui de pâine. El a descris calităţile lui minunate şi a declarat că stă la baza alimentaţiei locuitorilor insulelor din Pacific, fiind un aliment ce poate fi obţinut timp de opt luni pe an. Şi în acest fel…

…fără ajutorul plugului.
Oferă omului o recoltă nesecerată
De pe câmpuri nearate.
Coace pâini ca din făina cea mai fină.
Fără cuptor, în crânguri.
La îndemâna tuturor".
Lord Byron

Comercianţii şi stăpânii plantaţiilor de trestie de zahăr din Indiile de Vest erau foarte interesaţi în obţinerea arborelui de pâine. Ei s-au gândit că fructul acestui arbore ar putea fi o hrană bună pentru sclavii de pe plantaţiile lor. Astfel că, în 1777, Societatea Regală de Arte din Londra a oferit o medalie de aur celui ce va reuşi să aclimatizeze arborele de pâine în Indiile de Vest. Un timp nu s-a primit niciun răspuns. Mai târziu însă, Sir Joseph Banks, preşedintele societăţii regale, care vizitase personal Tahiti împreună cu căpitanul Cook în 1769, a preluat această problemă în numele plantatorilor.

În următorii câţiva ani, regele George al III-lea, obosit de necazurile politice şi de problemele legate de războiul de independenţă din America, a răspuns imediat sugestiei lui Joseph Banks şi şi-a manifestat interesul faţă de noile probleme din Pacific. Astfel că regele şi-a dat consimţământul faţă de propunerea ca Amiralitatea să pregătească şi să echipeze un vas care să ia puieţi de arbori de pâine din Tahiti, pe care să-i ducă apoi în Indiile de Vest.

În scopul acesta, cu o mie nouă sute cincizeci de lire s-a cumpărat vasul comercial „Bethia" de către Navy Bord şi a fost apoi amenajat pentru a transporta aceşti arbori.

Capacitatea de încărcare a vasului era de 215 tone; lungimea

punţii era de 90 de picioare şi 10 inches, iar lăţimea de 24 de picioare şi 3 inches. La cererea regelui, vasul a fost rebotezat „Bounty”, iar căpitanul William Bligh a fost numit la comanda vasului, la data de 16 august 1787. William Bligh era un om scund, având aproximativ treizeci şi trei de ani la data numirii sale în calitate de comandant sau căpitan al vasului „Bounty”. După relatările istoricilor acelui timp, Bligh nu era un om care inspira iubire. Era un om uşor iritabil, greu de suportat. Era mai degrabă un fel de „şofer” decât un conducător de oameni. Şi totuşi, lucrul acesta nu-l făcea – în mod necesar – nepotrivit pentru a comanda un vas, căci, în afară de capacităţile sale profesionale, el avea, de asemenea, o considerabilă preocupare pentru sănătatea echipajului său.

Picior, măsură de lungime = 12 inches = 30, 479 cm, 1 inch reprezintă a 12-a parte dintr-un picior = 2, 54 cm.

Echipajul a fost format din patruzeci şi cinci de oameni, între şaptesprezece şi patruzeci de ani, cu preocupări diferite în viaţă. Aceasta era o nouă aventură din partea marinei engleze şi, aşa cum era şi normal, succesul misiunii depindea de integritatea tuturor.

În loc să exploreze noi întinderi sau să se angajeze în acţiuni de cucerire, această expediţie era destinată să promoveze bunăstarea, un gest de bunăvoinţă în cadrul schimburilor oferite de sistemul colonial. Datorită acestui lucru, regele dorea ca acţiunea aceasta să se dovedească a fi un succes.

Iată lista echipajului de pe „Bounty”:

William Bligh, locotenent de marină, comandantul vasului. John Fryer, locotenent de marină, secundul comandantului. William Elphinstone, al doilea secund al comandantului. Fletcher Christian, adjunctul secundului. Numit prin ordin scris de W. Bligh, secundul comandantului. Thomas Huggan, medic, asasinat de indigeni la prima escală în

Tahiti, înainte de răzvrătire. William Peckover, şef tunar. John Mills, adjunct al şefului de tun. William Cole, şeful echipajului. James Morrison, adjunctul şefului de echipaj. Charles Churchill, instructor de lupte cu arme albe. Thomas Hayward, aspirant. John Hallet, aspirant. Edward Young, aspirant. George Stewart, aspirant. Peter Heywood,

aspirant. Robert Tinkler, elev marinar. William Purceii, dulgher. Charles Norman, ajutor de dulgher. Thomas McIntosh, dulgher pentru postul echipajului. John Norton, caporal de marină, ucis de băştinaşi în insula Tafoa.

Peter Linkletter, caporal de marină.

George Simpson, adjunct de caporal de marină.

Joseph Coleman, armurier.

Lawrence Lebogue, velar.

Thomas Hall, bucătar.

John Smith, bucătarul comandantului.

Robert Lamb, măcelar.

John Samuel, intendent.

David Nelson, botanist.

William Brown, grădinar.

Thomas Ledward, matelot cu funcţie de chirurg, după moartea lui Thomas Huggan. Thomas Burkett, matelot. Matthew Quintal, matelot. John Sumner, matelot. John Miliward, matelot. William McKoy, matelot. Henry Hillbrant, matelot.

William Muspratt, matelot, ordonanţa comandantului. Michael Byrne, matelot. Alexander Smith, matelot (alias John Adams). John Williams, matelot. Thomas Ellison, matelot. Isaac Martin, matelot. Richard Skinner, matelot. Matthew Thompson, matelot.

Dintre ofiţeri, tânărul de douăzeci şi doi de ani, Fletcher Christian, era foarte bine văzut. El provenea dintr-o familie cu tradiţie în marină şi în general se considera că va ajunge sus de tot în ierarhia navală. El era un prieten apropiat al căpitanului Bligh şi, printr-o cerere expresă, a fost chemat să se alăture echipajului ca prim ofiţer. îl mai însoţise pe căpitanul Bligh în două voiaje anterioare şi este grăitor faptul că, la începutul voiajului, Bligh nu avea decât senti

! 4

mente prieteneşti faţă de Christian şi o părere deosebit de bună despre calităţile lui de marinar.

Deoarece Fletcher Christian avea să devină figura proeminentă în răscoala ce a avut loc pe „Bounty" şi apoi în istoria de mai târziu a insulei Pitcairn, cred că ne va fi de folos să privim puţin mai de

aproape istoria familiei lui.

După cartea cu titlul *Christian şi strămoşii lui*, scrisă de doamna Kelly, care a crescut până la maturitate alături de vechea familie Christian, pe insula Man, linia strămoşilor familiei, din partea tatălui, putea fi trasată spre înapoi până la Constantin, prin nepotul său Carol cel Mare. Mama lui Christian, Elizabeth, venea dintr-o lungă linie de regi scoţieni.

Un studiu mai amănunţit al progeniturilor familiei Christian scoate la lumină războinici, legislatori, regi, baroni, cavaleri, femei frivole şi mame ale unor aventurieri. Unii din strămoşii lui au fost persecutori neînduplecaţi, în timp ce alţii au apărat cu putere drepturile minorităţilor religioase. Fără îndoială că toţi aceştia au influenţat diferit caracterul lui Fletcher Christian.

Dar el n-a fost singurul om al echipajului cu o origine aşa de nobilă. Trei dintre aspiranţi, şi anume: Peter Heywood, Edward Young şi George Stewart, proveneau, de asemenea, din familii de origine nobilă şi au fost educaţi pentru a purta mai departe responsabilităţi în societate. Niciunul dintre aceştia nu s-a gândit, atunci când s-a alăturat acestei expediţii, că numai unul dintre ei se va mai întoarce acasă.

Acesta a fost Peter Heywood. Istoria credinţei şi a rugăciunilor surorii sale a făcut epocă în analele istoriei flotei britanice. Despre cei ce formau restul echipajului se cunoaşte puţin sau nimic, până în momentul în care s-au alăturat echipajului şi după aceea în dezvoltarea evenimentelor ce formează istoria vasului „Bounty".

„În ziua de 4 octombrie 1787, pilotul s-a urcat la bordul navei ancorate la docurile din Deptford, pentru a ne pilota de-a lungul râului, şi pe 9 octombrie am ancorat la Long Reach, unde am fost aprovizionaţi cu tunuri, puşti şi muniţia necesară, cât şi cu alimentele pentru hrana echipajului pe tot timpul voiajului.

Pe data de 15 octombrie am primit ordinul de pornire spre Spithead, dar vânturile şi vremea au fost aşa de nefavorabile, încât n-am putut ajunge acolo decât pe 4 noiembrie. Pe data de 24 noiembrie, am primit din partea Lordului Hood, comandantul de la Spithead, ultimele ordine.

Vântul, care de câteva zile fusese favorabil, s-a întors acum cu

putere împotriva noastră. Pe data de 28 noiembrie, echipajul vasului a primit, în avans, salariul pe două luni şi a doua zi am pornit spre Sf. Elena, unde am fost obligaţi să aruncăm ancora.

Am încercat de câteva ori, fără succes, să navigăm de-a lungul Canalului, dar vânturile violente şi vremea rea ne-au forţat să ne întoarcem la Sf. Elena şi chiar la Spithead, până când, în cele din urmă, duminică dimineaţa, 23 decembrie 1787, am putut să pornim, având vânt bun, îndreptându-ne spre ţinta călătoriei noastre".

La 5 ianuarie 1788, la orizont a apărut insula Teneriffe, cam la 12 leghe depărtare, unde „Bounty" a făcut escală. Aici s-a împrospătat rezerva de apă şi alimente şi s-au făcut unele reparaţii necesare navei, în jurnalul de bord, Bligh notează;

„Terminând problemele pe care le aveam de rezolvat la Teneriffe, joi, 10 ianuarie 1788, am ridicat ancora, având vântul dinspre sud-est, echipajul fiind sănătos şi într-o bună dispoziţie.

Am repartizat echipajul pe trei schimburi şi i-am încredinţat lui Fletcher Christian răspunderea celui de al treilea cart... Duminică, 2 martie 1788, trecând în revistă echipajul şi văzând că fiecare om de la bord era curat, am oficiat, după obişnuinţă, un serviciu religios. De asemenea, am înmânat domnului Fletcher Christian, căruia i-am încredinţat răspunderea celui de al treilea schimb, un ordin scris, de a exercita pe vas funcţia de locotenent, secund al comandantului vasului".

Din cauza timpului nefavorabil, căpitanul Bligh a fost obligat să ceară şi să primească aprobarea pentru schimbarea rutei stabilite iniţial şi să navigheze mai bine de trei sferturi din drumul împrejurul lumii, via Africa, Australia, pentru ca în cele din urmă să arunce ancora în golful Matavai, Tahiti, pe data de 26 octombrie 1788.

În zece luni de navigaţie, plecând din Anglia, nava „Bounty" a parcurs douăzeci şi şapte de mii de mile marine.

Nu este greu să-ţi imaginezi condiţiile destul de apăsătoare care au existat la bordul vasului, care nu era un vas prea mare, şi cât de greu era să controlezi şi să stăpâneşti temperamentele membrilor echipajului în condiţiile impuse de timpul nefavorabil şi adesea din cauza imposibilităţii de a avea hrană suficientă. Din relatările istorice,

cum şi din jurnalul de bord al navei, reiese în mod clar faptul că, în diferite ocazii, căpitanul Bligh a folosit metode brutale pentru a putea menţine disciplina în rândul echipajului.

Cele mai multe dificultăţi porneau, totuşi, chiar de la căpitan, din cauza raţiilor scăzute de a26 *octombrie 1788 căpitanul Bligh aruncă an*-hrană pe care acesta le *cora* în *Golful Matavai*, *Tahiti*, *după un voiaj dificil* stabilea pentru membrii echipajului. Referitor la acest lucru, un scriitor a spus că „la modul general, acuzaţiile care i se aduceau căpitanului Bligh se datorau faptului că el era atât comandantul, cât şi casierul vasului, fiind astfel ispitit să mânuiască în aşa fel finanţele, încât o bună parte din acestea să ajungă în buzunarele sale".

2. Pitcairn

Oricum, în afară de unele măsuri disciplinare pe care Bligh ştia cum să le administreze şi cu care echipajul era obişnuit, nimic deosebit n-a avut loc pe tot timpul voiajului până la Tahiti, care să tulbure buna dispoziţie a căpitanului Bligh.

Matelotul Matthew Quintal fierbea însă de mânie şi resentimente împotriva căpitanului Bligh pentru că el a fost primul care a fost biciuit cu „două duzini de lovituri de bici", din cauza „insolenţei şi nemulţumirii", o experienţă umilitoare pentru mândria lui.

În jurnalul de bord al vasului, acest eveniment a fost notat astfel:

„La plângerea făcută de şeful echipajului, am găsit că este necesar să-l pedepsesc pe Matthew Quintal, unul dintre marinari, cu două duzini de lovituri de bici, pentru „insolenţă şi comportare răzvrătită". Până acum, n-am avut ocazia să pedepsesc nicio persoană de la bord". 7

Mai târziu, James Morrison, un marinar de pe vas, a declarat înaintea Curţii Marţiale de Investigare a Amiralităţii Britanice, care se ocupa de cercetarea împrejurărilor ce au dus la răscoala echipajului de pe „Bounty", că singurul lucru de care s-a plâns Quintal a fost acela că, fără să fie nevoie, căpitanul scădea mereu raţia da mâncare ce se cuvenea echipajului.

Pentru prima dată, umbrele unei nemulţumiri s-au aşternut

asupra echipajului atunci când, cu o ocazie, căpitanul Bligh a poruncit ca brânza să fie adusă pe puntea vasului pentru a fi aerisită. Când s-au deschis cutiile în care era păstrată brânza, Bligh a spus că lipsesc două bucăţi de brânză.

— Cu siguranţă au fost furate, a tunat căpitanul cu mânie în glas.

Marinarul care se ocupa cu păstrarea hranei i-a amintit căpitanului Bligh că respectiva cutie fusese deschisă pe când vasul se afla încă ancorat pe râul Tamisa şi că, din dispoziţia domnului Samuel, intendentul, bucăţile care lipseau au fost trimise acasă la căpitanul Bligh. Fletcher Christian a confirmat cele spuse de marinar. Dar, fără să mai continue cercetările, Bligh a poruncit să nu se mai dea echipajuluiofiţeri şi marinari – raţia de brânză, până când, în felul acesta, va fi recuperată brânza dispărută. El a continuat să înjure, ameninţând că cine va mai spune ceva despre acest incident va fi biciuit.

Această formă de pedepsire a dat naştere la nemulţumiri, iar cazul acesta a marcat începutul unor serii de evenimente cu rezultate nebănuite, în timpul călătoriei au avut loc şi alte asemenea întâmplări, încât era clar faptul că, atunci când vasul a ajuns în Tahiti, la 22 octombrie 1788, după un voiaj de zece luni, atmosfera de pe vasul „Bounty" nu era tocmai plăcută.

O

Capitolul 2

NEDREPTATEA DUCE LA RĂSCOALĂ

cenele care au avut loc în laguna Matavai, Tahiti, când vasul „Bounty" a început să alunece pe luciul apei din locul în care stătuse la ancoră, este mult mai bine să fie lăsate pe seama imaginaţiei.

Băştinaşii tahitieni i-au primit pe căpitanul Bligh şi pe membrii echipajului în modul cel mai prietenos şi le-au oferit cea mai caldă ospitalitate. Activitatea de rutină, ca şi viaţa de pe vas erau relaxate, iar echipajul era destul de ocupat, atât în ceea ce priveşte ocaziile de distracţie, cât şi lucrul pe care-l avea de făcut.

Nelson, botanistul vasului, şi Brown, grădinarul, au găsit în curând foarte multe lucruri care îi interesau, atunci când au început să scoată şi să pună în vase speciale cei 1015 arbori de pâine. Ei au pus

aceşti copaci în 770 de ghivece mari, 39 de cutii şi 24 de lăzi. În total, 1015 puieţi de arbori de pâine, pe care i-au aşezat într-o încăpere special amenajată pe vasul „Bounty".

Ceilalţi oameni au avut puţine lucruri de făcut, aşa că fiecare îşi petrecea vremea cum îi plăcea.

s

După ce căpitanul şi membrii echipajului s-au despărţit de localnici, „Bounty" a ieşit din laguna Matavai, pentru a porni în cea de-a doua parte a călătoriei. Lenevia este totdeauna vrăjmaşul disciplinei şi aşa se face că Bligh a pierdut controlul asupra acestor oameni, ca să nu-l mai poată recâştiga niciodată. Nimeni nu ştie exact de ce căpitanul Bligh a ales să rămână atât de mult timp în Tahiti (de la 26 octombrie 1788 până la 4 aprilie 1789). Lunga şedere în această insulă avea să aibă mai târziu consecinţe destul de serioase. Fără nicio îndoială, lucrul acesta a avut foarte mult de-a face cu răscoala ce a izbucnit nu mult după aceea.

Dintre cei de pe navă, nimeni n-a avut nici cea mai mică idee cu privire la faptul că în douăzeci şi trei de zile va avea loc o răscoală pe vaporul lor. Nici chiar Fletcher Christian, în timp ce privea canoele cele mari şi iuţi ce însoţeau vasul la ieşirea din lagună în apele Mării Sudului, nu avea nici cea mai vagă idee că în câteva săptămâni el se va întoarce în Tahiti, nu ca ofiţer şi om liber, ci ca un răsculat, un fugar, ascunzându-se de ameninţarea încruntată a civilizaţiei.

A doua sau a treia zi după ce au părăsit Otaheite (Tahiti), căpitanul Bligh a confiscat toată hrana ce fusese dăruită membrilor echipajului de către prietenii lor din Tahiti.

Fletcher Christian a obiectat faţă de această dispoziţie a căpitanului Bligh. Imediat, căpitanul a revărsat asupra lui o avalanşă de injurii, la care Christian a răspuns astfel:

— Domnule, abuzul dumneavoastră este atât de grav, încât nu-mi mai pot îndeplini cu plăcere îndatoririle ce-mi revin!

Se pare că Bligh n-a mai avut nimic de spus atunci şi s-a retras în cabina lui.

Dar, după aproximativ două luni şi ceva, când „Bounty" a ajuns la insula Anamooka, căpitanul i-a dat lui Christian ordinul să ia cu el un

grup de marinari şi să meargă la ţărm pentru a împrospăta rezerva de apă.

Băştinaşii s-au arătat ostili, aşa că Fletcher Christian a fost nevoit să se retragă din faţa unui atac şi, ţinând seama de ordinele anterioare ale comandantului, s-a abţinut să deschidă focul împotriva băştinaşilor sau să-i atace. Întorcându-se pe corabie, Christian i-a raportat căpitanului Bligh, comandantul vasului, faptul că au fost primiţi în mod neprietenos, la care Bligh a început să-l înjure şi să-şi bată joc de el, în faţa echipajului, spunând că a fost un laş căruia i-a fost frică de nişte sălbatici goi. Respectuos, Christian i-a răspuns:

— Domnule, armele n-au nicio valoare, de vreme ce ordinele dumneavoastră interzic folosirea lor.

În felul acesta, prăpastia dintre cei doi continua să se adâncească.

Trei zile mai târziu, în timp ce se aflau în grupul de insule Tonga, a avut loc un incident care a precedat rebeliunea de pe vas. În după-amiaza zilei de 27 aprilie 1789, căpitanul Bligh a venit pe punte şi a observat imediat că lipseau câteva nuci de cocos dintr-o grămadă ce se afla între tunuri. El a spus înfuriat că nucile au fost furate şi că lucrul acesta nu s-a putut face decât cu complicitatea unor ofiţeri de pe vas. Ofiţerii au declarat, totuşi, că n-au văzut pe nimeni care să se fi atins de ele. Bligh a răspuns înfuriat:

— Atunci, voi le-aţi luat.

Chiar atunci, pe loc, el i-a ordonat lui Christian Fletcher să coboare în cabinele ofiţerilor şi să aducă pe punte orice nucă de cocos pe care o va găsi.

— Câte nuci de cocos ai în cabina dumitale? îl întrebă Bligh, clocotind de mânie.

— Drept să vă spun, domnule, nu ştiu, a răspuns Christian, dar sper că nu mă consideraţi atât de josnic încât să mă fac vinovat de a fi furat ce-i al dumneavoastră!

— Da, a răspuns mânios Bligh, marcându-şi răspunsul cu înjurături. Aşa cred. Sunteţi cu toţii nişte hoţi. Data viitoare veţi fura igname. Dar am să vă biciuiesc, am să vă fac să săriţi peste bord mai înainte de a ieşi din strâmtoarea Endeavour.

Apoi, mai liniştit, dar sub imperiul mâniei, i-a spus domnului să-muel, intendentul vasului, care mai târziu a povestit la proces toată scena aceasta, să nu mai dea „ticăloşilor acestora" raţia de grog şi a doua zi să le dea numai jumătate din raţia de igname, hrana lor, adăugând că, dacă avea să mai lipsească vreo nucă de cocos, raţia zilnică de igname va fi redusă la un sfert de livră.

Nu este greu de imaginat faptul că tratamentul la care a fost supus de Bligh l-a încrâncenat şi mai mult pe Christian, care se pare că era mult mai sensibil decât ceilalţi ofiţeri.

De asemenea, s-ar putea ca Bligh să fi avut sentimentul că favorurile pe care i le-a acordat lui Christian îi dădeau dreptul să-l trateze aşa cum îl trata, dar, cu toate acestea, atunci când s-a luat în calcul tot ce se considera ca fiind îngăduit în modul de comportare al căpitanului în cadrul serviciului pe navele engleze din timpul acela, fără nicio reţinere se poate spune că atitudinea lui Bligh era lipsită de raţiune şi nu făcea decât să incite la sentimente răzbunătoare, la răscoală. Mustrările lui nu erau numai aspre, ci totdeauna se terminau cu invective şi acuzaţii de laşitate şi furt.

Cu privire la evenimentele care au avut loc în noaptea aceea, locotenentul John Fryer, secundul comandantului, în raportul pe care l-a prezentat mai târziu în faţa comisiei de investigare a cazului, se pare că a prezentat cel mai clar acele momente. O copie a acestui raport se află în prezent la Biblioteca Mitchell, din Sydney, Australia. El a declarat atunci că „Bligh s-a angajat plin de mânie în lucruri triviale şi a debitat acuzaţii sălbatice la adresa ofiţerilor săi".

John Fryer şi-a exprimat părerea sa personală, şi anume că „starea psihică tulburată în care se afla atunci Christian s-a datorat certurilor frecvente pe care le-a avut cu Bligh şi abuzurilor pe care le-a suferit din partea comandantului". 11

O latură interesantă a caracterului lui Bligh este pusă în lumină de raportul lui Fryer, căci, continuându-şi depoziţia, el a spus:

„Mânia sa era capabilă să crească tot aşa de repede pe cât de repede se şi potolea; căci, după aproximativ o oră după ce şi-a revărsat veninul asupra lui Christian, el i-a trimis invitaţia să cineze cu el în seara aceea. Christian s-a scuzat, spunând că nu se simte bine. Ceilalţi

ofiţeri de pe navă s-au înţeles între ei să nu accepte invitaţia de a cina cu comandantul, dacă vor fi invitaţi. Dar când invitaţia a ajuns la Hayward, acesta a acceptat-o şi în felul acesta el s-a separat de restul ofiţerilor de pe vas".

Când umbrele fluxului de seară s-au liniştit pe apele calme ale Pacificului, pe 28 aprilie 1789, inima lui Fletcher Christian era plină de zbucium, de neliniște.

La început, gândul răzvrătirii n-a fost în inima sa. El avea simţământul că nu mai putea să aibă o colaborare strânsă cu Bligh, care îi fusese prieten, iar acum îi era vrăjmaş. El nu mai vedea, pentru viitor, nicio posibilitate de promovare. Prestigiul său personal fusese în mare măsură distrus şi, în starea psihică în care se afla, omul, adevăratul Christian, s-a lăsat pradă temperamentului său şi a fost stăpânit de sentimentul că a fost nedreptăţit şi tratat cum nu merita.

Ar fi fost mai bine pentru el dacă şi-ar fi stăpânit sentimentele şi motivele de a se plânge pe care le avea, dacă ar fi îndurat abuzurile la care a fost su'pus până la terminarea călătoriei. Atunci, ar fi putut cere unui tribunal să judece cauza sa.

Pe măsură ce orele nopţii treceau, Christian continua să lucreze la planul lui de a părăsi vasul, primind de la şeful echipajului, de la dulgher şi de la doi aspiranţi, Stewart şi Hayward, care cunoşteau planurile sale, câteva lucruri (cuie, obiecte de sticlă şi alte mărunţişuri), pe care le putea schimba cu băştinaşii pe hrană.

În noaptea aceea se pare că la bord a fost o activitate mai mare decât de obicei, aşa că Fletcher Christian n-a găsit ocazia potrivită pentru a-şi putea pune planul în aplicare şi a părăsi vasul fără să fie văzut. El dormise foarte puţin până în momentul în care a fost chemat să intre de cart.

Matthew Quintal şi Christian erau aplecaţi peste bord, privind în gol, aşa cum era şi în sufletul lor, când deodată Quintal i-a dat lui Christian ideea de a pune stăpânire pe vas, şi nu de a-l părăsi, căci mai erau şi alţi membri ai echipajului care au fost brutalizaţi de către „Old Breadfruit", cum îl mai numeau ei pe căpitan.

Christian a acceptat imediat ideea şi a acţionat în consecinţă. I-a chemat pe Isaac Martin, Charles Churchill şi Matthew Thompson, căci

toţi aceştia făcuseră cunoştinţă cu „mângâierile pisicii" (biciul cu nouă cozi), şi au făcut un plan de acţiune. Alexander Smith (John Adams) i-a chemat pe John Williams şi William McKoy, care au fost de acord cu planul acestui complot, pentru că şi ei fuseseră supuşi unui tratament dur. În ora care a urmat, au avut loc scene care au dus la o bruscă şi dramatică schimbare.

Christian şi trei dintre confraţii săi la rebeliune (Charles Churchill, John Mills şi Thomas Burkett) au năvălit în cabina lui Bligh, în timp ce acesta se odihnea. L-au tras afară din pat şi imediat l-au imobilizat, legându-i mâinile la spate. L-au scos pe punte, unde o barcă a fost coborâtă la apă. L-au forţat pe căpitan să coboare în această barcă împreună cu optsprezece oameni din echipaj, care au refuzat să se alăture răsculaţilor. Le-au fost date câteva provizii, destul de puţine, apoi mica ambarcaţiune a fost lăsată în plină noapte în voia valurilor, să fie purtată încoace şi încolo pe apele Pacificului de Sud.

Iată ce a notat în legătură cu evenimentul acesta căpitanul Bligh în jurnalul de bord, pe care intendentul Samuel l-a luat cu el împreună cu alte lucruri din cabina comandantului:

„Marţi, 28 aprilie, chiar înainte de răsăritul soarelui, în timp ce încă dormeam, Mr. Christian, ofiţerul de cart, cu instructorul de luptă cu arme albe, cu al doilea tunar şi Thomas Burkett, marinar, au venit în cabina mea, m-au prins şi mi-au legat mâinile la spate cu o frânghie, ameninţându-mă că mă omoară imediat dacă spun ceva sau fac cel mai mic zgomot. Cu toate acestea, am strigat cât am putut de tare, în speranţa că voi fi ajutat; dar răzvrătiţii îi neutralizaseră deja pe ofiţerii care nu erau de partea lor, aşezând santinele la uşile cabinelor respective. La uşa cabinei mele se aflau trei oameni, pe lângă cei patru pe care i-am menţionat mai înainte. Christian nu avea în mână decât o sabie de abordaj; ceilalţi aveau muschete şi baionete. Am fost smuls din pat şi adus pe punte în cămaşă, având mari dureri din cauză că eram strâns legat cu frânghia de mâini".

Şi astfel, răscoala de pe „Bounty" a intrat în istorie.

Capitolul 3

ODISEEA CĂPITANULUI BLIGH ŞI A CELOR CE AU RĂMAS CU EL

Căpitanul Bligh împreună cu optsprezece oameni din echipaj, şi

anume aceia care au refuzat să se alăture răsculaţilor, au fost înghesuiţi într-o şalupă descoperită şi abandonată în derivă în plin ocean. O barcă…

„Ce n-avea greement, N-avea nici instrumente, nici vele… nici catarge". Ca provizii, li s-au aruncat cincizeci de livre de pâine, şaisprezece bucăţi de carne de porc conservată, cântărind fiecare câte două livre, douăsprezece pinte de rom, şase sticle de vin, aproximativ două sute cincizeci de pinte de apă potabilă şi patru butoiaşe goale.

Livra (funt) = aproximativ 0, 5 kg; Pinta 0, 568 1 (Anglia).

Iată numele ofiţerilor şi marinarilor care au rămas de partea lui Bligh şi care l-au însoţit în odiseea lui pe mare.

John Fryer, locotenent, secundul comandantului.

William Elphinstone, al doilea secund.

Thomas Hayward, aspirant.

John Hallet, aspirant.

Thomas Ledward, matelot, cu funcţia de chirurg, după moartea lui Thomas Huggan.

David Nelson, botanist.

William Peckover, şef de tun.

William Cole, şeful echipajului.

William Purceii, dulgher.

John Norton, caporal de marină.

Peter Linkletter, caporal de marină.

Lawrence Lebogue, velar.

John Smith, bucătarul comandantului.

Thomas Hall, bucătar.

George Simpson, adjunct de caporal.

Robert Tinkler, elev marinar.

Robert Lamb, măcelar.

John Samuel, intendent.

În ceea ce urmează, am să apelez mai des la jurnalul de bord al căpitanului Bligh, publicat în *A Booh of the Bounty*, de William Bligh şi alţii, Everyman's Library/Nr. 50/950.

„Prima mea hotărâre", spune Bligh, „a fost aceea de a căuta să fac provizii de fructul arborelui de pâine şi de apă în insula Tofoa şi

după aceea să mergem spre Tongataboo, şi acolo să-mi asum riscul de a cere regelui Poulaho să ne echipeze şalupa cu cele necesare navigaţiei şi să ne dea apă şi hrană, aşa încât să putem ajunge în Indiile de Est.

Am ajuns noaptea la Tofoa, aşa că am aşteptat zorii zilei, odihnindu-ne fiecare aşa cum am putut. Dimineaţa, am mers de-a lungul ţărmului, căutând un loc unde să putem debarca. Pe la orele zece am găsit un loc în partea de nord-vest a insulei. Domnul Samuel şi alţi câţiva marinari au coborât pe insulă în căutare de provizii, restul am rămas la şalupă. Spre prânz, domnul Samuel s-a întors aducând numai puţină apă. Deşi vremea era bună, bătea totuşi un vânt puternic din est-sud-est, aşa că nu ne-am aventurat pe apă. Am continuat să mergem de-a lungul coastei şi am găsit câţiva palmieri şi nuci de cocos şi, cu multă greutate, escaladând nişte stânci ascuţite, am reuşit să culegem câteva. Seara am dat fiecăruia hrana raţionalizată, o bucată mică de pâine, un pahar cu vin şi câte o nucă de cocos. Noaptea aceea ne-am odihnit tot în şalupă.

Dimineaţa în zori am încercat să *ple într-o mică ambarcaţiune răsculaţii i-au înghesuit cam* ieşind în larg, *pe căpitanul Bligh şi optsprezece oameni din* echidar vântul şi vremea *paj*, *care au refuzat şase alături răsculaţilor*, *după rQ* & *nom* Qb] i f să *care ambarcaţiunea a fost abandonată în deriva în* °

plin ocean. ne întoarcem la ţărm, acolo unde petrecurăm şi noaptea precedentă. Apoi, după ce le-am dat oamenilor câte o linguriţă de rom şi o bucată de pâine, însoţit de domnul Samuel, de Nelson şi de alţi marinari, am coborât pe insulă în căutare de provizii, dar nu am găsit nimic, în afară de nouă galoane de apă de ploaie rămasă în găurile stâncilor de origine vulcanică şi ne-am întors obosiţi la şalupă. Vineri, 1 mai 1789, am încercat din nou să explorăm insula, mergând pe diferite rute. De data aceasta am întâlnit o femeie cu un copil şi apoi şi pe tatăl copilului. Mai târziu, au apărut şi alţi băştinaşi. Am început să strângem provizii în schimbul unor mici lucruri pe care le mai aveam.

La început toate au mers bine. Căpeteniile veneau şi plecau, erau prietenoşi cu toţii şi au primit darurile noastre.

După o obositoare căutare, am adus la barcă douăzeci de nuci de

cocos. Deodată, şi-a făcut apariţia o grupă destul de numeroasă de indigeni. Am intrat în discuţie cu ei. Le-am dat nasturi şi alte mici obiecte, primind în schimb fructe şi nuci de cocos. La barcă s-au mai adus, între timp, trei galoane cu apă.

Nu peste mult timp, indigenii s-au întors în număr de câteva sute. Căpetenia lor mi s-a adresat scurt şi categoric:

— Tu dormi astăzi în casa mea.

Dar eu am refuzat, spunând că sunt obişnuit să dorm în barcă. Supărată, căpetenia m-a ameninţat, spunând:

— Atunci am să te ucid!

Sălbaticii aveau deja pietre în mână, făcând zgomot cu ele, şi se apropiau tot mai mult de noi. Deodată au început să atace. De-abia am apucat să ne urcăm în şalupă că indigenii au şi început să arunce cu toată puterea cu pietre asupra noastră. Norton, care era încă la mal, ocupat să dezlege ancora cu gheare de pe plajă, a fost lovit în cap, trântit la pământ, prins de băştinaşi şi ucis".

Bligh, cu sânge rece şi stăpânire de sine, a reuşit ca în ultimul moment să taie funia ancorei şi astfel au putut scăpa de atacatori, deşi cu greu, ajutaţi fiind şi de întunericul nopţii ce se lăsase, alegându-se fiecare cu lovituri mai grave sau mai puţin grave, de la ploaia de pietre aruncate asupra lor. Atacatorii s-au urcat în canoele lor şi au început

Galon, măsoară pentru lichide şi capacităţi în Anglia 4, 541, în S.U.A. 3, 781.

să-i urmărească. Atunci, Bligh a poruncit să se arunce în apă nişte haine, la anumite intervale de timp. Aceasta s-a dovedit a fi scăparea lor. Sălbaticii s-au oprit să le pescuiască şi apoi au început să se certe pentru împărţirea lor. Acoperiţi de întuneric, marinarii cu şalupa lor au dispărut în noapte.

Bligh a îndreptat şalupa spre larg. Acum începea o luptă pe viaţă şi pe moarte pentru supravieţuire. Bligh şi-a folosit toată capacitatea şi iscusinţa, ca unul dintre cei mai buni navigatori. Ce au fost în stare să facă el şi cei şaptesprezece oameni ai săi întrece până şi cele mai îndrăzneţe poveşti marinăreşti. Au traversat întregul arhipelag al insulelor Fiji, descoperind noi insule. Era imposibil să arunci ancora undeva, lângă un ţărm, fără să ai cu tine arme de foc. Nimeni nu

murmura împotriva raţiilor alimentare, care erau foarte mici. Câteva ciocniri între Bligh şi Purceii au fost înăbuşite în faşă. Chiar şi Bligh se supunea rânduielii, mâncând şi el la fel ca toţi ceilalţi, deşi lucra cel mai mult.

Din fericire, vântul s-a intensificat. În felul acesta, putea fi folosită pânza cea mica ce înlocuia braţele obosite ale narinarilor. Dar vântul a devenit furtună, uragan. Bligh, fără să scoavă un cuvânt, stătea la cârmă, iar Fryer îl ajuta. Val după val se abătea asupra micii ambarcaţiuni. O parte din oameni trebuia să vâslească, astfel încât barca să nu se răstoarne, ceilalţi scoteau apa din barcă cu mâinile, căci nu aveau niciun vas. Şi totuşi, această vreme s-a dovedit a fi salvarea lor. În bătaia nemiloasă a soarelui, ar fi murit de sete, aşa şi-au refăcut rezervele de apă. Odată, pe o limbă de nisip au găsit nişte scoici mari, o hrană binevenită. Scoicile serveau acum ca vase. Şi astfel se scurgea săptămână după săptămână. Mereu şi mereu Bligh îşi încuraja oamenii. Unii erau bolnavi, dar nu le putea veni în ajutor cu nimic, decât menajându-i, scutindu-i de munca pe care trebuia s-o facă. Căpitanul avea grijă de ei, veghind să primească hrana la timp.

Odată, când măcelarul Lamb a smuls pâinea din mâna bătrânului Nelson, care era slab şi bolnav, Bligh s-a supărat foarte tare pe el, pedepsindu-l în mod exemplar. Toţi erau de acord cu măsurile impuse în situaţia în care se găseau. În urma ambarcaţiunii lor, rechinii îi însoţeau, aşteptând prada.

Un chin deosebit era pentru ei atunci când treceau pe lângă câte o insulă plină de verdeaţă şi auzeau adierea vântului în frunzele palmierilor şi ale pomilor fructiferi, iar păsările îi salutau cu ciripitul lor, şi totuşi ei erau nevoiţi să meargă mai departe şi tot mai departe. Din coji de nuci de cocos Bligh şi-a făcut un cântar, o balanţă, pentru a putea stabili mai corect raţiile de mâncare cuvenite fiecăruia.

În cele din urmă au ajuns la ţărmul Australiei, unde au putut prinde câteva păsări şi au găsit ouă. Au găsit o trecere prin reciful „Barrier", ajungând într-o apă mai liniştită, la vest de insula „Prince of Wells" şi, în final, în Timor. Slăbiţi, priveau ţinta şi nu le venea să creadă. Pentru ei, aceasta era o minune. Mulţumeau cu toţii lui Dumnezeu pentru că le-a salvat viaţa. În ziua următoare, au ajuns în

portul Cupong. Salvaţi… salvaţi… salvaţi!

Un convoi ciudat urca încet, încet, spre casa guvernatorului. Ochii oamenilor scânteiau, înfundaţi în orbite. Barba le era lungă şi părul dezordonat, iar trupul le era acoperit de zdrenţe. Toţi erau încovoiaţi şi desculţi.

Li s-a făcut o primire festivă, punându-li-se totul la dispoziţie. După patruzeci şi una de zile de luptă cu stihiile naturii, au putut dormi în pat. Numai unul dintre ei nu şi-a mai putut reveni – bătrânul botanist Nelson, care a murit şi a fost îngropat la Cupong.

După câteva săptămâni de repaus, Bligh a cumpărat o goeletă şi a trimis un raport către Amiralitatea Britanică. După aceea au plecat spre Batavia, unde câţiva dintre ei au murit de febră. Ceilalţi au ajuns cu bine în Anglia.

În ziua de 14 martie 1790, Bligh a ajuns la Portsmouth în compania intendentului Samuel. La 22 octombrie 1790, a trebuit să se prezinte în faţa tribunalului militar pentru a răspunde de pierderea vasului „Bounty". El şi toţi ofiţerii care au luat parte la această călătorie au fost disculpaţi şi şi-au continuat cariera de ofiţeri de marină, Bligh ajungând până la gradul de amiral.

…-o-*Capitolul* 4

ODISEEA PANDOREI

Ce urmează să facem acum?" probabil că a fost întrebarea cea mare ce stăruia în mintea lui Fletcher Christian, când a început să reflecteze la evenimentele ce s-au derulat într-un ritm accelerat şi care l-au propulsat la comanda vasului „Bounty". Nu mai putea să dea înapoi, astfel că îi revenea sarcina să se îngrijească de cei care l-au urmat.

Iată numele ofiţerilor şi marinarilor care au rămas cu Fletcher Christian pe vasul „Bounty":

Peter Heywood, aspirant.

Edward Young, aspirant.

George Stewart, aspirant.

Charles Churchill, instructor de luptă cu arme albe.

John Mills, adjunct al şefului de tun.

James Morrison, adjunctul şefului de echipaj.

Thomas Burkett, matelot.
Matthew Quintal, matelot.
John Sumner, matelot.
John Miliward, matelot.
William McKoy, matelot.
Henry Hillbrant, matelot.
Michael Byrne, matelot.
William Muspratt, matelot, ordonanţa comandantului.
Alexander Smith (John Adams), matelot.
John Williams, matelot.
Thomas Ellison, matelot.
Isaac Martin, matelot.
Richard Skinner, matelot.
Matthew Thompson, matelot.
William Brown, matelot.
Joseph Coleman, armurier.
Charles Norman, ajutor de dulgher.
Thomas McIntosh, dulgher pentru postul echipajului.

Majoritatea acestora doreau ca vasul să se întoarcă în Tahiti. Cu toate acestea, Christian era conştient de faptul că întoarcerea în Tahiti era primejdioasă, pentru că, între timp, forţele navale ale Marii Britanii aveau să fie trimise să-i caute şi în mod natural mai întâi vor începe să-i caute în grupul de insule tahitiene. Din acest motiv, el s-a îndreptat spre insula Tubuai, din grupul Austral, unde câţiva din oamenii lui doreau să se stabilească. După ce au debarcat, au constatat că resursele naturale erau foarte sărace şi că locul era lipsit de animale. S-au întors astfel în Tahiti pentru a lua porci şi capre, dar când au revenit la Tubuai, au constatat că indigenii le erau ostili. În cele din urmă, Christian a fost convins să se întoarcă în Tahiti.

După sosirea lor în Tahiti, la 20 septembrie 1789, şaisprezece dintre ei au hotărât să părăsească vasul şi să se stabilească definitiv în Tahiti. Ceilalţi opt s-au hotărât să-şi lege viaţa şi viitorul lor de Fletcher Christian.

După plecarea vasului „Bounty", viaţa pe insula Tahiti le-a surâs celor şaisprezece membri ai echipajului care s-au despărţit de Chris

tian. Totul era nespus de frumos. Serbări după serbări, pe insulă pace, totul era ca un paradis. Doar Morrison nu s-a putut acomoda. După câteva săptămâni, el a început să-şi construiască o barcă. McIntosh, Norman şi Muspratt l-au ajutat.

Duminica se ţinea serviciul divin, la care toţi luau parte. După un an şi jumătate, vasul era gata. El a fost dat la apă de Poeno, o căpetenie tahitiană, cu patru sute de bărbaţi, pe o distanţă de mai bine de o milă.

Heywood şi Stewart duceau o viaţă lipsită de griji, împreună cu soţiile lor. Au devenit cu toţii foarte apropiaţi. Se jucau, înotau, glumeau, iar indigenii îi zeificau, considerându-i ca fiind cei mai iubiţi ai lor. Trupurile le erau tot atât de tatuate ca şi ale căpeteniilor tahitiene.

Anglia, patria lor, fusese uitată. Dar ea, patria, Anglia, nu-i uitase.

În ziua de 23 martie 1791, Peter Heywood a văzut de pe munte un vas care se apropia de Tahiti. Era un vas englez. Grăbit, a fugit spre ţărm. Dorul de ţară, de mamă, de sora sa îşi făcea acum loc în inima sa. După ce vasul a ancorat în golful Matavei, a putut citi în litere de aur numele vasului: „Pandora".

Căpitanul Edward i-a arestat pe toţi cei de pe „Bounty" care au rămas în Tahiti. Lipseau numai Matthew Thompson şi Charles Churchill, instructorul de lupte cu arme albe. Ei au fost ucişi într-o luptă cu băştinaşii. (După alte rapoarte, s-ar fi împuşcat, din greşeală, reciproc.)

Cei arestaţi au fost puşi în lanţuri şi băgaţi într-o cuşcă construită special pe puntea vasului. Prin nişte ferestre mici intra puţină lumină. Cuşca era păzită în permanenţă. Întemniţaţii au fost trataţi foarte brutal. Nici chiar Bligh nu fusese atât de tiran. La ţărm, plângând, erau femeile tahitiene ale celor întemniţaţi, cu copiii lor, copleşite de durere.

Pe data de 8 mai, „Pandora" a ridicat ancora, părăsind insula Tahiti. Ambarcaţiunea construită de Morrison a mers un timp alături de „Pandora", apoi a rămas în urmă şi nu s-a mai văzut.

Căpitanul Edward a mai căutat un timp vasul „Bounty", dar fără succes, şi în cele din urmă a abandonat uieea de a mai găsi vasul şi pe

ceilalţi răzvrătiţi. La bordul „Pandorei”, printre membrii echipajului, se afla şi ofiţerul Thomas Hayward. Acesta, în loc să uşureze soarta foştilor săi tovarăşi, născocea tot felul de lucruri care să le facă viaţa mai grea.

„Pandora” a pus capul compas pe Namuca. Ajungând acolo, căpitanul Edward a căutat un loc de trecere prin reciful Barrier. Noaptea însă, s-a dezlănţuit o furtună puternică şi „Pandora” a fost aruncată pe o stâncă, sfărâmându-se. Apa pătrundea în vas din toate părţile. Marinarii dădeau la pompe cu eforturi supraomeneşti. Căpitanul era la post, dând ordinele ce se impuneau, evaluând situaţia vasului, în timp ce uraganul se dezlănţuia sălbatic. Începuse să se crape de ziuă. Două catarge au fost rupte. Întemniţaţii prinşi în lanţuri strigau, se rugau, dar… se părea că pentru ei nu mai era nicio scăpare. Vasul se înclinase deja pe o parte, iar marinarii săreau în apă. Căpitanul Edward înota şi el spre un loc sigur. Atunci, în ultimele momente, un ofiţer mai milos, William Moulter, a aruncat cheile înăuntrul cuştii, mai înainte ca să părăsească şi el vasul. Zăvoarele au fost deschise. Dintre cei întemniţaţi, numai aspirantul George Stewart s-a înecat, din cauza unui catarg care a căzut peste el, făcându-l să-şi piardă cunoştinţa. Morrison şi Heywood au fost pescuiţi de o barcă a „Pandorei” după aproximativ două ore.

Acum, căpitanul Edward împreună cu cei scăpaţi din naufragiul „Pandorei” erau şi ei în aceeaşi situaţie ca şi Bligh, numai că, în cazul „Pandorei”, distanţa era mult mai mică. Soarele ardea necruţător şi întemniţaţii erau fără îmbrăcăminte pe ei. Pielea se inflamase şi se crăpa, umplând corpul de răni. Căpitanul Edward nu s-a gândit niciun moment să le vină în ajutor, cu toate că avea destulă pânză pentru a-i feri de arşiţa soarelui. După lungi zile de calvar, de luptă cu marea, cu soarele, vânturile, foamea şi setea, au ajuns la insula Timor. De aici, au fost îmbarcaţi pe vase de război şi aduşi în Anglia, ajungând astfel în faţa tribunalului militar.

După o amănunţită şi îndelungată judecată, curtea a dat următorul verdict:

„S-a stabilit că acuzaţiile aduse lui Peter Heywood, James Morrison, Thomas Ellison, Thomas Burkett, John Miliward şi William

Muspratt sunt adevărate; în consecinţă, curtea decide ca fiecare dintre ei să fie spânzurat la bordul unei nave a Majestăţii Sale, la ora şi locul la care cei trei comisari, îndeplinind funcţia de Lord Mare Amiral al Marii Britanii şi Irlandei, sau unul dintre ei, le vor stabili şi desemna în scris, cu propria lor mână. Ţinând însă seama de anumite circumstanţe, în mod umil şi foarte grabnic, curtea recomandă clemenţei Majestăţii Sale pe Peter Heywood şi James Morrison. Pe de altă parte, curtea decide că acuzaţiile aduse lui Charles Norman, Joseph Coleman, Thomas McIntosh şi Michael Byrne sunt neîntemeiate şi decide achitarea lor".

La 24 octombrie, prin grija Amiralităţii, a fost expediat decretul regal prin care se acorda graţiere totală lui Peter Heywood şi lui James Morrison şi o amânare a executării lui William Muspratt (curând, a fost şi el graţiat) şi confirmarea sentinţei pronunţate împotriva lui Thomas Burkitt, Thomas Ellison şi John Milward. Sentinţa de condamnare la moarte prin spânzurătoare a celor trei marinari a fost adusă la îndeplinire pe data de 29 octombrie 1792, la bordul navei Majestăţii Sale „Brunswick", în rada portului Portsmouth.

Aşa se încheie istoria dramatică a răsculaţilor de pe „Bounty" care, despărţindu-se de Fletcher Christian, au rămas în Tahiti.

O

Capitolul 5

RĂSCULAŢII GĂSESC UN CĂMIN

t a urmărim acum desfăşurarea evenimentelor şi viaţa celorlalţi ASJ opt marinari, care au făcut parte din echipajul vasului „Bounty", care au rămas cu Fletcher Christian şi care constituie, de fapt, subiectul volumului de faţă.

Peter Heywood, aspirantul de pe „Bounty", condamnat la moarte prin spânzurătoare, dar graţiat la propunerea completului de judecată şi a Amiralităţii Britanice, într-o scrisoare adresată mamei sale, scrisă din Tahiti, relatează faptul că echipajul care a rămas cu Christian s-a despărţit în două grupe, pentru a merge fiecare din ele pe drumuri diferite.

În această scrisoare, Heywood reproduce ultimele cuvinte ale lui Christian adresate echipajului:

„Domnilor, am să vă duc şi am să vă debarc acolo unde veţi voi. Nu vreau ca cineva să rămână cu mine, dar vă cer să-mi faceţi o singură favoare, şi anume să-mi daţi mie vasul. Legaţi vela mare (trin-cheta), daţi-mi câteva butoaie cu apă şi lăsaţi-mă să alerg pe aripile vântului şi voi debarca pe prima insulă spre care mă va îndrepta vasul. Am săvârşit o faptă care nu-mi îngăduie să rămân în Otaheite (Tahiti). Nu voi locui niciodată acolo unde aş putea să fiu prins şi dus în patrie spre a fi un blestem şi o defăimare pentru familia mea". 17

Edward Young, unul dintre aspiranţii de pe „Bounty", şi alţi şapte marinari au mers după el în corabie şi au spus:

— Nu te vom părăsi niciodată, domnule Christian, ci vom merge acolo unde vei merge şi tu.

Astfel, în cursul nopţii următoare, Christian şi cei opt tovarăşi ai săi de pribegie au întins pânzele, au ridicat ancora şi au plecat într-o direcţie necunoscută celor care au rămas în Tahiti.

Însă mai înainte de a pleca, el a petrecut câtva timp la ţărm cu doi camarazi, doi ofiţeri prieteni ai săi, şi anume Stewart şi Heywood. „Am petrecut aproape două ore împreună", avea să povestească mai târziu Heywood, descriind ultimele clipe petrecute cu vechiul său prieten. „Când Christian s-a sculat să plece, l-am însoţit, mergând încet de-a lungul plajei, şi ne era foarte greu să schimbăm un cuvânt între noi. A fost o despărţire tristă. El s-a suit într-o canoe şi nu l-am mai văzut niciodată, pentru că în zori vasul a plecat". 19 Acesta a fost ultimul contact al lui Fletcher Christian cu prietenii şi civilizaţia.

Cei opt marinari care au ales să rămână cu el s-au întors pentru o scurtă perioadă de timp la prietenii lor din zilele mai fericite, dintr-o altă parte a insulei Tahiti. Ei au rămas atâta timp cât a fost necesar ca să se căsătorească cu tinere tahitiene, să-şi ia provizii şi alte lucruri necesare.

MI-Mitti a acceptat foarte repede propunerea lui Christian de a-i deveni soţie. Ea a primit numele de Izabela, dar în general este cunoscută după porecla pe care i-a dat-o Christian, şi anume My-Mast (o prescurtare de la My Master), sau după numele ei, MI-Mitti. Era înaltă, foarte frumoasă şi cam de aceeaşi vârstă cu Christian.

Fiind fiica unui important şef de trib, ea avea calităţi care îi

făceau mare cinste şi onoare. Avea calităţi de conducător şi, cu aceste trăsături de caracter moştenite, ea i-a dat lui Christian ajutorul de care acesta avea nevoie. Nu este de mirare că el a numit-o „My Mast" (stăpânul meu), un nume care a caracterizat-o şi i s-a potrivit de minune.

Ceilalţi marinari care au rămas cu el au avut, de asemenea, puţine dificultăţi în câştigarea inimilor unor frumoase tahitiene. Alexander Smith, care mai târziu îşi va schimba numele sau, mai corect, va reveni la numele lui adevărat, John Adams, a petit şi a luat-o în căsătorie pe Balhadi, dintr-un alt district.

Christian era nerăbdător să părăsească locurile acelea, dar, înainte de a pleca, şi-a procurat plante şi diferiţi pomi fructiferi, precum şi pui de găină, capre şi porci. De asemenea, au luat cu ei şi un număr de şase tineri tahitieni, pentru completarea echipajului.

Se cunoaşte puţin despre călătoria vasului „Bounty" din momentul în care Christian şi-a părăsit prietenii, pe Stewart şi Heywood, şi până în noaptea de 23 ianuarie 1790, când Alexander Smith, alias John Adams, a strigat plin de bucurie: „Ahoooy". Toţi erau pe punte. Nu departe, în faţa lor, se înălţa, din apele învolburate ale oceanului, „Insula", la 25 grade şi 7 minute latitudine sudică şi 130 de grade şi 20 minute longitudine vestică.

Christian a privit insula în linişte, timp îndelungat. Razele soarelui luminau vârfurile munţilor, dintre care cel mai înalt era un vârf semeţ de bazalt, înalt de 340 m. Copacii de pe insulă erau verzi şi se legănau în vânt, răspândind miresme îmbietoare. Valurile izbeau ritmic ţărmul stâncos al insulei. Ochii lui Christian străluceau plini de bucurie şi mulţumire. Deodată, el a început să rostească cu glas tare:

— „Îmi ridic ochii spre munţi. De unde-mi va veni ajutorul?" (Ps.121, 1). Da, El, Dumnezeu ne-a salvat şi ne-a dăruit o patrie.

Bărbaţi cu priviri crunte ascultau cu temere cuvintele conducătorului lor. Alexander Smith (John Adams) şi-a împreunat mâinile ca pentru rugăciune şi a rostit, profund marcat de solemnitatea momentului: „Amin".

Se crede că Fletcher Christian avea o copie a raportului căpitanului Carteret, în care acesta descrie descoperirea insulei

Pitcairn, coordonatele ei, şi, deşi el n-a făcut cunoscut nimănui planul său mai înainte de a pleca din Tahiti, se pare totuşi, şi nu fără temei, că este adevărat faptul că el a plănuit mai dinainte să se îndrepte către această insulă, situată la aproximativ o mie de mile mai departe.

Din momentul în care Christian şi ceilalţi răzvrătiţi au pus stăpânire pe navă, Christian a ocupat cabina căpitanului Bligh. Aici, el a putut fi văzut cercetând hărţile, măsurând distanţele dintre insule şi răsfoind hărţile pe care Bligh a fost obligat să le lase în cabina sa.

Printre acestea, Christian a găsit o copie a lucrării lui Hawkes-worth „Voyage", publicată în 1773. A frunzărit primul volum al lucrării, urmărind, aşa cum a făcut de multe ori, călătoriile lui Carteret. Când a ajuns la pagina 561, inima sa a început să bată mai puternic şi fruntea s-a umplut de transpiraţie. A început să citească cu glas tare: „Am continuat să navigăm spre vest, până în seara zilei de 2 iulie 1767, când am descoperit pământ la nord-vest de noi. A doua zi, apropiindu-ne, „pământul" nu era decât o mare stâncă ieşită din mare; nu avea mai mult de cinci mile în circumferinţă „şi se părea că este nelocuită. Era, totuşi, acoperită cu pomi… şi, fiind descoperită de tânărul Pitcairn, am numit-o insula „Pitcairn".

„Era destul pentru Christian. Insula aceasta oferea toate condiţiile ce le impunea situaţia în care se aflau. Era izolată. După Carteret, nu era locuită. Mai mult, Carteret nota că valurile se spărgeau cu violenţă de ţărmul stâncos, astfel că nu exista un port. Acesta era ultimul loc în care Royal Navy i-ar fi putut căuta pe răsculaţi".

Vasul „Bounty" a înconjurat insula de două ori. Era lungă de aproximativ două mile marine şi lată de o milă. În cele din urmă, au găsit un loc bun de ancorat.

Christian a luat măsurile ce se impuneau.

— Femeile rămân la bord, a spus el, iar bărbaţii merg să cerceteze insula. Mills rămâne pe loc ca să anunţe prin salve de tun pe cei plecaţi pe insulă, dacă se iveşte vreun pericol.

În grupe mici, au ajuns la un golf în jurul căruia se găsea puţin teren arabil. Acest mic intrând, pentru că într-adevăr aceasta era realitatea, a fost numit mai târziu „Bounty Bay", nume ce-l poartă până astăzi.

Împărţiţi în mai multe echipe, au început explorarea insulei. Christian s-a urcat pe cel mai înalt vârf, pentru a putea privi mai bine insula. Pe toate laturile ei, insula cădea brusc spre apă. Pământul era foarte rodnic. Pădure, pomi fructiferi şi apă din belşug. Seminţe şi animale au adus ei. Pădurea virgină foarte deasă se întindea până sus, pe vârfurile înalte ale munţilor. Palmierii se legănau în vânt, iar nucile de cocos erau împrăştiate pe jos, de jur-împrejurul palmierilor. Era un nou Tahiti, dar nelocuit.

Era oare locuită această insulă? Edward Young conducea o grupă de cercetare. El trebuia să meargă de jur-împrejurul insulei, pe malul ei. Oamenii mergeau fără grijă prin plaiuri verzi, scuturând şi mâncând nuci de cocos. La un moment dat, au ajuns la o stâncă ce ieşea foarte abrupt în afară. Drumul mergea în zigzag peste această stâncă. În dosul stâncii, se vedea o bucată mai alungită de nisip, asemenea unei panglici. Williams a sărit primul jos, strigând:

— Ce este aici?

Young privi în direcţia aceea. Pe nisip, înaintea lor se aflau topoare de piatră şi alte unelte din piatră. Echipa s-a retras repede în pădure. îi urmărea oare cineva prin desişul pădurii? Aveau impresia că de pretutindeni, printre frunzele copacilor, ochi pătrunzători îi urmăreau. Teama li s-a cuibărit în inimă. Deodată, prin verdele intens al plantelor luxuriante, străluci o formă roşiatică de om, de mărime supranaturală. „Uriaşi", a fost primul lor gând. Şi au mai văzut una şi încă una. Când s-au mai liniştit, şi-au dat seama că, de fapt, erau nişte statui din piatră ce stăteau pe o platformă făcută din piatră roşie. Young le-a privit îndelung, întrebându-l pe Manalee, unul dintre tahi-tienii care-i însoţeau, dacă ştie ceva în legătură cu aceste statui. Dar nici acesta nu-i putea ajuta să descifreze taina. În insula Tahiti nu existau asemenea statui.

Toţi au fost cuprinşi de spaimă, strângând cu putere armele în mâini. În sfârşit, au găsit o peşteră pe pereţii căreia erau cele mai ciudate desene. Williams a dat cu piciorul într-un craniu de om, care s-a rostogolit spre intrare. Aceasta a fost prea mult pentru nervii lor şi aşa zdruncinaţi şi echipa lui Young a încetat să mai cerceteze insula. La întoarcere, aveau impresia, care nu-i părăsise, că erau urmăriţi de

cineva. De unde aveau ei să ştie că acestea erau vestigiile unei culturi vechi, căreia îi aparţineau şi statuile uriaşe din Insula Paştelui?

Nicio echipă n-a întâlnit pe cineva. Uneltele şi statuile erau singurele semne că insula fusese locuită cândva. Între timp, noaptea s-a lăsat peste insulă. Christian s-a hotărât să coboare la ţărm tot ce se afla la bord.

Fletcher Christian s-a mai dus o dată pe vârful dealului. În crengile copacilor sufla un vânt rece. A privit lung în depărtare. Apă, apă, apă, peste tot întindere nesfârşită de apă. „Bounty", bătut de valuri, tălăzuia la mal. Oare ce să facă cu el? Catargele lui înalte puteau oricând să-i trădeze pe refugiaţi. Un gând îl stăpânea din ce în ce mai mult: „Bounty" trebuia să dispară. Aceasta va însemna să taie

De pe (Armul *Insulei Rtcairh*, *l\etcher Lhnstian* de & mai *priveşte cum Bounty arzând se scufunda* în *Bountyc* *

Bay. vedea vreodată Anglia.

Jos, în Bounty-Bay, ceilalţi de pe vas se veseleau. Între ei se afla şi soţia sa, fata cea frumoasă şi iubitoare a lui Hitihiti. În curând, ea urma să devină mamă. Ochii ei nu căutau oare prin întunericul ce învăluia înălţimile insulei? Fletcher zâmbi fără să-şi dea seama.

Coborând, a găsit o peşteră încăpătoare ce putea să fie uşor şi bine apărată. Ajungând în vale, le-a spus tovarăşilor săi:

— M-am gândit la soarta noastră. Aici avem tot ce ne trebuie. Ca şi până acum, mă simt responsabil de soarta voastră. De aceea, trebuie să scoatem din vas tot ce se poate folosi şi apoi… să-i dăm foc.

John Mills gândi cu glas tare, ca un ecou al gândurilor tuturor:

— Aceasta înseamnă că niciodată nu vom mai putea să ne întoarcem în Anglia! Christian a dat din cap.

— La lucrul acesta ar fi trebuit să ne gândim mai înainte! Trebuie să ne ascundem. Vasul poate oricând să atragă atenţia asupra noastră. Siguranţa noastră cere dispariţia lui. Dar nu trebuie să fim trişti. Dumnezeu ne-a binecuvântat, dându-ne o patrie nouă, fără ca noi să meritäm acest lucru. Dacă vom trăi laolaltă în bună înţelegere, credincioşie şi iubire, atunci totul va fi bine.

După cum s-a stabilit, tot ce s-a putut lua a fost adus la mal. Tot ce putea să fie folosit a fost scos şi adus la ţărm. Apoi… în mijlocul

vasului a fost aprins un foc. Imediat flăcările s-au înălţat pe catargele înalte. Un fum gros se ridica spre cer. Toţi priveau această scenă cu tristeţe, căci în flăcările care au cuprins vasul ce ardea ca o torţă vedeau pecetluită izolarea lor de lume, de civilizaţie. Mistuit de flăcări, vasul s-a scufundat, numai cele două catarge negre priveau din adâncuri. Valurile aduceau la ţărm bucăţi arse din lemnul corăbiei. Acum, toate podurile spre lume erau tăiate. Christian, luându-şi soţia de braţ, a urcat dealul spre peşteră. Erau salvaţi de la… frânghie.

Oricine îşi poate imagina cu uşurinţă expresia feţei lui Fletcher Christian când privea cum minunata şi excepţionala corabie, casa lui de mai bine de doi ani de zile, ardea şi se scufunda încet în apele oceanului, la o adâncime de peste treizeci şi cinci de picioare. În zilele când apa este liniştită, chila lui „Bounty" se poate vedea odihnindu-se pe fundul mării, în apropierea ţărmului.

Chilă, piesă principală din osatura navei, situată longitudinal la fundul acesteia.

Cârma (timona) vasului „Bounty" este păstrată de guvernatorul britanic din insula Fiji, iar ancora, care a fost scoasă din apă în 1957, stă pe un postament de ciment în faţa capelei adventiste de pe insulă.

Christian a organizat mica lui societate în grupe şi nu peste mult timp s-a pus temelia aşezării, cunoscute astăzi sub numele de Adamstown. Insula a fost împărţită în secţiuni şi cei nouă albi au primit câte o secţiune.

Propunerea lui Christian şi a lui Edward de a se da şi tahitienilor care au venit cu ei pământ în mod egal, ca şi albilor, a fost respinsă de ceilalţi.

„Ce le trebuie lor pământ? Lăsaţi-i să fie slujitorii noştri. Dacă nouă ne va merge bine, vor avea şi ei de toate". Christian s-a străduit zadarnic să-i facă să înţeleagă că este spre binele tuturor ca armonia şi egalitatea să domnească între ei, chezăşie a bunei lor stări de mâine. Printre altele, le aducea aminte că printre aceşti tahitieni erau căpetenii, urmaşi ai unor strămoşi nobili, care urau orice sclavie. Dar McKoy şi Quintal i-au răspuns în mod batjocoritor:

— Ce vorbe nesocotite! Se pare că-ţi este frică, băiete!

Nu era nimic de făcut. Pentru a preveni cearta, Christian a tăcut,

dar era conştient de faptul că această nedreptate ce se făcea tahitienilor va aduce mari necazuri coloniei. Dar ce puteau face doi contra şapte? Viitorul şi evenimentele dramatice de mai târziu aveau să arate câtă dreptate avuseseră Christian şi Edward atunci când au insistat ca în colonie să domnească armonia şi egalitatea între toţi.

Pomii dădeau cele mai bune roade. Pe stânci erau mii de păsări. Ele erau atât de blânde, încât puteau fi prinse cu mâna. Ouă se găseau din belşug în cuiburile păsărilor. Apele din jur furnizau peşte din abundenţă. Au început să defrişeze terenul şi, până ce şi-au construit case, pânzele de pe „Bounty" au fost folosite pentru corturi.

S-au făcut drumuri, care erau atât de necesare. Un drum ducea către culmea cea mai înaltă a dealului, care a fost numită „dealul de veghe", deoarece se stabilise ca acolo cineva să facă de strajă în permanenţă.

Tahitienii speraseră să ducă o altfel de viaţă, deoarece se considerau prieteni ai albilor. Dar nu murmurau şi, cu bucurie şi credincioşie, îşi aduceau la îndeplinire îndatoririle. Oare nu erau copacii plini de fructe? în lagună nu erau oare mii de peşti? Nu răbda nimeni de foame.

Christian simţea o profundă mulţumire în suflet. Oriunde se îndrepta, vedea bucurie şi feţe vesele. Inima îi era plină de dădea peste ea.

Casele de locuit au fost ridicate printre pomi. De pe mare nu puteau fi văzute. Edward zâmbi şi, scuturând mâna lui Christian, îl întrebă:

— Toate bune? Fletcher dădu din cap:

— Toţi sunt mulţumiţi. Pizma şi ura ar fi cel mai grozav lucru pe acest mic colţ de lume. Dumnezeu să ne păzească!

Edward spuse totuşi îngândurat:

— Quintal şi McKoy pot să devină periculoşi. Trebuie să ai grijă de ei, căci sunt nişte oameni cruzi.

Christian a trebuit să recunoască faptul că cei doi pot reprezenta un pericol.

— Din păcate, ai dreptate. De multe ori îmi fac griji din cauza lor. Să încredinţăm totul în mâna lui Dumnezeu. Azi-noapte, am visat

că trebuie să ţinem servicii divine cu regularitate, pentru a primi binecuvântările cerului.

Cei doi au făcut planul ca în fiecare duminică să ţină un serviciu divin. La prima întâlnire a bărbaţilor, Christian a adus la cunoştinţa tuturor această problemă şi planul făcut. Au fost de acord cu toţii că planul este bun şi necesar. Au hotărât, de asemenea, ca în fiecare duminică dimineaţa clopotul de pe „Bounty" să-i cheme pe oameni la rugăciune.

Din păcate, planul nu s-a pus în practică imediat. Numai de câteva ori s-au ţinut servicii divine. Christian le aducea mereu aminte de hotărârea luată, dar cei mai mulţi luau în râs insistenţele lui.

Astfel că viaţa a început să semene cu aceea din Tahiti. Peisajul era frumos, totul era verde. Văilor adânci şi frumoase ale insulei le-au fost date nume după numele lor. Pitcairn făcea impresia unei cetăţi zidite pe stâncă. Pe această insulă înflorea un paradis în care păcatul şi-a inoculat deja otrava, Yams, batate, banane, arbori de pâine, palmieri de nuci de cocos, toate erau din belşug. Seminţele aduse de ei au încolţit curând, crescând frumos. În afară de acestea aveau porci, capre şi găini. Din fibrele scoarţei copacului de pâine se puteau face cu uşurinţă îmbrăcăminte, pături şi alte lucruri. În fiecare dimineaţă femeile îşi puneau coroane de flori pe cap.

Timpul trecea pe nebăgate de seamă, cu aceeaşi ritmicitate ca totdeauna şi pretutindeni. Christian avea acum tot mai multă grijă de soţia sa, care în curând avea să nască. Dorea ca primul lor născut să fie băiat. El avea să fie primul copil născut pe insulă.

Într-o joi, octombrie 1790, soţia lui Fletcher Christian a dat naştere unui băiat şi i-au pus numele Thursday October Christian, în amintirea acelei zile. Vestea a făcut înconjurul insulei şi toţi au venit să ureze de bine tinerei mame. Cel mic „cânta" vesel şi toţi au început să râdă.

Fletcher a dat o masă mare, la care i-a invitat pe toţi insularii. La un moment dat, Brown şi Alexander Smith împreună cu soţiile lor au dispărut pentru câteva clipe, apărând apoi cu un leagăn împodobit cu flori. La capătul leagănului era o barză, pe care Smith o meşterise cu dibăcie dintr-un lemn. Mama şi tatăl legănau împreună pruncul. Pe foc

se afla carne friptă, iar într-un cazan fierbea ceaiul. A început un ospăţ care a durat până la miezul nopţii.

Într-o zi, McKoy a făcut o descoperire importantă. Ducându-se să-şi controleze mrejele şi undiţele, a mers spre sud ceva mai mult decât de obicei. Acolo era o mocirlă, dar de jur-împrejurul ei era o dungă albă, care strălucea în soare. Apropiindu-se, McKoy a constatat că aceasta era sare. Făcuse o descoperire binevenită, căci provizia de

Yams, cartofi dulci.

sare de pe „Bounty" era pe terminate. Christian a făcut planul ca sarea să fie extrasă cu chibzuinţă.

Într-o zi, pe când cotrobăia prin cufărul său de marinar, Christian a descoperit dedesubt, printre hainele sale, Biblia pe care, cu ani de zile în urmă, mama sa, din iubire, a pus-o printre lucrurile lui. Mama lui Christian, care se hrănea cu poveştile faptelor eroice ale străbunilor şi cu dorinţa ei de mamă ca fiul său să-şi poată scrie numele în sala faptelor sau înfăptuirilor nobile, a simţit că nu poate da un dar mai mare fiului ei, care să inspire la lucruri mai bune în viaţă, decât propria sa Biblie.

Biblia aceasta de familie era ultima legătură cu mama lui. Era o relicvă sfântă şi scumpă de familie.

Într-o zi, dintr-un îndemn lăuntric şi probabil şi din nevoia unei purificări lăuntrice, a luat Biblia şi s-a îndreptat către o grotă din munte, unde obişnuia să se retragă când simţea nevoia să fie singur. Acolo a petrecut multe ore în studierea cărţii sfinte şi fără îndoială că a găsit în ea mângâierea şi eliberarea de vinovăţia sa, cum şi făgăduinţa ocrotirii divine, atunci când reflecta la viaţa sa de până atunci. Erau zile când Alexander Smith, alias John Adams, i se alătura în acel loc retras şi asculta cum Christian îi citea, în timp ce el era atent să vadă dacă nu cumva apărea vreun vas care ar putea veni în căutarea lor.

În timpul acestor ore petrecute împreună în jurul Sfintei Scripturi, Christian a sădit în inima lui John Adams sămânţa adevărului Evangheliei, adevăr care mai târziu a însemnat atât de mult pentru el şi l-a făcut în stare să schimbe întregul curs al istoriei insulei Pitcairn.

Dar liniştea, pacea şi bucuria de pe insulă n-au rămas netulburate. Edward a avut dreptate. Quintal şi McKoy au fost şi au

rămas un izvor de neliniște pentru viața insularilor.

Într-o zi, Quintal l-a bătut pe Ohohu pentru că era prea leneș. Altă dată, McKoy i-a dat lui Tulalo o palmă pentru „vina" de a fi mâncat o nucă de cocos care era pe pământ. De fapt, ei îi băteau deseori pe slujitorii lor tahitieni pentru învinuiri reale sau imaginare. Faptul acesta producea tensiune între tahitieni și albi, cu efecte negative asupra vieții coloniei.

Edward a mers la Christian, rugându-l să discute cu cei doi, pentru ca aceștia să înțeleagă și să-și schimbe comportarea.

Posomorât și necăjit, cu fața întunecată de povara situației ce se profila la orizont, Fletcher Cristian i-a mărturisit lui Edward:

— De fiecare dată când vreau să vorbesc cu ei, Quintal mă oprește și nu-mi dă voie să vorbesc.

— Totuși, a spus Edward, trebuie să facem ceva, căci datorăm acest lucru prietenilor noștri tahitieni. Nu avem voie să-i lăsăm să fie aduși la disperare.

Christian a reușit, totuși, să-i ia deoparte pe Quintal, McKoy și Williams. El i-a rugat frumos, i-a amenințat, le-a spus să-și schimbe atitudinea și comportamentul față de tahitieni. Ei au făgăduit, dar nu s-au ținut de cuvânt.

Pe când era la pescuit, Quintal l-a lovit pe Timoa fără niciun motiv. Manalee l-a ajutat pe prietenul său, așa cum a făcut și Young. Dar pacea s-a restabilit numai după ce a venit Christian.

Soarele purpuriu se afunda în mare. Christian stătea de veghe pe vârful dealului, privind acest tablou încântător. Simțămintele care îl îngrijorau mult îl apăsau din ce în ce mai tare. Cuprins de tristețe, a coborât și s-a dus acasă. Soția sa plângea, iar Hitihiti se plimba încoace și încolo înfricoșat, fără să-și găsească locul. Diavolul își începuse jocul lui sinistru, jocul tulburării și al morții.

O

Capitolul 6

IEX TALIONIS".

m jacă influența modelatoare, îmblânzitoare și transformatoare a JL Cuvântului lui Dumnezeu ar fi pătruns în inimile lui Williams, Quintal și McKoy, istoria întunecată și murdară, a perioadei celor cinci

ani de la început, a insulei Pitcairn nu s-ar fi scris niciodată.

Williams era nemulţumit de soţia lui, Fasto, acuzând-o că este leneşă.

— Poate că celelalte femei ar fi mult mai bune, spunea el murmurând mânios. Ea nu poate să aducă în casă decât câteva ouă.

Femeia asculta toate aceste acuzaţii cu inima strânsă. Era oare vinovată că avea o constituţie mai slabă şi că pântecul ei nu era roditor? Ea privi trist, dar cu iubire la John. Cel rău îl stăpânea iarăşi. Oare să fie de vină spaţiul restrâns al insulei? Sau… dorul de Anglia? Sau poate că vinovăţia îi măcina sufletul? După ce Williams a plecat la ogorul lui, ea se ridică din pat. Da, trebuia să facă ceva!

4. Pitcairn

Se strecură afară. Casa lor se afla într-o mică vale a dealului de veghe. Încet şi cu grijă, porni prin pădure. John trebuie să aibă ouă ca să nu mai blesteme. În ultimul timp nu se simţea aşa de bine. Avea febră şi era slăbită. Mergea încet, măsurându-şi paşii, mai mult târându-se şi luptând ca să ajungă la locul potrivit. Se opri pentru o clipă să se odihnească, pentru că drumul ducea tot mai sus. În cele din urmă părăsi drumul, spre a căuta ouă. Păsările nu mai erau aşa de blânde ca înainte. Acolo, în prăpastia aceea, trebuie să fie cuiburi de păsări şi deci şi ouă. Ea s-a prins bine de o tufă, suspinând: „Ouă, ouă pentru tine, John”.

Dar, făcând un pas greşit, a alunecat şi s-a prăbuşit de la peste cincizeci de metri în prăpastia de dedesubt, murind pe loc.

Toţi insularii au fost profund impresionaţi şi îndureraţi de această tragică întâmplare, luând-o ca pe o prevestire rea. Toţi îl consolau pe Williams, care rămăsese singur. Acesta, la fiecare ocazie, cânta o cântare de laudă pentru soţia sa dispărută. Cam în acelaşi timp, Taura (Suzana), soţia lui Edward, a născut un băiat, căruia i-au pus numele George.

Moartea soţiei lui Williams a generat o serie de evenimente tragice în următorii ani. Williams nu a stat mult timp singur. Chiar după câteva zile, a chemat-o la el pe soţia lui Tulalo. Tahitienii şi englezii erau mânioşi. Christian şi Young îi făceau observaţii tăioase.

Tulalo şi Timoa îşi ieşiră din fire. Williams era însă foarte

neruşinat, spunând că el are dreptul să facă ce vrea cu oamenii săi. Dacă nu va fi lăsat în pace, atunci va părăsi insula. Fiind singurul lăcătuş între ei, l-au lăsat în pace. Femeia lui Tulalo a spus că rămâne la Williams, deoarece este mândră că are un bărbat alb.

Un ochi atent putea observa că tahitienii, „prietenii buni" cum erau numiţi, se adunau în taină, separat, numai între ei. Hitihiti nu se simţea bine. El şi Timoa se uitau cu durere la Christian. îl iubeau, ştiind bine că el este de partea lor, dar ştiau şi că nu îi va părăsi niciodată pe tovarăşii săi.

Într-o peşteră încăpătoare de pe partea estică a insulei, aveau loc aceste adunări conspirative ale tahitienilor. Manalee stătea la intrare, care era ascunsă de o tufă. Tulalo, Ohohu şi Nehou erau şi ei acolo. Manalee asculta. Lângă el se iviră două umbre. Erau Hitihiti şi Timoa. Au intrat şi ei.

Tahitienii („prietenii cei buni") erau foarte revoltaţi. Unii cereau ca toţi albii să fie omorâţi. Hitihiti avea de făcut o lucrare grea. În cuvinte patetice, el a demonstrat cum Christian, Young şi Smith le-au făcut mult bine. Multe pedepse au fost zădărnicite datorită lor. Nu-i iubeau ei oare pe servii lor ca şi mai înainte? Ei nu făceau nicio deosebire între albi şi tahitieni.

În cele din urmă, Hitihiti a strigat:

— Ce vreţi să faceţi? Pentru un singur om vinovat, vreţi să fiţi nedrepţi? Dacă tu, Tulalo, n-ai fi bătut-o mereu pe soţia ta, ea n-ar fi fost nemulţumită cu soarta ei!

Ei s-au liniştit, fiind de acord cu cele spuse de Hitihiti.

Pentru a termina odată cu toate certurile, s-a hotărât să se construiască o barcă, cu care să părăsească cu toţii insula. Aşa au şi făcut. Călătoria de probă a reuşit. Dar femeile, auzind că bărbaţii lor pleacă, s-au rugat de ei, până când aceştia au renunţat la planurile lor, deşi era cu neputinţă ca într-o singură barcă să încapă toţi şi să traverseze oceanul.

După această întâmplare, situaţia părea că s-a mai liniştit. Edward şi Christian, care au ştiut de acest plan, au tăcut. Acum parcă se mai auzeau uneori râsete şi manifestări de bucurie. Când, deodată, o întâmplare a dezlănţuit furia şi a făcut să curgă mult sânge.

Quintal îl jignise foarte rău pe Timoa. Acesta sări la el, muşcându-l de obraz şi bătându-l, până când Quintal a căzut la pământ plin de sânge. Dacă n-ar fi fost McKoy şi Manalee care să sară între ei, Quintal ar fi fost mort. Atunci s-a ţinut judecata. Comitetul de judecată era format numai din albi. Christian a desfăcut mâinile bătăuşului. Iii dorea să judece cazul amănunţit, fără să-i ţină partea lui Quintal, care se mai făcea vinovat şi de alte rele. Timoa n-a încercat să-şi ascundă fapta, dând pe faţă toată ura sa. Christian se cutremură. Aşa de rea era situaţia! Aici era nevoie de multă înţelepciune. Christian se plimba prin camera sau sala de şedinţe, vădit îngrijorat de situaţia creată. Într-un moment de neatenţie, Timoa fugi pe uşă, afundându-se în pădurea apropiată, ascunzându-se într-o peşteră din prăpăstiile din sudul insulei. Aici era hrană din belşug. Fiind obosit, a adormit.

Dar n-a avut linişte mult timp. Manalee împreună cu un alt tahitian l-au descoperit. Timoa a vrut să fugă, dar cei doi l-au liniştit:

— Bine, prietene Timoa! Noi îţi aducem mâncare, căci ştim că îţi este foame, şi tu vrei să fugi? Am adus cu noi şi un pieptene ca să te poţi face frumos.

S-au aşezat şi au mâncat împreună. În cele din urmă, Timoa s-a lăsat convins de cei doi „prieteni" ca aceştia să-l pieptene. Acum era în mâinile lor. După câteva minute, Timoa era mort. Fapta lor a fost imediat cunoscută de insulari. Quintal, McKoy şi Williams i-au lăudat pe ucigaşi, care, de fapt, fuseseră puşi de ei. Christian şi Edward nu aveau nicio putere. Certurile s-au înteţit. Tahitienii erau iarăşi plini de ură şi porniţi împotriva albilor. Williams nu numai că-i luase soţia lui Tulalo, dar şi pe el îl bătea ca pe un sclav.

Femeile erau şi ele pline de groază. Christian se întorsese de la câmp. Hitihiti era în grajd. După ce Christian a intrat în casă, soţia sa a început să cânte un cântec ciudat. El o sărută cu tandreţe şi se aşează lângă ea. MI-Mitti a continuat să cânte aceeaşi melodie, pe acelaşi text. Christian a avut senzaţia că soţia sa îi vorbeşte prin cântecul ei. Deodată tresări. Oare nu auzise această melodie ceva mai înainte, pe când trecea pe lângă casele lui Brown, Martin şi Smith?

— Ce cânţi, soţia mea dragă? Nu cunosc această cântare. Nu te-am mai auzit niciodată cântând-o!

Femeia continua să cânte încet şi cu lacrimi în ochi.

„De ce negrul îşi ascute toporul? Fiindcă vrea să omoare pe albi”. Christian se cutremură. Soţia lui îl îmbrăţişa plângând. Ea îşi manifesta astfel toată durerea. Apoi îi povesti că tahitienii s-au jurat să-i omoare pe albi. Tulalo a făcut planul. Hitihiti era nevinovat. Christian şi-a luat arma şi s-a dus la Tulalo, chemându-i pe Young şi pe Smith. Tulalo a intuit primejdia şi a fugit în pădure. Între timp, soţia lui şi cu Williams a făcut un plan diabolic. Ea s-a dus după Tulalo în pădure, găsindu-l într-un loc singuratic.

— Nu mai vreau să ştiu nimic de alb, i-a spus ea. El m-a silit să merg la el. Acum s-a terminat. Nu mai pot, mă întorc la tine.

— Şi vrei să fii din nou soţia mea?

Ea a dat din cap. După ce s-a înnoptat, s-au culcat într-o peşteră. Pe când el dormea adânc, ea i-a înfipt un cuţit în inimă. Cu un strigăt îngrozitor, Tulalo a murit în braţele ucigaşei. Cu sânge rece, ea a târât cadavrul într-o parte a peşterii, s-a spălat de sânge la un izvor din apropiere şi s-a întors pentru restul nopţii la Williams.

Paradisul visat de ei a devenit un iad. Duşmănia şi ura dominau viaţa locuitorilor din mica insulă. Râsul şi veselia se auzeau tot mai rar.

Tahitienii îşi făceau lucrul, dar fără tragere de inimă. Christian, Young şi Smith erau foarte buni şi prietenoşi cu ei, ca şi mai înainte. Cu ceilalţi însă, lucrurile stăteau cum nu se putea mai prost. Isaac Martin se ataşa din ce în ce mai mult de Quintal, Brown şi McKoy. Înjurături grosolane se auzeau zilnic din gura lor.

John Mills se mai liniştise. Femeia lui era şi ea însărcinată. Fiecare rei avea problemele lui. Deseori, strigătele tahitienilor chinuiţi puteau fi auzite până la casa lui Young. Nu este de mirare că inima lor era plină de ură şi dorinţă de răzbunare.

Fletcher Christian era tot mai trist. Soţia sa îl aştepta pe cel de-al ueiâea copil al lor. Deseori se ducea pe dealul de veghe şi privea în depărtare. O, dacă ar fi putut să întoarcă timpul înapoi! Ce-o fi făcut lâligh în barca aceea deschisă? Cu siguranţă, au murit cu toţii… Morţi”, murmură el. „Doamne, iartă-mi păcatele!”

Trecuseră doi ani de când se aflau pe insula Pitcairn şi erau acum n: cel de-al treilea an. O gloată de copii priveau spre viitor, dar

acesta K contura a fi întunecos. Young simţea tot mai mult sângele indian al mamei sale curgându-i în vene. Oare nu era el mai aproape de tahi-tleni decât de albi, prin mama sa, prin soţia şi copiii săi? Din acest punct de vedere, el se deosebea de ceilalţi. Poate din cauza aceasta în iubit de toate tahitienele.

Situaţia părea că se îmbunătăţeşte, că revine la normal. Albii se considerau în afara oricărui pericol, când, dintr-odată, a izbucnit răscoala. Quintal şi McKoy au oferit prilejul. Tahitienii, gândindu-se la Tulalo şi Timoa, îşi ziceau: „Albii i-au ucis. Ei ne fură şi ne amăgesc femeile". Cum au ajuns tahitienii în posesia armelor, nu se ştie. Să nu uităm că erau foarte buni vânători.

Într-o dimineaţă însorită a anului 1793, când razele aurii ale soarelui îmbrăţişau pământul roditor, Fletcher Christian îşi sărută soţia şi pe cei trei copii. Mary, cea mai mică dintre ei, era în leagăn.

Păsările se legănau în crengile copacilor, iar porcii şi caprele sălbatice mâncau din roadele bogate ale insulei, prin pădurile din jur.

Un şuierat de glonte scăpat din ţeava puştii a tulburat liniştea insulei. Christian, care era în grădina sa, tresări şi se uită în direcţia din care s-a auzit împuşcătura. „O", gândea el, „Mills mai vânează încă porci". Zâmbi. Fără să înţeleagă bine ce se întâmpla, se mai întoarse de câteva ori în direcţia din care i s-a părut că a auzit împuşcătura. Ceva îl neliniştea. Dar îşi bătu joc de temerea lui. Însă nu departe de el, Williams zăcea mort într-o baltă de sânge. Răzbunătorul îşi săvârşise lucrarea.

Hitihiti plecase în ziua aceea în partea cealaltă a insulei. Christian nu cunoştea motivul acestei plecări. De aceea, acum Christian era singur la lucru în grădină. Deodată, el i-a văzut pe Ohohu şi pe Manalee fugind. Unul avea în mână o armă, iar celălalt un topor. Nehou a venit tiptil din partea opusă, gata să tragă. Christian îi strigă:

— Hei, Nehou, Manalee, încotro? Porcii au fugit dincolo, mergeţi spre sud.

Deodată, un glonte şuieră pe lângă capul său. El se sperie, făcând un gest ca şi când ar fi vrut să fugă, dar un alt plumb ucigaş l-a lovit. El a căzut pe spate. Ucigaşilor nu le păsa de nimic. Ei fugeau de la o casă la alta. Mills le ieşi înainte, zâmbind:

— Pradă bună, băieţi?

— Foarte bună, au spus ei trăgându-i un glonte în cap.

El a căzut fulgerat, fără suflare. McKoy mirosise ceva şi, speriat, a fugit în pădure, unde l-a întâlnit pe Quintal, care fugise şi el. S-au ascuns repede în pădurile din sudul insulei. Acolo erau la adăpost. Se spunea că Hitihiti l-a înjunghiat pe Brown.

Smith scăpase cu multă trudă. Un glonte i-a zdrobit umărul. Numai Edward Young era nevătămat. Femeile l-au înconjurat, păzindu-l cu propriile lor trupuri. Probabil că Manalee, Nehou şi Ohohu ar fi mers şi mai departe, dacă Hitihiti n-ar fi pus capăt acestei stări de lucruri. Acum a putut să se arate şi Smith.

Hitihiti a întrebat-o pe MI-Mitti, soţia lui Christian:

— Unde este Fletcher?

— O, el este la câmp. A plecat de azi-dimineaţă la lucru şi n-a venit încă. Dar de ce mă întrebi? S-a întâmplat ceva?

În privirea şi pe faţa sa, ea a citit lotul! A început să plângă şi a fugit cât a putut de repede spre grădina lor. Hitihiti o urmă.

Christian mai trăia încă. Era în ultimele clipe ale vieţii sale, dar a recunoscut-o imediat pe My Mast. Aceasta, plângând, şi-a rupt hainele de pe ea, punându-le pe rana soţului ei. El îi mângâie părul şi ochii frumoşi, spunând:

— Îţi mulţumesc, iubita mea, soţia mea cea bună. Gândeşte-te la copiii noştri. Fă din ei oameni buni. Scumpa şi credincioasa mea soţie, rămâi cu bine!

După o mică pauză, suspină şi spuse ca pentru sine:

— Doamne, Dumnezeule, iartă viaţa mea şi ia-mă la Tine. Întăreşte-o pe soţia mea şi iartă-i pe ucigaşi.

Se mai ridică o dată. Un zâmbet şi o pace deplină se puteau vedea pe faţa lui. Aşa a închis ochii Fletcher Christian, în braţele celor iubiţi ai lui.

Din momentul răzvrătirii lui de pe „Bounty", nu făcuse nimănui niciun rău. El era gata să ajute pe fiecare, fiind prietenul tuturor. Tahitienii au pierdut prin mâna lor pe cel mai bun şi mai drept prieten al lor. MI-Mitti căzuse inconştientă alături de soţul ei. Hitihiti a dus-o acasă. Cadavrele au fost îngropate într-o singură groapă. Nimeni nu

cunoaşte locul unde au fost îngropate. O vină fusese răzbunată.

Trăsăturile feţei lui Hitihiti erau împietrite. Deci, Manalee, Ohohu şi Nehou l-au omorât totuşi pe Christian, deşi el nu făcuse nimic pentru a merita răzbunarea lor. El s-a jurat să răzbune această faptă, chiar dacă şi-ar pierde viaţa. Hitihiti a mers la văduva lui Christian pentru a-şi lua rămas bun. Uitându-se bine, a observat că MI-Mitti încărunţise peste noapte. El şi-a luat rămas bun, spunând:

— Rămâi cu bine. Eu plec!

Copiii stăteau afară privindu-şi mama, fără să înţeleagă ceva.

Hitihiti i-a omorât pe Manalee şi Ohohu. Nehou a fugit. După câteva zile, acesta a vrut să-l împuşte pe Hitihiti, dar arma n-a funcţionat. În clipa următoare, măciuca lui Hitihiti l-a lovit în cap. Nehou a murit pe loc, cu capul sfărâmat. După aceea, Hitihiti s-a întors acasă, punând deoparte podoabele sale de mare căpetenie. Şi-a luat încă o dată rămas bun de la MI-Mitti şi de la copii şi a plecat, păşind maiestuos spre culmea dealului de veghe. El privi cu durere şi regret în jurul său. Privi îndelung în direcţia în care credea el că este Tahiti, aduse o jertfă zeilor lui, un inel scump, murmurând o rugăciune de moarte. Apoi s-a aruncat în prăpastia adâncă de sub picioarele sale. Fusese ultimul din dinastia sa. Acum nu mai trăia niciun tahitian. Legea talionului fusese aplicată. Sânge pentru sânge! Crimă pentru crimă! Ce dureros!

În pădure mai trăiau, ascunzându-se, Quintal şi McKoy. L-au întâlnit pe Smith, care le-a spus că nu mai este nicio primejdie pentru ei. Dar răzbunarea tahitienilor nu îi lovise pe cei mai vinovaţi. Ei au supravieţuit ca să aducă şi alte nenorociri celor de pe insulă. Orice viciu care îl poate degrada pe om a fost practicat. Trădarea şi vărsarea de sânge făceau ravagii şi nimeni nu era sigur de viaţa sa.

Un copil a trăit acele zile, fiind martor la toate cele petrecute şi nu le-a putut uita. Era Suzana, fetiţa cea mică ce făcuse şi călătoria de la Tahiti. La o vârstă înaintată a vieţii, ea a redat povestea acestor evenimente sângeroase din istoria insulei Pitcairn, şi cei ce o ascultau au rămas tăcuţi, profund impresionaţi de cele relatate. Dar calvarul nu se terminase. O altă plagă şi alte nenorociri îi mai aşteptau pe locuitorii insulei Pitcairn.

Sir John Barrow, în cartea sa *The Mutiny and Piratical Scizure* of *UM*. *S*. *Bounty*, London, 1831, publicată de editura Meridiane sub titlul Revolta *de* pe *Bounty* în traducerea lui Constantin Papadopol Cali-mah, la pagina 253 are o notă interesantă, în care se spune:

„Întrucât împrejurările în care a murit Christian au fost relatate de Adams în mod diferit diverşilor vizitatori şi cum, pe de altă parte, Adams, trei sau patru tahitieni şi câţiva tineri erau singurii martori în viaţă, cititorul va fi poate interesat de unele întâmplări curioase petrecute în Anglia, cam în epoca în care Folger vizita insula Pitcairn, întâmplări care duc la unele îndoieli asupra circumstanţelor în care Christian a decedat pe insulă.

În 1808 sau 1809, în zona lacurilor Cumberland şi Westmoreland circula zvonul că Christian se afla pe acolo şi vizita frecvent o mătuşă ce trăia prin acele locuri. Rudă apropiată a unui Christian Curwen, originar din regiune şi reprezentând-o în Camera Comunelor, Christian Fletcher era şi el binecunoscut de localnici. Zvonurile puteau fi considerate ca trăncăneli fără temei, dacă nu ar fi avut loc, în aceeaşi epocă, un incident a cărui autenticitate autorul o garantează:

Pe Fore Street, de pe cheiul portului Plymouth, căpitanul Hey-wood mergea într-o zi în urma unui om, care, după siluetă şi mers, semăna atât de mult cu Christian Fletcher, încât căpitanul, involuntar, a grăbit pasul ca să-l prindă. Ambii mergeau foarte repede; când necunoscutul a auzit paşi urmărindu-l de aproape, a întors brusc capul, l-a privit pe Heywood şi a fugit cât îl ţineau picioarele. Cum şi figura necunoscutului semăna mult cu cea a lui Christian, Heywood a alergat după el. Cursa a durat câtva timp, dar necunoscutul a reuşit să se distanţeze de urmăritor, a cotit pe unele străduţe întortocheate şi a dispărut.

Bineînţeles, Heywood nu prea credea că şeful rebelilor îndrăznise să vină în Anglia, dar, la urma urmelor, era totuşi posibil. În acea vreme, nu mai auzise nimic despre Christian, de când se despărţiseră în Tahiti. În orice caz, asemănarea, precum şi emoţia şi eforturile de a fugi ale necunoscutului erau circumstanţe prea impresionante ca să nu-l tulbure. Pe moment, s-a gândit să semnaleze

faptul pentru anchetă şi cercetări; reflectând însă la necazurile pe care o asemenea descoperire i le putea pricinui, a hotărât să se abţină. Dar, până la sfârşitul vieţii, a invocat incidentul în faţa multor interlocutori".

Capitolul 7

REFORMA URMEAZĂ TRAGEDIEI ŞI LUPTELOR

Ca şi când cele de până acum n-ar fi fost suficiente, McKoy şi Quintal au continuat să le producă necazuri celor de pe insulă, în primul rând, le-au obligat pe toate femeile să lucreze grădinile, ca nişte roabe, de dimineaţa până seara, fără o vorbă bună din partea cuiva. Acasă le aştepta plânsul copiilor, de care nimeni nu avea grijă în timpul zilei. Ele îşi aminteau cu tristeţe de trecut. Oare Dumnezeu i-a părăsit pe oamenii de pe insula Pitcairn?

Cu femeile se petrecea ceva. Young a observat imediat acest lucru şi a vorbit cu soţia sa despre problema aceasta. Mai întâi, ea a tăcut. Apoi a început să vorbească:

— Pentru femeile de pe insulă viaţa a devenit de nesuportat. Ele spun că mai bine ar muri decât să mai trăiască în felul acesta. Eu, a continuat soţia lui Young, nu mă plâng, dar viaţa mea este legată de viaţa celorlalte femei de pe insulă.

5': *i*

Când Young a încercat să stea de vorbă cu ei, să le facă morală şi să-i determine la o purtare mai bună, McKoy şi Quintal au râs de el.

— Tu eşti un prost! Te conduc femeile. Ce pot să ne facă ele? Noi suntem stăpânii. Trebuie să le ţii în frâu.

Nici Smith n-a putut face prea mult. Pe el au vrut chiar să-l bată atunci când a încercat să stea de vorbă cu ei în legătură cu comportarea lor faţă de femeile de pe insulă.

Femeile deveneau din ce în ce mai nemulţumite şi au făcut planul ca să părăsească insula, dar bărbaţii nu le-au lăsat. În cele din urmă, ei au construit o barcă, având în mod intenţionat un fund fals. Au împachetat lucrurile necesare şi le-au dat drumul femeilor să plece. Dar n-au mers prea departe şi barca a luat apă şi s-a scufundat. Femeile au ajuns înot la mal. Dar bărbaţii n-au avut niciodată linişte. În permanenţă le era teamă de o răscoală a femeilor. Până la urmă, a

trebuit să se împace.

Lucrurile s-au liniştit din nou. McKoy şi Quintal s-au domolit şi ei. Veselia, cântul şi bucuria au început să se manifeste pretutindeni pe insulă. Pitcairn a devenit din nou un loc plăcut. Smith citea cu sârguinţă din Biblia cea veche de pe „Bounty". Quintal şi McKoy se jucau cu băieţii, iar fetele ascultau poveştile lui Young şi Smith.

Într-o zi din anul 1795, un vas s-a apropiat de ţărm. Toţi s-au speriat. Au fost totuşi găsiţi până în cele din urmă? Smith a fost primul care a văzut vaporul. El s-a dus imediat la Young şi i-a spus:

— Edward, vin după noi. Trebuie să fugim. Ce se va întâmpla cu noi?

Au strâns imediat câteva lucruri mai necesare, au adunat femeile şi copiii şi s-au ascuns în peştera mare de pe dealul de veghe, descoperită de Christian. Smith şi Quintal au stat de pază. Ei vedeau tot ce se petrecea la bord, dar n-au putut descifra numele vasului. Câţiva marinari au venit cu o barcă la ţărm. După un timp însă, s-a făcut tăcere, deoarece marinarii au plecat cu barca încărcată cu fructe, lemne şi apă. Probabil că erau grăbiţi sau le-a fost frică, deoarece n-au descoperit nimic pe insulă. Toţi insularii au fost foarte fericiţi. Smith a înălţat o rugăciune de mulţumire lui Dumnezeu pentru că îi ocrotise.

Viaţa a început să decurgă frumos. După nenorocirile prin care au trecut, viaţa pe insulă nu fusese parcă niciodată mai frumoasă ca acum. MI-Mitti s-a liniştit, trăind acum pentru copiii ei. În primul născut, ea îl vedea pe Christian. A devenit serioasă şi temătoare de Dumnezeu, ascultând de multe ori cuvintele pe care Smith le citea din Biblia de pe „Bounty". Soarele îşi revărsa razele lui calde peste întreaga insulă. La umbra copacilor se jucau copiii guralivi şi jucăuşi.

Dar o mare nenorocire pândea din umbră. McKoy şi Quintal erau sclavi ai patimii băuturilor alcoolice. Lipsindu-le, după ce lucrurile s-au mai potolit, McKoy, care fusese crescut într-o distilerie, a descoperit că se poate fabrica alcool din rădăcinile plantei de ceai. Quintal l-a ajutat, folosind ca alambic marele lui ceainic. Aşa au început din nou necazurile pe insulă. Femeile şi copiii se ascundeau atunci când bărbaţii veneau acasă clătinându-se pe picioare. Când era treaz, Young plângea cu părere de rău din cauza situaţiei în care l-a adus

acest viciu. Atunci, Smith îi citea din Sfânta Scriptură şi din cartea de cântări. Adesea, părea că îl vede pe Satana sculându-se de pe scaun şi strângând pumnii. Dar cine altcineva decât Satana a fost acela care l-a îndemnat pe McKoy să facă ţuică? Ei au ţinut totul secret. Dar într-o zi, McKoy a venit cu ochii scânteind şi cu mintea aburită de alcool, având un vas cu el.

— Hei, Matthew, poţi să mai guşti de aici, şi i-a întins vasul. Quintal, neîncrezător, cerceta conţinutul vasului cu ochi bănuitori.

— Ţi-e frică? N-ai grijă, nu este otravă. Bea, bea mereu, şi McKoy a început să râdă ca după o glumă bună.

Matthew a golit vasul, lingându-se pe buze şi dând ochii peste cap.

— Ţuică, băiete! Cum ai făcut rost de ea? McKoy râdea; dar râsul lui era un râs necontrolat.

— Ha, ha, ha! Nu-i rău, nu? apoi a spus ca pentru el:

— De mult tot încerc, dar acum mi-a reuşit. Acum să tot trăieşti. Să trăiască! Ura…! Ha, ha. ha!

Din rădăcina plantei de ceai, McKoy fabrica alcool. Nici unui din cei patru bărbaţi de pe insulă (Smith, Young, McKoy şi Quintal) n-a rezistat acestei ispite. McKoy, ca un bun agent al lui Satana, îi lua pe fiecare în parte şi îi silea să bea. Young şi Smith au suferit mult din cauza aceasta. La un moment dat, cum era şi de aşteptat, au devenit sclavi ai acestui viciu. Când simţeau mirosul alcoolului, femeile fugeau de bărbaţii lor. Înjurăturile, glumele de prost gust erau la ordinea zilei. De multe ori, femeile şi copiii au fost nevoiţi să fugă în pădure din cauza bărbaţilor sălbăticiţi.

Cel mai mult a avut de suferit soţia lui Quintal. Odată a bătut-o groaznic cu pumnii, apoi a prins-o de păr, trăgând-o după el. McKoy şi Quintal nu mai făceau altceva decât să fabrice ţuică şi să o bea. Pentru aceasta, se foloseau de cazanul cel mare de făcut ceai de pe „Bounty".

Young şi Smith s-au trezit şi s-au smuls din legăturile acestui blestemat flagel. Familiile lor au avut mult de suferit. Într-o seară, soţia lui Young plângea plină de amărăciune. Young era bolnav în pat. Avea astm. Alcoolul i-a mărit suferinţa şi a făcut ca boala să devină cronică. Fiind în pat, suferind, a auzit plânsul soţiei sale. El a strigat-o încet. Ea

s-a sculat, şi-a şters lacrimile şi a venit la el. El o privi cu ochi mari. Pe faţa ei se putea citi durerea. Cu o voce aproape stinsă, el îi spuse:

— N-am să mai beau alcool, iubito. Înţeleg, ţi-a fost greu cu mine. Îmi pare rău. Vrei să mă ierţi?

Femeia a început să plângă din nou. De data aceasta era plânsul bucuriei şi al speranţei, al iubirii iertătoare.

— Totul este O.K., Edward. Va fi bine! a spus ea, apoi l-a sărutat. De mult nu i-a mai vorbit el aşa de cald, de tandru. După aceea, i-a chemat pe copii, care stăteau nedumeriţi lângă pat, şi le-a spus:

— Copii, acum tata se va face bine.

Copiii tăceau. Edward s-a întors şi i-a întrebat:

— Nu-i aşa că de multe ori v-a fost frică de mine? George, fiul lui cel mare, a spus cu bucurie în glas:

— Acum avem voie să râdem şi să ne jucăm cu tine? Iar un alt copil a adăugat:

— Şi să ne plimbăm cu tine?

Apoi au fugit cu toţii bucuroşi afară. Young era profund mişcat şi fericit. El s-a ţinut de cuvânt până la sfârşitul vieţii.

La rândul său, Smith s-a vindecat de această patimă ucigătoare şi degradantă în urma unei întâmplări ciudate. Într-o dimineaţă, s-a sculat cu o durere de cap persistentă şi sâcâitoare. El a luat o cârpă, a înmuiat-o în apă rece şi s-a legat la cap cu ea. Apoi, a luat Biblia ca să mai citească şi a deschis-o la locul unde scria:

„… nici curvarii, nici închinătorii la idoli, nici hoţii, nici beţivii, nici defăimătorii… nu vor moşteni împărăţia lui Dumnezeu” (1 Cor. 6, 10).

A citit şi a recitit textul acesta. El era categoric: „Nici beţivii” nu vor intra în împărăţia lui Dumnezeu. Textul acesta nu se referea oare şi la el? N-a putut sta indiferent şi a fugit cu Biblia ia Young.

— Citeşte aici, Edward!

După ce a citit, Young i-a spus de hotărârea lui. Smith s-a ataşat imediat la această hotărâre. De aici înainte, mergeau adesea împreună. Familiile lor se strângeau tot mai des laolaltă. Celelalte femei cereau sfat de la ei. Se formase de acum un pol al abstinenţei şi al căutării lui Dumnezeu.

Cu ceilalţi doi (McKoy şi Quintal) însă, lucrurile mergeau din rău în mai rău. De multe ori se certau între ei şi, nu o dată, la beţie, se jurau să-i omoare pe Smith şi pe Young, care căutau să-i determine să renunţe la această patimă urâtă şi distrugătoare a sănătăţii, a familiei şi a demnităţii umane. Dacă nu erau femeile, poate că şi-ar fi pus planul în aplicare. Diavolul însă i-a nimicit, din nefericire, pe amândoi.

McKoy a început din nou să se îmbete. Într-o zi, venea clătinându-se împreună cu prietenul său pe câmp. Dintr-odată, McKoy i-a spus lui Quintal:

— Pe ce pariem că mă voi sui acolo, sus, pe stâncă? Quintal râdea în hohote de el.

— Ha, ha, ha! Porc beţiv ce eşti. Ai să cazi imediat în nas. Nu vezi că eşti beat şi de-abia te ţii pe picioare?

— Eu nu sunt beat. Poate că tu eşti. Eu mă sui!

Şi a plecat. Quintal a şi uitat de el şi s-a dus acasă, unde îl aştepta soţia înspăimântată.

Sus pe deal, McKoy a început să înjure şi să strige. Oare de ce venise aici? Ce trebuia să facă? A, să prindă păsări. Uitase cum a ajuns acolo. Păsările au început să zboare speriate în jurul cuiburilor lor, în care puii stăteau cu ciocurile căscate. Deodată, o pasăre a zburat chiar pe lângă capul lui. El a scos o înjurătură şi a privit în prăpastia ce se căsca sub el. I se părea că vede năluci. O altă pasăre a zburat şi mai aproape de el. Crezând că este Tulalo, care era mort de mult, a întins mâinile după el. Mişcarea aceasta bruscă pe care a făcut-o l-a dezechilibrat şi s-a prăbuşit în prăpastie. Mai târziu, o fetiţă, Flanna Smith, i-a găsit cadavrul agăţat de stânci.

Quintal n-a învăţat nimic din nenorocirea aceasta. El devenise şi mai agresiv în răutatea lui.

Într-o zi, beat fiind, s-a certat cu soţia sa. În mânia lui, i-a muşcat urechile. Plângând şi cu sângele curgând din urechi, femeia a fugit la prietenele ei. Quintal a rugat-o să-l ierte şi ea l-a iertat. După câteva săptămâni, după o ploaie, ea s-a dus să caute ouă. Dar a alunecat şi a căzut, rupându-şi ceafa. A murit pe loc.

Lui Quintal nu i-a păsat de această tragedie. El înjura, bea şi căuta o altă soţie. De fapt, opt văduve aşteptau după un bărbat cu care

să se căsătorească. Dar le era frică să aibă un bărbat aşa de beţiv şi rău. El şi-a pus ochii pe soţia lui Edward, o frumoasă tahitiană. Odată, pe când era singură, Quintal s-a năpustit asupra ei, dar era destul de beat ca să mai poată fugi şi a căzut, iar femeia a putut să scape de el. Altă dată, a aruncat cu cuţitul asupra lui Edward, care a scăpat numai datorită faptului că Smith, care era de faţă, l-a tras într-o parte în ultima clipă, după care i-au dat lui Quintal o lovitură care l-a trântit la pământ. În cele din urmă, nemaiştiind ce să facă cu el, s-au hotărât să-l omoare, speriaţi fiind de ameninţarea lui de a-i omorî. Neavând nicio îndoială că-şi va aduce la îndeplinire ameninţarea, s-au hotărât să acţioneze.

Odată, a venit beat la Smith şi a adormit imediat. Atunci, l-au căsăpit cu un topor. Sângele lui a stropit toţi pereţii. Fata lui John Mills, pe atunci în vârstă de opt ani, fiind de faţă, a ţinut minte scena aceasta până în cele mai mici amănunte. Şi după ani de zile povestea cele petrecute atunci.

Principala cauză a necazurilor, nenorocirilor şi crimelor era înlăturată şi micuţa comunitate rămasă s-a bucurat de linişte, pace şi bucurie, aşa cum nu mai cunoscuse de mult. Folosirea băuturilor alcoolice n-a mai fost îngăduită pe insulă.

MI-Mitti (My Mast) se gândea deseori la Christian, mărturisindu-şi regretul că nu era şi el prezent să se bucure acum de acest nou început al unei vieţi liniştite şi plăcute pe insulă. Oare nu stătea Christian în faţa ei prin Thursday October Christian şi prin Mary? Dumnezeul căruia îi slujise Christian, şi despre care Smith îi vorbea şi o învăţa, a devenit şi Dumnezeul ei. Acum era resemnată. Odată… va avea bucuria să-l revadă pe Christian şi atunci va fi aşa de plăcut, ca şi când moartea nu i-ar fi despărţit niciodată.

Au trecut zece ani de când răsculaţii de pe „Bounty" au debarcat pe insula Pitcairn. John Adams şi Edward Young erau acum singurii supravieţuitori ai celor cincisprezece bărbaţi care au sosit pe insulă.

Era într-o dimineaţă a anului 1799, cam la o lună după uciderea lui Quintal, când cei doi bărbaţi se plimbau pe un drum singuratic. De o parte şi de alta a drumului pe care mergeau, copacii bătrâni şi stufoşi făceau o umbră plăcută, iar vârfurile, împletindu-se, formau un fel de

acoperiş deasupra lor. Drumul ducea spre mare, la stânca abruptă şi la zeii insulei (sculpturile din piatră). Jos, pe câmp, se jucau copiii. Smith îi învăţase diferite jocuri. Bărbaţii priveau cu bucurie la ei. Thursday October Christian şi George Young erau într-o strânsă prietenie şi, la toate jocurile, ei erau conducători. Edward a zâmbit şi au mers mai departe. Marea se întindea înaintea lor până la orizont şi dincolo de orizont, tot mai departe. Zgomotul valurilor se auzea până la ei. După o clipă de tăcere, Young a început să povestească:

— Azi-noapte, am avut un vis ciudat. Mă aflam pe vârful dealului şi priveam în zare, încercând să zăresc un vas. Şi, într-adevăr, am văzut un vas venind. M-am întristat, crezând că am să-mi pierd libertatea. Deodată, cineva a venit lângă mine şi mi-a zis: „Edward, acolo îţi este datoria", şi a arătat în vale, acolo unde se jucau copiii noştri. Apoi a dispărut. Oare ce să însemne acest lucru?

Smith s-a gândit câteva clipe, apoi a spus:

— Şi eu am avut un vis ciudat. Lucram pe câmp. Acolo, mi s-a arătat un înger al Domnului care mi-a zis: „Smith, lasă acest lucru zadarnic. Sufletele femeilor şi ale copiilor sunt ogorul tău, iar Cuvântul Domnului, sămânţa. Du-te la Edward Young. El are să-ţi spună ce să faci". De aceea am venit azi-dimineaţă la tine.

— Dar cum să fac acest lucru, căci eu abia pot să citesc şi să scriu? îmi este foarte greu să vorbesc!

— Ai să poţi. Domnul are să te ajute. Cred că aceasta este voia lui Dumnezeu.

Apoi au căzut de acord ca, de acum înainte, Smith să-l instruiască pe Young. Şi el a fost un elev tânăr… de treizeci şi şase de ani. Deseori discutau despre Biblie, devenind cu adevărat oameni evlavioşi. Serviciile divine se ţineau cu regularitate şi, astfel, văduvele care mai plângeau încă după soţii lor au găsit alinare.

Aşa s-a scurs timpul, zi după zi. Smith, care citea din Biblie, a deschis la textul care spune: „Ah! De m-ai ascunde în locuinţa morţilor, de m-ai acoperi până-ţi va trece mânia şi de mi-ai rândui o vreme când îţi vei aduce iarăşi aminte de mine… Atunci m-ai chema şi Ţi-aş răspunde şi Ţi-ar fi dor de făptura mâinilor Tale" (Iov 14, ISIS). El se gândi atunci la Young. Până nu demult, relaţiile dintre ei erau foarte

rele. Acum, sunt cei mai buni prieteni. Dacă îl va pierde şi pe el? Atunci va trebui să rămână singur. Părul îi era deja alb. Ceata de copii l-a înveselit şi i-a făcut plăcere. Evenimentele dramatice prin care au trecut l-au făcut să îmbătrânească înainte de vreme.

Se auzi o bătaie în uşă. George Young a deschis uşa cu sfială şi a spus:

— Tata vă roagă să veniţi până la el.

Smith a plecat imediat. Ajungând la Edward, şi-a dat seama că are în faţa sa un muribund. Au vorbit amândoi despre Dumnezeu, despre familie şi copii, apoi Edward, adresându-se lui Smith, i-a spus încet:

— Citeşte-mi ceva din Biblie.

Smith a început să rostească pe dinafară următoarele pasaje din Sfânta Scriptură:

5. Pitcairn *în peştera lui Christian*, *John visează că un înger îl îndeamnă la pocăinţă*

„Adevărat, adevărat vă spun că vine ceasul, şi acum a şi venit, când cei morţi vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu şi cei ce-l vor asculta vor învia". (Ioan 5, 25)

„De vor fi păcatele voastre cum e cât-mâzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roşii ca purpura, se vor face ca lâna". (îs. 1, 18) „Eu sunt învierea şi viaţa. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi". (Ioan 11, 25)

„Cine crede în Mine nu va muri niciodată". (vers.26)

Edward a sorbit aceste cuvinte ca pe un balsam vindecător. Lângă el, soţia lui stătea fără să scoată un cuvânt. Edward s-a lipit de ea şi a rostit o rugăciune şoptită. După câteva clipe, a murit cu zâmbetul pe buze. Smith rosti cu lacrimi în ochi rugăciunea „Tatăl nostru". Era jrimul insular care murea de moarte naturală.

Cu unsprezece femei şi douăzeci şi trei de copii pe insulă, fiii şi fiicele tovarăşilor lui, Adams şi-a dat seama că îi revine o mare răspundere, aceea de a-i conduce pe aceştia la un mod de viaţă mai bun. Mergând într-o zi la peştera lui Christian, el s-a aşezat şi a petrecut un timp privind insula care era căminul lor, cum şi întinderea de ape care tălăzuia până departe, cât vedeai cu ochii de jur-împrejur.

A meditat la experienţele trecutului şi a reflectat la multe şi fericite ocazii, când el şi Christian studiau împreună Biblia şi discutau despre lucruri pline de însemnătate.

În timp ce se găsea în ziua aceea în peşteră şi medita la viaţa lui, a căzut într-un somn profund. Iată cum relatează el cele întâmplate atunci:

„Am avut un vis care mi-a schimbat întreaga viaţă. Se făcea că un înger stătea lângă mine şi îmi vorbea, atrăgându-mi atenţia asupra vieţii mele din trecut, somându-mă să mă pocăiesc şi să încep o viaţă nouă, pe calea arătată în Biblia lui Christian. Deşteptându-mă, am avut simţământul prezenţei lui Dumnezeu în jurul meu".

De atunci, cu o puternică, hotărâtă şi sinceră pocăinţă, Smith s-a străduit să îndrepte relele din trecut şi să fie o călăuză sfântă pentru toţi cei de pe insulă.

John Adams avea patru copii, dar era foarte ataşat de fiul cel mare al lui Fletcher Christian. Acesta, Thursday October Christian, era acum un băiat de sece ani şi petrecea mult timp împreună cu John Adams. Ei lucrau împreună, pescuiau împreună şi discutau, făcând planuri cu privire la bunul mers al vieţii de pe insulă.

Într-o zi, în timp ce umblau în jurul stâncilor de pe coastă, Adams i-a povestit lui Thursday visul pe care îl avusese în peştera tatălui său.

— De ce nu mă înveţi şi pe mine să citesc din cartea tatălui meu? a întrebat băiatul.

Până atunci, el nu primise niciun fel de educaţie.

Adams s-a hotărât să răspundă chemării divine şi astfel, în mod frecvent, mergeau împreună la peştera lui Christian şi acolo, în liniştea naturii, departe de zgomotul locuinţelor, a învăţat Thursday să citească şi să scrie. În acelaşi timp, el a ajuns şi la cunoaşterea soliei cărţii sfinte. A ajuns, împreună cu Smith, să-L cunoască pe Mântu

Itorul şi iubirea Lui. Şi, de la ei, această cunoaştere a pătruns şi în mintea tinerilor de pe insulă.

Smith a început să conducă cu regularitate serviciul divin de dimineaţă şi seară, obicei care se păstrează până astăzi pe insula

Pitcairn.

Deoarece Adams nu avea nicio pregătire anterioară în cadrul unei organizaţii religioase, el a căutat în Biblie un program zilnic pe care să-l urmeze, un program al vieţuirii creştine. Atât de zelos era în îndeplinirea cu rigurozitate a celor descoperite în Biblie, cât şi a celor practicate de Biserica Anglicană, încât, la început, el a învăţat practicarea tuturor sărbătorilor iudaice. Mai târziu, s-a convins de faptul că legile ceremoniale nu mai erau necesare în dispensaţiunea creştină.

Băieţii mai mari, Thursday October Christian şi fratele sau Charles, Daniel McKoy, George Young şi Matthew Quintal jr. erau buni prieteni cu Adams. Când s-a dat sugestia să se clădească o mică şcoală, aceşti tineri împreună tu Adams şi femeile de pe insulă s-au apucat de lucru şi, în curând, datorită ajutorului dat de tineri, prima lor şcoală a fost gata.

Programul zilnic era restrâns la simpla învăţare a cititului din Biblie. Pentru toţi, aceste clipe erau clipe de bucurie. Cu o ocazie, Adams le-a cerut tinerilor Arthur Quintal şi Robert Young să pregătească o bucată de pământ în care să planteze igname, oferindu-le câteva mici compensaţii pentru munca lor. Când lucrarea a fost terminată şi Adams le-a oferit câte puţin praf de puşcă, amândoi au refuzat să primească darul, preferând să-l roage pe Adams să facă împreună cu ei câteva lecţii în plus din Biblie, drept recompensă, ceea ce Adams a acceptat cu bucurie. Da, o nouă pagină a început să se scrie în istoria zbuciumată de până acum a insulei. O nouă eră, un nou început binecuvântat de Dumnezeu.

Chiar de la începutul experienţei sale, Adams a învăţat să preţuiască valoarea rugăciunii în viaţa de fiecare zi a comunităţii limitate la un spaţiu atât de mic ca acela al insulei Pitcairn. El le-a cerut tuturor să se roage lui Dumnezeu pentru protecţia şi binecuvântarea Sa mai înainte de a merge la pescuit sau înainte de a întreprinde orice altă lucrare primejdioasă.

Cu o ocazie, a ieşit la pescuit în partea de sud a insulei, împreună cu câteva femei tahitiene. La un moment dat, valurile au devenit atât de puternice, încât au sfărâmat barca în care se aflau. În

situaţia aceea era imposibil să urci stâncile. Atunci, Adams, strângând micul grup la un loc în apă, a înălţat o rugăciune pentru a fi apăraţi şi pentru a primi putere ca să înoate până la ţărm. În cele din urmă, au ajuns cu toţii cu bine la mal. Această experienţă a lăsat o profundă impresie asupra micii comunităţi insulare.

Adams păzea bucuros prima zi a săptămânii, ca zi de odihnă, şi de la început a scris o rugăciune care să fie citită în fiecare duminică dimineaţa la serviciul divin.»

În această rugăciune, el exprima sentimentul profund al datoriei faţă de Dumnezeu. Un facsimil al originalului, cu scrisul de mână al lui Adams, este şi astăzi un document valoros al insulei Pitcairn. Iată ce spune el în această rugăciune: „Pentru dimineaţa Zilei Domnului:

Nu mă lăsa, o, Doamne, să irosesc această zi în păcat şi nebunii, ci lasă-mă să te laud cu o şi mai mare ardoare. Învaţă-mă să cunosc mai mult despre Tine şi să te servesc mai bine decât am făcut-o până acum, ca să pot fi găsit potrivit, bun, pentru a locui în ceruri, unde adorarea şi slujirea Ta sunt veşnice. Amin".

În spatele succesului lui John Adams se afla faptul că sarcina sa plină de zel ca învăţător şi părinte spiritual, în care fusese foarte activ, în ciuda faptului că avea puţină sau nu avea niciun fel de pregătire în tinereţea lui (căci se spune că n-a mers niciodată la şcoală), a fost adusă la îndeplinire datorită inspiraţiei câştigate din Cuvântul lui Dumnezeu. Învăţând cu bucurie cum să împartă cu alţii această cunoştinţă, el a lăsat în urma lui un nume, a cărui amintire este binecuvântată până peste graniţele micuţei lumi a insulelor Pitcairn şi Norfolk.

El era atent la nevoile tuturor. Dacă cineva era bolnav, el se ducea şi se ruga împreună cu acesta. Printr-o fermă aderare la linia datoriei pe care a demonstrat-o prin comportarea sa, el nu putea să nu constate că binecuvântările lui Dumnezeu erau asupra lucrului său.

Roadele Duhului au devenit vizibile într-un loc unde indiferenţa faţă de religie şi prăbuşirea morală formau nota dominantă a vieţii. Lanţul monstruos al crimelor şi trădărilor care au murdărit prima fază a zbuciumatei istorii a coloniei de pe „Bounty" era acum uitat şi o generaţie tânără, o generaţie cu o stranie amestecătură a sângelui, a

ajuns la maturitate, îmblânzită şi modelată de influenţa cea dulce a puterii Cărţii cărţilor – Biblia, sau Cuvântul lui Dumnezeu.

Da, o nouă eră, o nouă istorie a început pentru insula Pitcairn şi locuitorii ei.

O

Capitolul 8

MISTERUL LUI, JBOUNTY" ESTE DEZLEGAT

storia vieţii pe insula Pitcairn a continuat, avându-l în centrul ei pe ultimul supravieţuitor dintre răsculaţii de pe „Bounty", Alexander Smith, alias John Adams. O istorie simplă, dar adevărată. Numele lui era John Adams, dar cândva, în istoria vieţii sale, din cauza unei încălcări a legii, el şi-a schimbat numele în Alexander Smith.

Acum, şi-a pus toată viaţa în slujba altora. Era singurul bărbat de pe insulă. El se îngrijea de toţi şi-i sfătuia. Toţi îl considerau ca un tată. Răspunderea lui era foarte mare. Copleşit de această responsabilitate, el s-a îndreptat tot mai mult spre Sfânta Scriptură, izvorul puterii şi al înţelepciunii sale.

Grija lui cea mare erau acum copiii, noua generaţie a insulei, copiii celor dispăruţi. El considera că educaţia acestei noi generaţii era o chemare şi o însărcinare divină.

Asemenea unui patriarh al Vechiului Testament, el conducea toată viaţa pe insulă. Era chemat să rezolve toate problemele care apăreau, de o natură sau alta. Cartea de bază pentru această lucrare de educaţie pe care şi-a asumat-o era Biblia, vechea Biblie de pe „Bounty". Iubirea de Dumnezeu şi de aproapele era prima datorie a tuturor. Astfel, acolo, departe de lumea civilizată, în singurătatea oceanului, a înflorit o societate – un mini stat – o colonie mică, în care domneau pacea şi bucuria şi care adesea a uimit lumea întreagă, în ziua de 6 februarie 1808, Adams făcea o mică excursie cu copiii săi, aşa cum obişnuia adesea. Îi plăcea să facă lecţii în aer liber. În natură, se

…simţea mai aproape

Pe 6 februarie 1808, *apare vasul american Jopaz*, *

primul vas ce ancorează la lărmul insulei şi ia legătura de Dumnezeu şi de *culocalniăi*, *şi misterul lui Bounty este dezlegat*. sufletul copiilor. Ei mergeau agale spre est. Ţărmul era stâncos şi abrupt. Mai

sus erau păduri verzi de palmieri. Acum au intrat într-o vale frumoasă. Jos, apa unui râu curgea veselă printre pietre, iar în unele locuri, cădea cu zgomot peste stânci ascuţite. Aceasta era-cea mai frumoasă vale de pe insulă. Ea purta numele lui Fletcher Christian. Spre nord se afla dealul de veghe, iar mai spre est, o pădure. În aceste locuri deosebit de frumoase i-a adus Adams pe copii în ziua aceea. Aici le vorbea despre Creatorul acestor lucruri frumoase din natură. Ochii micuţei Mary Christian priveau mereu în depărtare, peste întinsul de ape, scrutând orizontul. Adeseori Adams îi atrăgea atenţia, rugând-o să fie mai puţin visătoare. Deodată, ea tresări strigând:

— Un pafata înoată aici, jos, cu bârnele în sus!

„Pafata" era o cămară în care se ţineau proviziile şi care era ridicată pe nişte stâlpi de lemn. Adams tresări. Da! într-adevăr, în faţa lui Bounty – Bay se legăna un vas frumos cu pânze. Era un vapor american – Topaz – o balenieră. Adams şi-a dat seama de mica dramă ce se petrecea sub ochii lui şi, pentru prima dată în toţi aceşti ani, a fost cuprins de teamă.

El a observat atent cum vasul se apropie de ţărm. Presentimente stranii au cuprins inima bătrânului marinar. Putea oare aceasta să însemne sfârşitul libertăţii sale şi că băieţii şi fetele sale vor fi lăsaţi în voia sorţii?

Întreaga grupă a copiilor s-a strâns în jurul său. Adams era un om al acţiunii. S-a întors imediat în satul lor, în Adamstown, a strâns laolaltă întreaga colonie şi, cu un gest al mâinii, i-a invitat pe toţi să se plece în genunchi şi el s-a rugat din toată inima lui Dumnezeu pentru ocrotire divină, conştient fiind de greutatea momentului.

Thursday October Christian stătea lângă John, căci în situaţii critice era totdeauna lângă el.

— Thursday, ia doi băieţi cu tine şi mergi îndată la acel vapor şi spuneţi-i căpitanului că un alb îl aşteaptă pe insulă. Ia câteva daruri, ceva din fructele noastre şi nuci; poate că astăzi mă poţi ajuta, porunci Adams. Mai spune-i că doresc să-i vorbesc.

Nu era nevoie de mult timp pentru cele şase picioare ale tinerilor de şaptesprezece ani, obişnuiţi cu apa şi cu viaţa liberă în natură, să împingă la apă barca prin valurile mari care se spărgeau de

ţărm şi să se îndrepte spre vas.

Balenieră „Topaz" a părăsit Bostonul, avându-l căpitan pe May-hew Folger, pentru a explora Oceanul Pacific de Sud, în căutare de foci. După luni de zile de rătăcire pe ape, au dat peste insula Pitcairn, pe care Folger o credea nelocuită.

Despre cele ce au urmat, poate că cel mai bine este să urmărim însemnările căpitanului din jurnalul de bord al vasului „Topaz":

„Sâmbătă, 6 februarie 1808. În prima parte a zilei, vânt uşor din est, direcţia sud-vest, compasul jumătate sud. La 1 1/2 p.m. am zărit pământ situat la 25 grade sud şi 130 grade est, conduşi de o briză uşoară din est spre acest loc. Pământul respectiv era insula Pitcairn, descoperită de căpitanul Carteret în anul 1767, de pe vasul Maiestăţii Sale" Swallow". La orele 2 a.m. insula mai era la două leghe depărtare. Am aruncat ancora şi am aşteptat zorii zilei. Dimineaţa, în faţa noastră era insula. Deodată, am descoperit că o barcă se apropia de noi. În ea se aflau trei tineri. Desigur, indigeni, am gândit noi. Dar cât de surprinşi am fost când, într-o engleză perfectă, am auzit pe unul dintre tineri întrebând:

— Hello, cine este căpitanul vasului?

Ei s-au urcat pe punte, oferindu-mi câteva nuci de cocos, apoi mi-au spus:

— Domnule căpitan, vino la ţărm; un om alb doreşte să-ţi vorbească.

La început eram neîncrezător. Apoi, am promis ca voi veni. M-am dus la ţărm şi, într-adevăr, am găsit aşteptându-mă un englez cu numele Alexander Smifh, ultimul supravieţuitor al revoltaţilor de pe „Bounty". Smith mi-a povestit toată istoria răscoalei de pe „Bounty", până la sosirea vasului „Topaz". Mi-am zis că Dumnezeu este un judecător drept. Copiii revoltaţilor vorbesc limba engleză. Unii dintre ei sunt acum adulţi. Eu îi consider oameni de treabă. Sunt amabili, prietenoşi şi primitori de oaspeţi. Niciuna din greşelile pe care le observăm adesea la astfel de oameni nu le-am observat la ei. Smith şi-a recunoscut greşeala şi a devenit un om evlavios, care poate fi de mare ajutor şi o binecuvântare pentru locul acesta.

Astfel, misterul lui „Bounty" a fost, în cele din urmă, dezlegat.

În ziua următoare, Folger şi Adams au făcut o mică plimbare prin grădinile de palmieri şi arbori fructiferi ai insulei. Ei vorbeau deschis unul cu celălalt. Oare acest bărbat deschis, evlavios, putea fi un răzvrătit? Folger avea sentimentul că de mult nu mai vorbise cu un om atât de sincer şi de amabil ca interlocutorul său din această insulă rătăcită în imensitatea oceanului. Lui Folger îi stăruia în minte tabloul de neuitat, când copiii se agăţau de marinarul bărbos, numindu-l „tata". Adams a vorbit de datoria vieţii sale: „Vreau să ispăşesc tot ce am făcut rău în viaţa mea, făcând bine acestor tineri!"

Despre Alexander Smith, căpitanul Folger face următoarea însemnare:

„El trăieşte foarte confortabil ca şef suprem al insulei Pitcairn. Toţi copiii, urmaşi ai revoltaţilor decedaţi, vorbesc o engleză mulţumitoare; unii dintre ei au ajuns la vârsta maturităţii, de bărbaţi şi femei. Pentru a fi drepţi şi a le face dreptate, cred că ei formează un popor foarte uman. Şi oricare ar fi fost greşelile sau crimele lui Smith, răsculatul din vremurile trecute, în prezent este un om în care se poate avea încredere şi care poate fi de folos navigatorilor care traversează acest imens ocean". 22

Când, la amiază, căpitanul Folger îşi luă rămas bun de la Adams şi de la insulari, în ochii lor erau lacrimi.

Adams i-a dat căpitanului Folger ca amintire o busolă şi un cronometru care au aparţinut vasului „Bounty". „Topaz" şi-a ridicat ancora şi, curând, cu pânzele sus, s-a pierdut în zarea întinsului neliniştit al oceanului.

La întoarcerea în Boston, Folger a trimis un raport Amiralităţii Britanice, raport care a avut efectul unei bombe. Cu titluri mari pe prima pagină, ziarele relatau evenimentul. „Minunea de pe Pitcairn", îşi titra un ziar relatarea căpitanului Folger. Şi într-adevăr, pe insula Pitcairn se produsese o minune. Oare nu era o minune faptul că, dintr-un loc al urii şi al crimelor, al beţiei şi al unei vieţi imorale, s-a născut un loc al păcii, al iubirii de Dumnezeu şi de aproapele? Nu era o minune faptul că descendenţii imediaţi ai revoltaţilor nu mai aveau nimic în comun cu părinţii lor brutali şi ucigaşi? Da, aceasta era într-adevăr o minune. Numai intervenţia directă a lui Dumnezeu în

viaţa acestui marinar a făcut posibilă această transformare realizată de Cuvântul Scripturii şi lucrarea Duhului lui Dumnezeu prin unealta care s-a lăsat folosită de cer.

Nicio şcoală din lume nu avea o clădire aşa de mică, un singur învăţător şi o singură carte, Biblia. Dar tocmai acest lucru a fost cheia succesului. Întreaga educaţie era primită de pe paginile ei şi nu se epuiza niciodată. Adams se minuna de faptul că de pe paginile ei se revelau mereu noi faţete ale adevărului. Femeile ascultau cu plăcere predicile pe care Adams le ţinea în fiecare duminică. În fiecare duminică, el ţinea trei predici. Se plictiseau ei oare? Nicidecum! Inima le era totdeauna deschisă şi ei erau dornici după Cuvântul lui Dumnezeu.

După ce a fost câştigat de Cuvântul Scripturii, care i-a schimbat viaţa, Adams a câştigat inimile tuturor celorlalţi de pe insulă. Copiii şi femeile aveau încredere în el. La el se aduceau toate problemele, cum şi diferitele neînţelegeri dintre ei. La toate întrebările, el căuta un răspuns biblic.

În fiecare dimineaţă, vechiul clopot de pe vasul „Bounty" îi chema pe oameni la rugăciune. Numai după ce se rugau cu toţii se ducea fiecare la lucrul lui. Seara, de asemenea, veneau cu toţii la rugăciune.

— Când auzeau clopotul sunând, fiecare se îndrepta spre locul de adunare. Adams citea un text sau două, prezenta apoi un gând pe marginea celor citite şi se ruga. De multe ori, învăţau cu toţii câte o cântare religioasă. Astfel, coralele bisericii anglicane (Church of England), pe care Adams le cunoştea, au devenit cântări populare ale insulei Pitcairn, patria lor.

Unii au zâmbit atunci când, analizând lucrarea de educaţie săvârşită de Adams, spun că, de fapt, aceasta este ceva tipic oamenilor fără educaţie. Dar unii ca aceştia trec cu vederea faptul că nu aveau de-a face cu nişte sălbatici din junglă, ci cu nişte urmaşi talentaţi ai unor oameni aparţinând unui popor cu o istorie şi o cultură deosebite.

Spiritul este acela care determină valoarea omului, şi nu împre – jurările, condiţiile în care el se dezvoltă. Atmosfera de acum de pe insula Pitcairn demonstra puterea transformatoare a Evangheliei,

atunci când îi predai lui Dumnezeu inima, viaţa şi tot ceea ce eşti şi ai.

!

Dar, în curând, vizita vasulu – „Topaz" a fost dată uitării şi până la 17 septembrie 1814 insularii n-au mai auzit nimic din lumea din afara insulei lor.

La data aceasta mai mult printr-un accident, insula a fost vizitată de două fregate engleze, „Briton" şi „Tagus", care au aruncat ancorele în faţa insulei, fapt care l-a surprins pe Adams. Marinarul din el a recunoscut imediat de unde erau aceste vase, după felul în care erau aşezate pânzele şi funiile, şi anume după sistemul vaselor engleze.

Vasele erau în căutarea unui vas, american pe nume „Essex", care prinsese nişte pescari de balene. Ei erau în drum spre Valparaiso, venind dinspre Insulele Marchize, când, dintr-odată, au dat peste o insulă care nu era trecută pe hărţile lor.

Era seară când insula a fost zărită pentru prima dată şi ei au amânat orice cercetare până dimineaţa, pentru că erau ferm convinşi că au descoperit o nouă insulă.

Rozalind Young, în însemnările sale cu privire la istoria primelor zile ale acestei insule, redă o interesantă istorioară cu privire la scena care a avut loc pe ţărm în dimineaţa aceea.

„Atât de stranie a fost apariţia acestor vase, încât, atunci când ele au fost descrise de către un tânăr ca ceva ciudat, John Adams şi-a dat imediat seama cine erau vizitatorii. Acum avea un motiv serios să se teamă, văzând steagul imperiului englez (Union Jack) fluturând pe aceste nave. El ştia destul de bine că cei care comandau aceste nave nu erau oameni care să se conducă după sentimente.

Chemându-l pe Thursday, i-a cerut să se ducă şi să-i întâmpine pe căpitanii vaselor. Astfel că, împreună cu George Young, un tânăr de optsprezece ani, au pornit într-o canoe mică spre larg.

Căpitanul Staines stătea rezemat de marginea punţii, privind insula prin luneta sa.

— Unde or fi? îşi scutură capul.

Priveliştea era destul de frumoasă. Oare nu erau acestea grădini cultivate? El dădu luneta primului ofiţer, întrebându-l:

— Ce vezi acolo, pe insulă?

— Trebuie să fie grădini cu pomi fructiferi, Sir!

Staines a dat din umeri.

— Cum de există aici oameni?

În curând, s-au văzut şi acoperişurile caselor prin verdele viu al copacilor. Erau simple, dar frumoase şi curate, la fel ca cele din Anglia. Ele se deosebeau foarte mult de stilul caselor din insulele Oceanului Pacific. Căpitanul semnaliza spre „Tagus', dar nici Pipon, comandantul vasului, nu găsea nicio explicaţie.

Au văzut o barcă ce venea spre vapor. În ea se aflau doi tineri, care aveau câteva fructe cu ei. După ce s-au apropiat de „Briton', unul dintre ei a strigat într-o engleză perfectă:

— Vă rugăm să ne aruncaţi o frânghie!

Echipajul vasului era plin de uimire. Toţi îi priveau pe aceşti doi tineri bine făcuţi, care se căţărau pe frânghie ca nişte pisici. Staines i-a salutat prietenos, spunând:

— Domnii mei, cum de v-aţi rătăcit în acest ţinut singuratic, părăsit şi uitat până şi de Dumnezeu?

— Noi ne-am născut aici, domnule!

— V-aţi născut aici? Deci sunteţi indigeni de pe această insulă! Atunci de unde ştiţi aşa de bine englezeşte?

— Tatăl nostru ne-a învăţat".

În cele din urmă, misterul a fost dezlegat. Staines a aflat din răspunsurile la întrebările sale că în faţa lui se aflau fiii răsculaţilor de pe „Bounty", Thursday October Christian şi George Young. În jurnalul său de bord, căpitanul Staines îl descrie astfel pe Thursday October Christian:

„Un băiat mare şi frumos de aproximativ douăzeci şi patra de ani. Era îmbrăcat în mod simplu, curat şi îngrijit, purtând pe cap o pălărie mare de paie, împodobită cu pene de cocoş negru. Însoţitorul său, George Young, era un tânăr elegant şi fin, de şaptesprezece – optsprezece am. Părul său negru se odihnea cu graţie pe umeri şi, deşi înfăţişarea lui era brună şipielea bronzată de razele soarelui, nici el şi nici Young nu făceau parte, după culoarea pielii, din rasa obişnuită a băştinaşilor din insulele Pacificului".

Comportarea tinerilor şi felul lor natural şi degajat de a se

prezenta au atras atenţia tuturor celor de la bord.

La întrebarea: „Cine sunteţi?" tânărul de douăzeci şi patru de ani, Thursday, a răspuns în mod sincer şi deschis:

— Eu sunt Thursday October Christian, fiul lui Fletcher Christian, revoltatul de pe „Bounty", şi al unei mame tahitiene şi primul născut pe această insulă.

Mugetul unei vaci ce era în apropiere a întrerupt interogatoriul şi vederea ei i-a alarmat nespus de mult pe tinerii insulari.

Căpitanul Staines i-a invitat pe cei doi tineri să viziteze vasul. Deşi străini de invenţiile mecanice şi de cele mai folositoare aspecte ale unei vieţi civilizate, ei au dat pe faţă o inteligentă înţelegere a tot ceea ce vedeau, fiind dornici să se informeze cu privire la tot ce avea legătură cu vasul. Dar vaca le reţinea toată atenţia. Întregul echipaj a izbucnit în râs atunci când George a întrebat:

— Este o capră uriaşă sau o scroafă cu coarne?

Sir Thomas Staines i-a luat pe cei doi tineri sub punte, în cabina lui, şi a poruncit ordonanţei sale să pună masa pentru cei doi musafiri. Acum era rândul căpitanului şi al ofiţerilor să se mire. Toţi cei prezenţi au împreunat mâinile pentru rugăciune, tinerii însă s-au ridicat în picioare pentru o rugăciune de mulţumire şi au cerut binecuvântarea lui Dumnezeu asupra hranei ce li s-a servit. Cei ce făceau oficiul de bună şi milostivă gazdă au fost şi mai miraţi atunci când au văzut că ei s-au rugat din nou când au terminat de mâncat.

— Cine v-a învăţat să vă rugaţi? a întrebat un ofiţer tânăr.

Atunci tinerii au început să povestească de John Adams şi toţi cei ce ascultau au simţit iubirea şi ataşamentul lor faţă de el. Desigur că părea straniu să observi acea pietate simplă a acestor tineri ce trăiau aşa de departe de orice civilizaţie şi în vecinătatea insulelor ai căror locuitori erau cufundaţi în păgânism, barbarism şi ignoranţă.

Căpitanul Staines şi mai târziu căpitanul Pipon au mers la ţărm şi au fost surprinşi şi foarte impresionaţi de modul armonios în care trăia laolaltă tânăra colonie, de pacea şi liniştea ce domneau între aceşti oameni, sub patriarhala conducere a lui John Adams.

Acum însă, micuţa colonie era în mişcare. MI-Mitti s-a dus la o vecină şi i-a spus:

— A venit omul alb. A venit să-l ia pe John. Noi nu-l lăsăm cu niciun chip. Vrem să ne rugăm căpitanului pentru el!

Şi a mers mai departe. Copiii şi-au lăsat jocul, aruncând jucăriile.

— Tata Adams să plece? Nu, nu, nu se poate.

Când Staines s-a dus la colonie, Adams i-a ieşit înainte, urându-i bun venit.

Acest bărbat demn, cu părul cărunt, cu barba mare, să fie oare un răzvrătit? Un om nechibzuit? Adams i-a povestit lui Staines toată istoria vieţii lui. Apoi, fiind hotărât să se predea, dacă avea să i se ceară acest lucru, l-a întrebat:

— Intenţionaţi să mă luaţi cu dumneavoastră?

Toţi insularii au început să plângă, adresând căpitanului rugămintea:

— Spune să rămână aici!

Propria sa fiică s-a agăţat de el plângând, în timp ce se ruga să nu fie luat.

Căpitanul, el însuşi un om de o mare sensibilitate umană, a fost profund mişcat de această scenă şi s-a hotărât să nu tulbure cu nimic colonia. El le-a spus vădit emoţionat:

— Fiţi liniştiţi. Nu va fi luat.

Dintr-odată, feţele lor s-au luminat. În însemnările sale din jurnalul de bord, căpitanul Pipon descrie astfel această experienţă care l-a marcat:

„L-am întrebat pe John Adams dacă doreşte să se întoarcă în Anglia şi trebuie să mărturisesc că răspunsul lui afirmativ m-a surprins nespus de mult. El mi-a povestit că era deplin conştient de faptul că era foarte mult implicat în răzvrătirea de pe „Bounty". Urmându-l pe Fletcher Christian, el şi-a sacrificat nu numai orice drept în patria sa, dar ştia că întreaga sa viaţă era ratată prin acel act al său şi, spunea el, viaţa avea să-i fie luată dacă se întorcea vreodată în Anglia. Dar în ciuda tuturor acestor situaţii, nimic nu i-ar da o mai mare satisfacţie, decât de a mai vedea încă o dată, înainte de a muri, ţara în care s-a născut şi de care a fost atât de mult timp înstrăinat.

SE

Era o aşa sinceritate în vocea lui, pe care cu greu aş putea s-o

descriu, dar care a avut o puternică influenţă asupra mea, aceea de a mă convinge că acestea erau adevăratele lui sentimente. Interesul meu a fost aşa de mult trezit, încât m-am oferit să-l transport în patrie împreună cu oricine din familia lui care ar alege să-l însoţească.

El a fost foarte mulţumit de propunerea mea şi, ca şi când nimeni nu era prezent acolo, a trimis după soţia şi copiii săi, în timp ce toţi ceilalţi membri ai comunităţii insulare se adunaseră afară, în jurul uşii. El le-a comunicat dorinţa lui şi le-a cerut aprobarea.

Fiica sa, deşi cu ochii plini de lacrimi, a rupt cea dintâi tăcerea.

— O, nu, nu se poate Sir, a spus ea. Nu, nu lua de lângă mine pe tatăl meu; nu mi-l lua pe cel mai bun şi mai scump prieten!

Soţia sa, de asemenea, a dat pe faţă sentimentele cele mai profunde şi mai pline de durere. Dorinţa lui Adams a fost în curând cunoscută de toată comunitatea insulară, care s-a alăturat pateticei cereri ca el să rămână pe insulă.

Niciodată n-am asistat la o scenă atât de mişcătoare, atât de plină de interes ca aceasta", scria căpitanul Pipon în jurnalul său de bord. „A-l lua dintr-un astfel de cerc de prieteni ar fi fost un lucru rău, ceva împotriva sentimentelor inimii. A-l lua cu forţa, împotriva voinţei celor din jurul lui, era ceva inuman, o ofensă adusă

— «23 umanităţii.

Cele două nave au mai rămas câteva zile la ţărmul insulei Pitcairn, ancorate în Bounty-Bay. Locuitorii insulei, viaţa lor, sinceritatea şi credinţa lor au rămas amintiri de neşters în mintea tuturor marinarilor de pe cele două nave şi aceştia au fost mândri că au avut ocazia să-l cunoască şi să stea de vorbă cu ultimul supravieţuitor al răzvrătiţilor de pe „Bounty".

— O

6. Pitcairn

Capitolul 9

FAMILIA INSULEI PITCAIRN CREŞTE

m rmbrele nopţii se întindeau în linişte peste ţărmul singuratic al \J insulei. Grupe mici, de câte două sau trei persoane, se îndreptau către locuinţa lui Thursday October Christian. Toată după-amiaza aceea au urmărit cele două vase care se pierdeau încet, încet, departe,

tot mai departe, pe linia orizontului şi mai departe, iar acum se adunau pentru a-i povesti Suzannei, soţia lui Thursday, toate cele întâmplate în ziua aceea. Soţia sa, care era cu şaisprezece ani mai mare ca el, dăduse cu câteva zile mai înainte naştere lui Polly, cel de-al patrulea copil al lor. Sir Thomas Staines fusese foarte bun cu ei toţi şi, chiar în momentul în care tinerii erau gata să plece de pe vas, le-a dat daruri şi îmbrăcăminte de tot felul. Thursday venea împreună cu toţi prietenii săi spre casă şi în seara aceea a avut loc o nevinovată petrecere, când tinerii s-au plimbat îmbrăcaţi în uniforme de ofiţeri de marină sau de marinari, spre hazul tuturor celor de faţă. Binefacerile civilizaţiei le-au deschis noi perspective şi zorii unor noi zile au apărut deodată în faţa lor, aducând odată cu ele o foarte mare bucurie.

În acel timp, pe insulă trăiau patruzeci şi şase de persoane, în marea lor majoritate tineri, şi câţiva copii.

Sir Thomas Staines a consemnat în jurnalul său că „tinerii erau foarte atletici şi aveau nişte forme sculpturale; înfăţişarea şi privirea lor erau deschise şi plăcute, dând pe faţă multă bunăvoinţă şi o inimă plină de bunătate. Tinerele femei erau înalte, robuste şi bine făcute, faţa lor radiind de zâmbete şi de un umor nevinovat, dar având un mare grad de modestie şi pudoare, care ar onora până şi cele mai virtuoase naţiuni de pe pământ. Dinţii lor erau asemenea fildeşului, erau regulat aşezaţi şi foarte frumoşi, fără nici o singură excepţie; şi toţi, bărbaţi şi femei, aveau cele mai distinse trăsături englezeşti".

Raportul căpitanului Pipon descrie viaţa aşa cum se desfăşura ea atunci, în tânăra comunitate insulară:

„Femeile purtau scufiţe sau bonete pe cap în modul cel mai plăcut, pentru a apăra faţa de razele soarelui şi, deşi ele nu aveau decât instrucţiunile şi sfaturile mamelor lor tahitiene, croitoresele noastre din Londra ar fi încântate de simplitatea şi totuşi eleganţa lor, de bunul gust în îmbrăcăminte al acestor femei neşcolite.

Modestia lor nativă, asistată de un sentiment religios adecvat şi de o moralitate de la care nu se făcea rabat, toate aceste trăsături de caracter fiind insuflate minţii lor tinere de John Adams, au făcut ca aceşti oameni să rămână curaţi şi necorupţi.

Toţi muncesc. Când sunt tineri, ei lucrează la cultivarea

pământului, iar când ajung să aibă o bucată de pământ defrişat suficient de mare şi animale sau păsări ca să poată întreţine o familie, li se îngăduie să se căsătorească, dar totdeauna numai cu consimţământul lui Adams.

Pe insulă, domnesc cea mai mare armonie şi buna înţelegere, singura lor ceartă fiind, după propria lor mărturie, cearta gurii. Ei sunt sinceri în afacerile lor, care constau într-un schimb reciproc de diferite obiecte de strictă necesitate.

Locuinţele lor sunt extrem de curate. Micul sat al insulei Pitcairn formează un pătrat plăcut. Casele de la capătul de sus, lângă un mare smochin, sunt ocupate de patriarhul John Adams şi familia lui. În partea opusă, se află locuinţa lui Thursday October Christian, iar în centru se află o frumoasă pajişte verde. Tot ceea ce s-a făcut s-a realizat în mod clar după un plan bine pus la punct, cu totul deosebit de ceea ce întâlneşti în alte insule.

În casete lor ei aveau o mulţime de obiecte de mobilă rudimentară, constând din paturi de lemn şi învelitori curate; de asemenea, au mese şi cufere mari, în care îşi ţin lucrurile de valoare şi îmbrăcămintea, care este confecţionată din scoarţa unui copac, pregătită, în principal, de bătrânele tahitiene. Casa lui Adams se compunea din două camere, geamurile având obloane care se lăsau seara.

Prin cultivarea pământului, ei produceau cartofi dulci şi un soi de napi, o plantă binecunoscută azi sub numele de taro, cum şi alte zarzavaturi; ca fructe, aveau nuci de cocos, banane, fructul arborelui de pâine, igname, acestea fiind principalele lor produse. Ei aveau, de asemenea, mulţi porci, capre şi păsări; iar apele din jurul coastelor insulei abundă în tot felul de peşti buni de mâncat".

Comunitatea insulei Pitcairn intră acum din nou în obişnuita ei viaţă zilnică şi puţin se cunoaşte despre cele petrecute pe insulă în următorii ani. Un lucru este sigur, şi anume că istoria revoltei de pe „Bounty" şi a răzvrătiţilor stabiliţi în insula Pitcairn a ajuns cunoscută în toată lumea.

Un singur vas a apărut în faţa insulei în aceşti ani, şi anume în 1819, când căpitanul Henderson, de pe vasul „Hercules", a coborât pe

insulă şi le-a dat locuitorilor daruri folositoare, şi anume unelte de tâmplărie, oale de fier, care s-au dovedit a fi bune la fierberea apei de mare, obţinându-se astfel sarea necesară.

După patru ani, în octombrie 1823, baleniera „Cyprus", sub pavilion englez, a aruncat ancora în Bounty-Bay. Căpitanul vasului, Hali, şi întregul echipaj au coborât pe insulă. Odată cu vizita acestui vas, istoria insulei Pitcairn cunoaşte valenţe noi.

Bătrânul Adams a dorit de mult, mai ales odată cu trecerea anilor, să aibă pe cineva ca ajutor în lucrarea de educare a noilor generaţii.

De aceea, a profitat de această vizită şi s-a adresat căpitanului Hall cu cererea de a fi ajutat, dacă cumva cineva din echipajul vasului ar fi dispus să rămână pe insulă şi să facă lucrul acesta. Mai târziu, revenind pe vas, căpitanul a convocat întregul echipaj al vasului şi, în cuvinte mişcătoare, le-a povestit istoria şi nevoile insulei. Apoi a pus întrebarea:

— Cine dintre voi vrea să rămână pe insulă?

Marinarii au fost luaţi prin surprindere. Unul dintre ei şi-a plecat capul şi sângele îi îmbujora obrajii. În sufletul său se dădea o luptă. Apoi, după o scurtă, dar profundă şi serioasă gândire, a făcut un pas înainte şi, adresându-se căpitanului, i-a spus:

— Dacă nu aveţi nimic împotrivă, eu vreau să rămân aici.

— Te-ai gândit bine? îi atrase atenţia căpitanul. Nu cumva acasă te aşteaptă cineva?

Tânărul de douăzeci şi şase de ani, John Buffett, spuse cu o voce stinsă şi cu durere în glas:

— Eu n-am pe nimeni. Mama a murit, era suferindă. Tata… a murit pe mare. N-am niciun prieten şi nicio femeie nu va plânge după mine.

Adams a fost bucuros. Tânărul i-a făcut o impresie bună. Astfe Pcă Buffett şi-a luat puţinele bagaje pe care le avea şi le-a dus la ţărm. „Cyprus" a mai rămas câteva zile ancorat în Bounty-Bay, apoi a plecat, îndreptându-se spre Oceanul îngheţat de Nord.

Acest nou eveniment l-a mişcat mult pe camaradul şi prietenul lui Buffett, anume John Evans, care s-a hotărât să rămână cu prietenul

său pe insulă. Nimeni nu cunoştea şi nu bănuia ceva în legătură cu planul ştiut numai de el şi, ca atare, n-a fost suspectat. Când s-a ivit ocazia ca împreună cu alţi membri ai echipajului să viziteze insula, el a dispărut şi s-a ascuns în scorbura unui copac. Toate eforturile depuse pentru găsirea tânărului marinar au fost zadarnice şi, în cele din urmă, vasul a trebuit să ridice ancora şi să plece fără el.

După plecarea vasului, Adams şi Buffett urcau spre „dealul de veghe". Deodată, cineva a strigat:

— Hello! John Buffett!

Buffett s-a oprit şi, întorcându-se, l-a văzut pe prietenul său John Evans venind spre el.

— Ştii că vasul a plecat? l-a întrebat Buffett.

— Nu-i nimic. Vreau să rămân cu tine pe insulă.

Aceşti tineri au fost amândoi acceptaţi imediat în viaţa insulei. Colonia Pitcairn a mai crescut cu doi bărbaţi tineri, veniţi din afara insularilor.

După trecerea mai multor luni, atât Buffett, cât şi Evans s-au îndrăgostit de două dintre tinerele din Pitcairn. Buffett nu a întâmpinat nicio opoziţie şi, la timpul potrivit, el s-a unit în căsătorie cu Dorothy, una din fiicele lui Edward Young. Evans şi-a luat atunci şi el inima în dinţi şi i-a cerut lui John Adams mâna fiicei sale Rachel, dar bătrânul patriarh nu a fost de acord. Evans de-abia avea nouăsprezece ani, în timp ce fiica lui avea douăzeci şi şase de ani. Adams considera că diferenţa de vârstă dintre ei era prea mare. Cu toate acestea, în cele din urmă, problema a fost lăsată în seama fetei, ca ea să decidă. Atunci, Rachel s-a întors către tatăl său şi, cu sclipiri în ochi, a spus cu îndrăzneală: – Tăticule, încearcă totuşi!

Astfel că tata Adams a consimţit, având însă unele rezerve şi presentimente cu privire la fericirea ei viitoare. Cu toate acestea, atunci când cei doi au stat înaintea lui ca să se căsătorească, el le-a dat binecuvântarea lui părintească.

Viaţa pe insulă şi-a reluat vechiul ei curs şi toţi erau bucuroşi. Adams purta mai departe povara conducerii spirituale a comunităţii, avându-l pe Thursday ca ajutor. Prima zi a săptămânii a fost recunoscută ca fiind ziua în care se ţinea serviciul divin şi în această zi

orice lucru trebuia să înceteze. Mâncarea era pregătită cu o zi mai înainte. Nimic ce purta amprenta omenescului nu era îngăduit să se amestece cu îndatoririle sfinte ale zilei de odihnă. Imediat după venirea lui, Buffett a fost numit să citească materialul pe care îl pregătea Adams. Uneori, acesta repeta unele pasaje de mai multe ori, atât pentru a scoate în evidenţă însemnătatea lor, cât şi pentru a se fixa mai bine în memorie. Buffett a luat, de asemenea, conducerea şcolii şi a văzut că toţi copiii erau binevoitori şi nişte şcolari silitori.

Locuitorii din Pitcairn erau obligaţi să ceară şi să primească încuviinţarea lui John Adams mai înainte de a se logodi şi mai înainte de a veni înaintea lui pentru a-i uni în legământul căsătoriei. Cu toate acestea, doi tineri, Ar-thur Quintal şi Daniel McKoy, au dat pe faţă ceva din trăsăturile de caracter ale părinţilor lor, tendinţa spre răzvrătire împotriva conducerii şi, într-o zi, au înotat departe, în larg, către o stâncă, la o distanţă considerabilă de ţărm. Acolo aveau simţământul că nu mai sunt sub controlul şi influenţa lui Adams. Acolo, ei s-au înţeles ca fiecare din ei să ia de soţie pe sora celuilalt, fără permisiunea bătrânului Adams.

Cele două fete, Katherine McKoy şi Sarah Quintal, s-au căsătorit în cele din urmă cu băieţii, dar nu mai înainte de a-i determina pe cei doi răzvrătiţi, Arthur şi Daniel, să meargă la Adams şi să primească de la el încuviinţarea şi binecuvântarea părintească. Ei au dat stâncii aceleia un nume tahitian: „Tani M'a", care înseamnă „locul înţelegerii oamenilor", nume pe care stânca îl poartă până-astăzi.

John Adams oficiind prima căsătorie a doi tineri din, *cea de a doua generaţie a locuitorilor Insulei Pitcairn*.

Dar nici necazurile nu i-au ocolit pe insulari. Tânărul Matt Quintal a pierit în timp ce mergea la pescuit împreună cu câţiva tineri. Cauza nu se cunoaşte. Barca lui a fost găsită goală. Toţi au fost zguduiţi de această nefericită întâmplare. Tânăra lui soţie striga cu disperare şi a căzut în neştire.

Colonia avea acum douăzeci şi şase de persoane adulte şi treizeci şi cinci de copii. Adams continua să le poarte de grijă tuturor. Buffett ţinea deseori între trei şi cinci predici în fiecare duminică. Liniştea şi buna înţelegere domneau printre locuitorii insulei.

În una din zilele lunii decembrie a anului 1825, s-a ivit în zare vasul „Blossom", Toţi erau îngrijoraţi pentru Adams, deoarece era vorba de un vas de război. Le era teamă că vasul venise să-l aresteze pe Adams. Temerile le-au fost însă risipite de căpitanul Beechy, care le-a spus că Bligh a murit. Căpitanul Beechy cunoştea istoria lui Adams de la căpitanii Staines şi Pipon şi s-a bucurat să-l întâlnească pe Adams ca pe un vechi cunoscut. Toţi au rămas uimiţi de viaţa de pe insula Pitcairn.

Adams a fost invitat la bordul vasului ca să mai vadă un vas şi să mai simtă puntea sub picioare. El a răspuns bucuros acestei invitaţii. Pe când urca încet spre punte şi când a pus piciorul pe ea, privi în jur şi îşi şterse liniştit şi emoţionat o lacrimă strivită sub gene şi care se prelingea acum încet pe obraz. Pentru o clipă sau două, n-a zis nimic. Fără îndoială că în clipele acelea l-a năpădit un potop de amintiri, căci trecuseră treizeci şi şase de ani de când nu mai pusese piciorul pe puntea unui vas. Era privilegiul său acum de a mai simţi încă o dată sub picioare mişcările unui vas din flota britanică. Pentru cei şaptezeci şi unu de ani ai lui, Adams era plin de viaţă, păstrându-şi încă spiritul marinăresc, scoţându-şi pălăria şi plecându-şi înalta şi îndrăzneaţă să frunte, ori de câte ori se adresa unui ofiţer sau atunci când un ofiţer i se adresa. I s-a dat patul unui ofiţer (un bunk, un pat ce se prinde de peretele vasului), iar mai târziu căpitanul Beechy a însemnat în jurnalul său de bord că niciodată Adams nu-şi neglija rugăciunea. Mai înainte de a se duce la culcare, el se pleca în

8 fe genunchi pentru a-şi înălţa rugăciunea, şi dimineaţa era primul care se scula pentru acest scop.

Căpitanul Beechy a rămas pe insulă zece zile. În lucrarea sa *însemnări ale călătoriei în Pacific şi în strâmtoarea Behring*, el povesteşte şi despre vizita lui în insula Pitcairn şi, printre multe lucruri pe care le consemnează, povesteşte şi. despre efectele benefice ale Bibliei de pe „Bounty", asupra lui şi a echipajului său. Timp de câteva zile, el a urmărit viaţa comunităţii insulare aşa cum era ea trăită zi de zi. Căpitanului i se părea că învăţătura şi cuvintele Scripturii interpretate de Adams au o influenţă puternică asupra locuitorilor insulei.

În însemnările căpitanului Beechy se mai consemnează un lucru care aruncă o lumină deosebită asupra laturii umane şi creştine a lui Adams.

„Într-o zi, Adams s-a apropiat de mine şi m-a rugat să-i citesc cele rânduite pentru serviciul de cununie din cartea de rugăciuni, pentru el şi soţia sa. El a declarat că de mult timp a dorit să facă acest lucru, dar că până acum nu a avut un reprezentant împuternicit oficial care să aducă la îndeplinire această lucrare. Astfel că în ziua următoare, având toată familia în jurul său, serviciul divin de căsătorie a fost adus la îndeplinire şi evenimentul a fost consemnat şi înregistrat de Buffet.

Mi se părea", a continuat Beechy, „în timp ce ţineam în mână Biblia aceea şi citeam din ea acestui venerabil bătrân, care a folosit-o atât de mult şi cu care a condus şi îndemnat în toate împrejurările comunitatea insulară, că am atins pagini sfinte".

Când, după câteva zile, căpitanul Beechy şi-a luat rămas bun.

Adams stătea la ţărm, înconjurat de familia lui, de tineri şi de întreaga comunitate insulară. Era un moment mişcător. Pe obrajii bătrânului marinar se prelingeau câteva lacrimi.

Ultimele zile ale vieţii sale a dorit să le petreacă aici, pe această insulă singuratică, pentru a săvârşi lucrarea ce i-a fost încredinţată de

Dumnezeu. Îşi descoperi capul şi înălţă o rugăciune, de mulţumire şi consacrare.

În urma acestor vizite, toată Anglia, şi nu numai, era plină de povestiri despre insula Pitcairn, numită „Insula Paradisului".

În noiembrie 1828, George Hunn Nobbs împreună cu marinarul Noah Bunker au sosit pe insulă în urma unei călătorii pline de aventuri. Nobbs auzise de viaţa de pe insula Pitcairn şi a dorit să se bucure şi el de o astfel de viaţă. Fiind un marinar iscusit şi încercat, şi-a realizat visul şi dorinţa sa.

Nobbs era un glob-trotting englez, care venea de la Valparaiso, Chile, într-un mic iaht. Din fericire, pe timpul celor şase săptămâni cât a durat parcurgerea celor 3500 de mile, ei au avut o vreme bună şi, sosind în Pitcairn, au fost primiţi în mod cordial de către Adams. Nu peste mult timp, Nobbs a început să peţească şi, cu unele dificultăţi, a

reuşit să obţină mâna lui Sarah Christian, nepoata lui Fletcher Christian, care i-a devenit soţie.

Bunker nu a fost tot aşa de norocos, căci Peggy Christian a dispreţuit toate încercările lui şi, fie din cauza dragostei lui neîmpărtăşite, fie din cauza unei crize de nebunie, el a încercat să se sinucidă, aruncându-se cu capul în jos de pe vârful unei stânci. Din anumite motive, căderea lui a fost oprită puţin, dar a murit la scurt timp după aceea.

Deoarece avea o educaţie mai aleasă, Nobbs a preluat lucrarea lui Buffet, motiv pentru care era să se declanşeze o neînţelegere destul de mare. Adams însă a intervenit şi a aplanat lucrurile, împărţind răspunderile între cei doi şi totul a intrat în normal. Umbrele durerii au început să se întindă însă asupra căminului fericit din insula Pitcairn.

A trecut un an de la venirea lui Nobbs. John Adams a început să-i încredinţeze acestuia diferite răspunderi pe insulă, pentru că el vedea în acest tânăr capacităţi naturale şi calităţi căpătate prin educaţie, pe care alţii nu le aveau. Se părea că, în providenţa Sa, Dumnezeu l-a adus pe insula Pitcairn pe acest tânăr chiar la timpul potrivit, ca el să-l cunoască personal pe bătrânul patriarh şi conducător şi principiile lui de vieţuire, ca în felul acesta să fie capabil să preia conducerea spirituală a acestei comuni taţi insulare şi să continue reformele începute.

Desigur că Buffett se simţea nedreptăţit văzând că şcoala i-a fost luată din mâini, dar toţi insularii erau de acord cu această schimbare, în mod deosebit din cauza unor deficienţe de ordin moral din partea lui Buffett.

Comportarea sa imorală a adus implicaţii serioase în comunitatea insulară şi disensiuni între ei. Unii dintre părinţi însă au rămas credincioşi legăturilor cu învăţătorul care a venit pentru prima dată în mijlocul lor şi nu şi-au retras copiii de sub grija lui, pentru că totuşi era un învăţător bun şi se străduia să-şi ispăşească greşelile printr-o viaţă de pocăinţă.

Îi aşteptau zile întunecoase pe locuitorii insulei Pitcairn, iar mai târziu şi pe cei din insulele Norfolk, cărora pastorul Nobbs le-a fost de

mare ajutor.

John Adams se simţea tot mai slăbit, stând mai mult în pat. Într-o zi, i-a spus soţiei sale să-i cheme pe toţi copiii insulei la el. Era 28 martie 1829. Copiii au venit imediat cu toţii. Pe feţele lor se putea citi durerea despărţirii de cel pe care îl iubeau şi-l respectau ca pe un tată.

Adams a dat mâna cu fiecare, apoi le-a spus cu o voce slabă:

— Iubiţii mei copii! Dumnezeu a hotărât să mă cheme din viaţa aceasta. Nu fiţi trişti. El m-a iertat şi mi-a dat fericiri nespuse. Umblaţi mai departe pe căile Sale.

— Eu îţi voi urma în curând, John, a spus printre lacrimi soţia sa.

În ziua următoare, pe 29 martie 1829, John Adams (Alexander Smith), patriarhul insulei Pitcairn, s-a stins din viaţă cu un zâmbet pe buze. A fost plâns de întreaga familie de pe insulă, asupra căreia el a avut o aşa de mare influenţă.

A fost înmormântat pe un deal, iar pe mormântul său se află o piatră albă, adusă tocmai din Anglia, patria sa, pe care scrie:

JOHN ADAMS – CU SPERANŢĂ

Timpul se scurge în veşnicie. Florile, ca şi oamenii, răsar, înfloresc, cresc şi se sting. În istoria insulei Pitcairn, amintirea binecuvântată a lui John Adams (Alexander Smith), ultimul răzvrătit de pe „Bounty", rămâne ca un fascicul de lumină în bezna nopţii.

Da! „Mai bun este sfârşitul unui lucru decât începutul lui". (Ecl.7, 8)

— O-*Capitolul 10*

PRIN SECETĂ ŞI NECAZURI

lui cel mic al lui Thursday October Christian purta şi el numele tatălui său, Thursday October 11. Când a murit John Adams în 1829, el avea zece ani şi era destul de mare şi de matur pentru vârsta lui. Într-o zi, a venit acasă în fugă şi l-a strigat pe tatăl său, rugându-l să iasă până afară. Când acesta a ieşit din casă, i-a spus gâfâind:

— Tăticule, în ultimul timp noi n-am mai avut multă hrană în grădină, dar astăzi nu mai avem deloc, iar apa de la izvor s-a terminat.

Tatăl său, Thursday October Christian, era recunoscut acum de toţi ca fiind conducătorul firesc al insulei. Seceta cea lungă şi cumplită începuse cu adevărat.

Cum populaţia insulei crescuse acum la optzeci şi şapte de suflete, lipsa apei a devenit o problemă de foarte mare îngrijorare. În faţa acestei situaţii, s-au făcut aranjamente cu cei din insula Tahiti, ca o bucată de pământ să fie pusă la dispoziţia populaţiei din Pitcairn. Regele Pomare le-a oferit cu toată înţelegerea o mare şi fertilă bucata de

F

pământ, iar pe data de 7 martie 1831, toţi locuitorii insulei Pitcairn au plecat pe mare, îmbarcaţi pe nava „Lucy Ann" spre portul Papeete. Tahitienii i-au tratat ca şi când ar fi făcut parte din triburile lor. Le-au urat bun venit, i-au primit foarte cordial, deşi între timp regele murise şi în locul lui domnea fiica sa. MI-Mitti, soţia lui Fletcher Christian, era fericită în mod deosebit să-şi vadă din nou sora, după patruzeci şi unu de ani de despărţire.

Dar zilele fericite nu aveau să dureze mult, pentru că, în curând, asupra noilor veniţi s-a abătut o tragedie. O febră necruţătoare a izbucnit între ei şi numai în câteva zile au murit paisprezece persoane, printre care şi iubitul lor conducător, Thursday October Christian, care a încetat din viaţă la 21 aprilie 1831. Suzana, soţia sa, şi MI-Mitti, mama lui, au dorit să se întoarcă imediat în insula lor dragă. Ele şi-au dat seama că unii dintre ei au fost deja corupţi de plăcerile senzuale ale tahitienilor. Alergând şi dansând, un grup de tinere şi tineri tahitieni au trecut pe lângă un grup al noilor colonişti. Fete purtând în păr coroane frumoase de flori, fecioare frumoase cu pielea feţei aproape albă dansau cu multă graţie dansurile lor sălbatice, care degenerau tot mai mult în gesturi şi figuri obscene. MI-Mitti (My Mast), bătrâna văduvă a lui Fletcher Christian, privea cu indignare cum poporul ei a pierdut nevinovăţia şi sfinţenia de odinioară. Dansul era folosit ca un stimulent al senzualităţii. Fără nicio sfială, fetele se aruncau în braţele băieţilor. Imoralitatea şi desfrâul însoţeau serbările lor sălbatice.

Înspăimântaţi, coloniştii cei noi din Pitcairn se strecurau prin mulţime şi plecau pe furiş. Unde a rămas nevinovăţia tinereţii lor?

Suzana şi MI-Mitti nu puteau să doarmă. Ceea ce vedeau le-a tulburat şi îngrijorat.

— Ce timpuri! Desigur, sfârşitul nu este departe, aşa cum ne

spunea Adams. O, My Mast, cât de îngrozitoare este situaţia!

Şi au tăcut. Se gândeau la patria lor, la Pitcairn. Acolo… era cu totul altfel. Este adevărat că acolo nu era atâta manifestare pompoasă, dar era o pace divină. Aici s-au răspândit viciul şi desfrâul, acolo înflorea curăţia. Şi de pe buzele lor s-a furişat un suspin: „O, de-am fi rămas acasă!”

9.1

Dorul de casă a reuşit să iasă din temniţa inimii. El creştea pe neobservate, umplând casă, transmiţându-se repede în jur. Fiecare gândea la fel: „O, de-am fi rămas acasă!”

Buffett a declarat deschis că la prima ocazie se va întoarce pe insulă.

La numai trei săptămâni de la venirea lor, un vas a fost adus în port şi o parte dintre ei, cei care au dorit, la invitaţia căpitanului, au fost transportaţi înapoi în insula Pitcairn. Printre cei care se aflau pe drumul întoarcerii în Pitcairn se numărau: John Buffett şi familia sa, Robert Young, Joseph Christian, Edward Christian, Charles Christian III, Matthew Quintal şi Fredine Young. Grupul număra douăzeci şi patru de persoane.

Aceia care au rămas în Tahiti au devenit în curând nemulţumiţi. Felul de comportare al oamenilor în mijlocul cărora trăiau era aşa de diferit de felul simplu şi curat pe care îl duceau ei şi imoralitatea deschisă şi dezgustătoare a unora dintre tahitienii din jurul lor i-a neliniştit foarte mult pe vechii membri ai familiei din Pitcairn.

Datorită acestei situaţii, s-au hotărât să se r toarcă pe insula lor. „Chiar dacă ar trebui să suportăm singuri cheltuielile de transport”, au spus ei.

Într-o zi, vasul american „Charles Dogget” a aruncat ancora în portul Papeete şi de aici a pornit spre Pitcairn cu familiile care mai rămăseseră în Tahiti, luând împreună cu ei la bord toate lucrurile pe care le mai aveau.

My Mast stătea pe o parte a vasului, privind spre Tahiti, privind de fapt undeva, departe, în timp, aducându-şi aminte de o legendă pe care o auzise în copilărie.

„Când marele spirit, domnul tuturor zeilor şi al duhurilor, obosit

de lucrarea sa de creaţie, a vrut să se odihnească într-un loc plăcut, el n-a găsit niciun loc potrivit. O dată i-a fost frig, altă dată cald. Aici era un timp ploios, dincolo era prea mult vânt. Aşa că a fost nevoit să aducă la existenţă o ţară, un loc desăvârşit. Acesta era Tahiti şi insulele din Pacific. Acolo s-a odihnit".

Dar în faţa ei apăreau scenele din Tahiti şi „dând din cap dezamăgită, a spus ca pentru sine:

— Nu, nu! Acolo nu este paradisul!

Şi astfel, numai după cinci luni de la plecarea lor din Bounty-Bay, dealurile răsunau din nou de melodiile fiilor şi fiicelor lor.

În timpul zilelor de nenorocire şi necazuri din Tahiti, un ofiţer, pe nume Coffin, de pe o balenieră americană a auzit de necazurile care au venit peste locuitorii insulei Pitcairn. Inima sa simţitoare a fost profund mişcată faţă de aceşti străini într-o ţară străină şi a început să strângă hrană pentru cei bolnavi şi alte lucruri necesare pentru ceilalţi. Nouăsprezece ani mai târziu, în calitate de căpitan al unui vas, şi-a aranjat astfel ruta vasului său ca să treacă şi pe lângă insula Pitcairn, pentru a-i revedea pe vechii lui prieteni.

El a fost recunoscut imediat ca fiind omul cu „inima bună" şi ei i-au dat în dar zece butoaie cu igname şi o mulţime de alte fructe. Această recunoştinţă a lor faţă de el, pentru bunătatea pe care el a manifestat-o faţă de ei, a umplut de lacrimi ochii căpitanului şi a încercat să-i convingă să lase nerăsplătită facerea lui de bine. Dar locuitorii au insistat ca el să primească ceea ce ei considerau a fi numai o mică recunoştinţă faţă de faptele lui de bunătate de neuitat, manifestate faţă de ei în vremea necazurilor lor. Chiar şi astăzi, Cuvântul Scripturii care spune: „Aruncă-ţi pâinea pe ape şi după multe zile o vei regăsi iarăşi" (Ecl. 11, 1) este adevărat şi îşi găseşte împlinirea.

Puţine lucruri s-au schimbat în absenţa lor, cu excepţia faptului că Dumnezeu le-a dat o abundenţă de apă, de care ei aveau o aşa de mare nevoie. Seceta se terminase. În curând, totul s-a aranjat iarăşi ca mai înainte, dar viaţa aşa cum fusese atunci, în zilele lui John Adams şi Thursday October Christian, trecuse, nu mai era. Principiile cele înalte

ale moralei au dispărut în mod treptat, făcând loc practicilor rele şi necurate. Mulţi dintre oameni, influenţaţi de obiceiurile tahi-tienilor cu care au venit în contact în timpul exodului lor, au reînviat vechiul fel de vieţuire al lui McKoy şi Quintal şi până chiar şi Buffett şi Nobbs se făceau uneori părtaşi la aceste lucruri, dar pe furiş. Sub influenţa băuturii pe care o fabricau în casă, se certau şi se încăierau. Limbajul josnic a devenit ceva obişnuit, iar imoralitatea a rupt zăgazurile şi barierele căminului.

Cam în acel timp (1832 – 1833), şi-a făcut apariţia pe insulă, nechemat de nimeni, Joshua Hill, un bărbat în vârstă de şaptezeci de ani. El auzise în Anglia despre viaţa frumoasă şi liniştită de pe această insulă, departe de frământările lumii civilizate. El şi-a făcut un plan şi se bucura la gândul că va juca rolul de conducător şi dascăl al celor de pe această insulă.

Situaţia existentă pe insulă la data aceea a favorizat infiltrarea sa printre locuitorii insulei. Unii erau nemulţumiţi de felul în care Nobbs conducea treburile insulei. Nobbs şi-a exprimat regretul că a permis să se producă alcool chiar după întoarcerea din Tahiti. Unii erau stăpâniţi de acest viciu. Nobbs predica cu mult zel împotriva acestei patimi, dar fără succes. Mulţi, mai ales aceia care au trăit mai înainte mizeria şi nenorocirile prin care trecuseră cei de pe insulă din cauza folosirii alcoolului, îşi exprimau cu glas tare gândul ce-i stăpânea:

— O, de ar veni odată acel timp frumos al abstinenţei şi al virtuţii! Joshua Hill i-a cucerit imediat pe aceştia. El a convocat adunarea bărbaţilor. Curioşi, au venit cu toţii în casa comunală. Buffett şi Nobbs discutau în şoaptă. Atunci a intrat Hill, i-a salutat pe toţi şi l-a rugat pe Nobbs să facă deschiderea adunării. După aceea, s-a sculat şi a păşit în mijlocul încăperii şi a început să vorbească cu o voce dulce şi blândă:

— Iubiţi fraţi, Dumnezeu nu vrea ca un om singur să stăpânească peste copiii Săi, ci El însuşi vrea să fie Conducătorul şi Regele lor. El a dat apostolilor, slujbaşilor şi prorocilor Săi înţelepciune, ca să cunoască voinţa Sa. Aşa mi-a arătat şi mie, ca cel mai nevrednic şi mai neînsemnat rob al Său, ce trebuie să facem.

A făcut o mică pauză, privind cu atenţie feţele celor prezenţi, ca să-şi dea seama de efectul celor spuse de el asupra lor. Văzând că-l ascultau cu atenţia încordată, el a continuat:

— Maiestatea Sa regele Angliei m-a trimis la voi, iubiţii lui fraţi, ca să vă ajut. Duhul Sfânt l-a inspirat să mă numească locţiitorul său pe această insulă şi vă asigur de graţia sa deosebită. Ca să trăim în pace şi bună înţelegere, vă invit acum să alegeţi din mijlocul vostru patru bărbaţi temători de Dumnezeu, care să nu fie stăpâniţi de viciul beţiei şi care au un nume bun. Cu ei vreau să mă sfătuiesc cu multă rugăciune şi să vedem ce anume avem de făcut pentru binele şi fericirea insulei Pitcairn. Domnul să vă binecuvânteze, iubiţi fraţi.

De atunci, există pe insulă sfatul celor patru, în frunte cu Hill, care în felul acesta a reuşit să cucerească foarte repede încrederea celor mai mulţi. Numai puţini au fost aceia care au intuit ascunzişurile acestui impostor şi i-au avertizat pe oameni.

Dar, nu peste mult timp, Hill şi-a arătat adevărata lui faţă. De la început el a manifestat o aversiune făţişă faţă de cei trei englezi, Evans, Nobbs şi Buffett, reuşind chiar să-i aţâţe pe insulari împotriva lor. Numai Charles Christian El a rămas ataşat acestor trei şi potrivnic lui Hill. Într-o zi, a venit la el Dorothy, soţia lui Buffett, extrem de speriată şi agitată.

— Charles, trebuie să ne ajuţi. Hill a ordonat ca John să fie pus în cătuşe şi să fie biciuit public.

Tânărul Christian a sărit în sus, spunând cu indignare:

— Este posibil oare aşa ceva şi nimeni să nu se opună acestei nelegiuiri?

Fără să mai aştepte un răspuns, a alergat în piaţa satului. Aici, Hill luase deja toate măsurile. Când Charles a venit, biciul lovea deja spatele despuiat al lui Buffett. Charles a sărit între ei. Ochii săi ardeau de mânie, încât până şi Hill a dat înapoi. Buffett a fost imediat dezlegat. Toţi şi-au dat seama de nedreptatea imensă care i se făcuse lui Buffett, cum şi de fapta condamnabilă a bătrânului tiran. Hill a vrut cu orice preţ să facă o reformă. Dacă i-ar fi reuşit, atunci soarta insulei Pitcairn şi a locuitorilor ei ar fi fost, probabil, pecetluită.

Odată, două femei au răspândit un zvon despre Hill. Când acesta

a auzit acest lucru, s-a hotărât să le pedepsească aspru şi fără milă.

Hill a convocat o adunare pentru a hotărî cu privire la sentinţa ce trebuia să fie dată în cazul celor două păcătoase. El a deschis adunarea cu o voce blândă şi mieroasă, dar plină de furie mocnită şi otravă.

— Iubiţi\fraţi, aceste creaturi ale iadului nu m-au supărat şi nu m-au jignit numai pe mine, ci în primul rând pe Domnul oştirilor, care m-a

aşezat în locul acesta. Ele sunt o ciumă scârboasă pentru noi. Dracul, Satana, este tatăl şi învăţătorul lor. Blestemate să fie în veci. Domnul să se îndure de sufletele lor păcătoase.

În felul acesta căuta el să îi convingă pe oameni, gesticulând energic cu ambele mâini. Dar nimeni n-a fost de acord cu el. Charles Christian a răspuns:

— Este adevărat că ele n-au făcut bine. Dar Domnul Hristos ne-a poruncit astfel: „Binecuvântaţi pe cei ce vă blastămă… Iubiţi pe vrăjmaşii voştri". Eu cred că aţi mers prea departe. „Răzbunarea este a Mea", a spus Domnul.

Mâniat, Hill l-a întrerupt, spunând: „Să ne rugăm".

Toţi au îngenuncheat şi Hill a ţinut o predică în rugăciune, căutând să impresioneze sufletele acelea simple, temătoare de Dumnezeu. A folosit tot arsenalul furiei sale. Blestema, striga, se jura, cerşea, conjura pe Dumnezeu să coboare foc din cer peste această aşezare a dracilor, manifestându-şi astfel puterea Sa. La sfârşit, a terminat cu cuvintele: „Dacă aceste femei mor de moarte naturală, atunci nu Domnul m-a trimis aici!"

Dar nimeni n-a întărit aminul lui. Acest lucru a făcut ca mânia sa să ajungă la apogeu. Mai ales că şi-a dat seama că s-a demascat şi a pierdut partida.

Din ziua aceea, au existat două partide pe insulă. Cei mai mulţi ţineau cu Hill, dar bărbaţii cei mai de seamă l-au părăsit şi s-au ataşat de Nobbs, Buffett şi Evans. Hill s-a dovedit a fi un maestru în a necăji şi a apăsa pe potrivnicii săi, camuflându-şi bine faptele ruşinoase. Sub masca cucerniciei, a câştigat încrederea acestor oameni simpli, care nu

cunoşteau făţărnicia şi diplomaţia şi vedeau în el un om trimis de Dumnezeu. El a făcut şi unele lucruri bune. A interzis fabricarea băuturilor alcoolice. Ştia să vorbească cu convingere, iar în ceea ce priveşte agerimea minţii, nu rămânea în urma lui Nobbs. Astfel că succesul lui era explicabil. Însă orgoliul lui, dorinţa de a stăpâni creşteau din ce în ce mai mult. Astfel că şi-a însuşit puterea executivă pe insulă cu de la sine putere.

Este de ajuns un om pentru a schimba un rai într-un iad, pentru a-i aduce pe nişte oameni liniştiţi şi paşnici la revoltă şi a face din sfinţi nişte criminali. De când a apărut Hill pe insulă, nemulţumirea şi bârfa s-au răspândit peste tot. Cei mai mulţi sufereau de această boală, dar numai puţini au fost aceia care şi-au dat seama de cauzele răului ce triumfa între ei. Aşa se face că, de la început, Hill a văzut în Nobbs, Evans şi Buffett nişte rivali periculoşi şi a urmărit mereu să-i elimine. El a susţinut că aceşti trei oameni tulbură pacea insulei şi i-a arestat. Faptul acesta a produs o mare agitaţie. Charles discuta cu prietenii săi despre acest lucru, spunând:

— Cine oare a tulburat liniştea noastră? Nobbs, Evans şi Buffett? Noi trăiam liniştiţi şi în pace până ce Hill a venit aici. Ne împăcăm bine şi Dumnezeu ne ajuta; dar acum El ne-a părăsit, pentru că, de când a venit Hill, noi ne certăm întruna. El este acela care subminează încrederea şi iubirea frăţească. Cu ce au greşit cei trei? Ei suferă pe nedrept. Vina lor constă în faptul că nu cred minciunile lui Hill şi rămân lângă adevăr.

Dar aceşti câţiva erau slabi. Sfatul celor patru era format numai din adepţi ai lui Hill, aşa că acesta şi cei ai lui formau un grup foarte periculos. El îi prelucra temeinic în spiritul său.

— Iubiţi fraţi, a început ei, păstraţi pacea în mijlocul vostru. Aşa le-a poruncit Iisus copiilor Săi. Dar, vai, cum stau lucrurile aici? Ceartă şi pizmă în fiecare zi. Aceşti trei arestaţi aţâţă nevestele şi copiii voştri împotriva mea, care am fost pus în această funcţie prin harul lui Dumnezeu şi prin bunăvoinţa Maiestăţii Sale, şi împotriva voastră. Ei se opun orânduirii, cu toate că Pavel spune: „Fiţi supuşi stăpânirilor" care au stăpânire peste voi. Cu iscusinţă rostesc cuvintele lui Dumnezeu cu gura lor pătimaşă, însă priviţi roadele lor. Vai de ei, căci

nu se războiesc împotriva oamenilor, ci împotriva Sfintei Evanghelii. Dumnezeu îi va nimici şi amintirea lor va ajunge de ocară şi de groază. Blestemat să fie cel care învaţă altfel decât mine şi care primeşte pe aceşti blestemaţi. Lepădaţi din mijlocul vostru pe aceşti făuritori ai nelegiuirii şi predaţi-i lui Satana, şarpele cel vechi, care este „tatăl minciunii".

Cu mare iscusinţă, Hill adăuga vorbirii sale scurte rugăciuni şi suspine, pe care le rostea cu o mimică plină de extaz. La sfârşit, a încheiat mulţumind lui Dumnezeu pentru lumina dată cu privire la modul în care să se acţioneze în acest caz. La sfârşitul peroraţiei, cei patru atârnau ca nişte muşte moarte în păienjenişul vicleniei sale şi automat au confirmat sentinţa.

— Nobbs, Evans şi Buffett au fost expulzaţi şi trebuie să plece, să părăsească insula cu primul vapor.

Despărţirea a fost sfâşietoare. Căpitanul vasului a înţeles răutatea şi perfidia tiranului şi, când Hill a vrut să-l amăgească cu cuvinte dulci, acesta i-a strigat fără menajament:

— Tăceţi sau ordon să fiţi biciuit şi transportat imediat în Anglia, în locul acestor trei gentlemeni. Pe mine nu mă puteţi duce cu vorba. Am avut deja de-a face cu mulţi ticăloşi şi mişei.

Hill s-a făcut palid şi a plecat speriat, îngânând ceva de neînţeles şi a dispărut. Nobbs a stat mult timp cu tânăra sa soţie şi cu copiii la bordul vasului. Durerea îl copleşea. După ce îşi găsise şi el în Pitcairn o patrie, acum era izgonit din ea. Mai aruncă o privire asupra tovarăşilor lui de suferinţă, care, ca şi el, simţeau durerea părăsirii patriei. Cele trei familii formau o grupă puternică. Se rugau împreună şi se îmbărbătau reciproc. Studiau împreună Biblia şi găseau astfel puterea de a primi totul ca din mâna lui Dumnezeu. Buffett şi Evans au rămas ca misionari pe insula Gambiers, iar Nobbs s-a dus în Ta-hiti.

După acest succes, îngâmfarea lui Hill nu mai cunoştea margini. El îi subjuga şi îi chinuia în mod îngrozitor pe toţi cei din jurul său. Făcea abuz de rugăciune pentru a striga şi ameninţa şi băga spaima în oameni. Defăima tot ce era sfânt, folosindu-se de slujba sa. La început, unii au fost bucuroşi de ostracizarea celor trei englezi, sperând că de acum pacea şi liniştea se vor reface pe insulă. Dar, cu timpul, li s-au

deschis ochii tuturor. Charles Christian şi soţia sa aveau multe de spus despre Hill. El îi ura. Dacă n-ar fi fost toţi convinşi de sinceritatea şi cinstea lui Charles, atunci cu siguranţă că Hill l-ar fi redus şi pe el la tăcere. Dar n-a putut face acest lucru. Şi, pe parcursul timpului, unul după altul s-au îndepărtat de Hill şi au început să vorbească deschis. Hill a încercat să-i pedepsească, dar nimeni nu l-a susţinut. De acum, steaua lui începea să apună. În curând, era o „taină" cunoscută de toţi că Charles Christian şi George Young au întreprins în mod oficial demersuri pentru a-i aduce înapoi pe cei trei exilaţi. În grupe mai mici, oamenii vorbeau despre soarta lor:

— Oare cum le merge acolo?

— Desigur că au ajuns în nevoi.

— De când au plecat, s-a făcut mai rea situaţia între noi.

— Nelegiuirea triumfă. Până când va îngădui oare Dumnezeu această stare de lucruri?

— Am păcătuit. Sângele fraţilor noştri trădaţi este pe mâinile noastre, într-un timp relativ scurt, toţi se rugau ca Dumnezeu să-i aducă înapoi pe cei trei. Ruşinea şi părerea de rău i-a copleşit. Hill, slăbit în puterea şi autoritatea sa, a fost nevoit să tacă.

Într-o bună zi, vaporul „Olivia" s-a oprit la Pitcairn. Căpitanul vasului, auzind întreaga istorie, a promis că-i va readuce pe Buffett şi Evans împreună cu familiile lor de pe insula Gambiers. În curând, cei trei au revenit pe insulă. Ei au fost primiţi cu braţele deschise de prietenii lor, care au vărsat lacrimi de bucurie. Nobbs a găsit insula într-o stare îngrozitoare. Unul îl bănuia pe celălalt, invidia, ura, nesiguranţa şi o frică paralizantă îi stăpâneau pe aceşti oameni, cândva aşa de veseli şi de bună credinţă. Hill se comporta ca un tiran, folosind fără ruşine până şi pumnii. A lepădat masca şi chipul său real a ieşit la iveală. Se pare că acum îi era indiferent dacă era iubit sau urât, desconsiderând părerea tuturor. Era conştient că-şi juca ultima carte şi că totul se va sfârşi în defavoarea sa.

Aceasta era situaţia când, într-o zi, Quintal, unul dintre bătrânii comunităţii numit de Hill, a venit la acesta pentru a interveni în favoarea fiicei sale mai mici, care fusese acuzată că furase igname. Hill a declarat că vinovatul trebuie să fie executat sau, în cel mai fericit caz,

să fie aspru pedepsit pentru vina sa.

Tatăl a luat poziţie, declarând că nu va îngădui ca fiica lui să fie obiectul abuzurilor şi supusă voinţei unui tiran, la care Hill s-a dus în camera sa şi şi-a luat sabia. Întorcându-se, el a învârtit-o ameninţător în faţa adversarului său, strigând:

— Mărturiseşte-ţi păcatele, căci eşti un om mort.

Între cei doi se afla o masă, dar Quintal, plin de furie şi disperare, a dat-o dintr-o singură mişcare la o parte şi, în clipa următoare, cei doi bărbaţi erau pe jos, încleştaţi într-o luptă pe viaţă şi pe moarte. Hill continua să lovească încă cu sabia, dar Quintal a avut numai răni superficiale. Cum lupta continua, s-a întâmplat ca un tânăr să treacă pe acolo şi, dându-şi seama de situaţie, a fugit acasă pentru a-şi lua muscheta, spunând că vrea să-l împuşte pe Hill. împreună cu el au venit şi alţi oameni şi, în curând, cei doi au fost despărţiţi. Lui Hill i-a fost luată sabia.

Ca răspuns la apelurile făcute, în anul 1836, vasul britanic de război „Altacon" a aruncat ancora în Bounty-Bay. Căpitanul vasului i-a convocat pe toţi locuitorii insulei şi le-a spus:

— Fiecare dintre dumneavoastră are dreptul şi chiar datoria să vorbească liber.

Până atunci, lui Hill îi reuşise foarte bine strategia aducerii la tăcere a adversarilor lui. Dar acum oamenii n-au mai aşteptat să li se mai spună încă o dată că pot vorbi liber. Acuzaţii nenumărate au fost aduse împotriva lui Hill. Acesta încerca să se apere, folosindu-şi arma, şi anume vorbirea mieroasă:

— Domnia voastră, eu sunt nevinovat. Dumnezeu m-a trimis pe această insulă să fac cunoscută voia Lui acestor păcătoşi tari de cer-bice şi îndărătnici. Ei însă au părăsit adevărul şi au slujit mânciunii şi mă prigonesc pe mine, cel drept.

O voce hotărâtă şi gravă i-a întrerupt peroraţia:

— Domnule, minte!

Toţi erau de acord cu această afirmaţie. Hill a început să se clatine. A devenit nesigur. Sângele îi fierbea şi, plin de mânie, a continuat:

— Nu, domnule, nu eu mint. Nobbs, Evans şi Buffett, aceşti

răufăcători şi eretici, înşală poporul ca să nu asculte de glasul lui Dumnezeu şi al meu. Aceşti mizerabili mi-au subminat autoritatea şi onoarea. Escrocii aceştia…

— Minte, domnule, minte! l-a întrerupt din nou aceeaşi voce gravă şi hotărâtă.

— Acum aţi auzit şi dumneavoastră personal. Şi Hill continuă încet, dar cu tărie:

— O, vă cunosc eu! Staţi ca nişte sfinţi, dar pe mine nu mă înşelaţi. Nenorocire şi sânge să vină peste voi şi copiii voştri. Insula să ajungă o ciumă, şi voi, o suflare de moarte pentru orice creatură, pentru că vă bateţi joc de trimisul cerului. De aceea, braţul Celui drept vă va lovi şi vă va nimici.

Aceste ultime cuvinte au fost rostite cu vocea misterioasă a unui profet.

Nobbs s-a adresat atunci lordului Russel:

— Domnule, Hill a declarat că a fost trimis aici ca împuternicit al Maiestăţii Sale regele Angliei şi că ar fi ruda apropiată a voievodului (Herzog) Conte de Bedford.

Comandantul, care până atunci tăcuse, deşi şi-a dat seama de mult de escrocheria şi făţărnicia lui Hill, a spus vădit supărat:

— Aceasta este o jignire adusă Maiestăţii Sale.

Apoi a spus că el, Lordul Russel, este fiul contelui de Bedford. Hill a amuţit. Întâlnirea s-a terminat. Sentinţa a fost amânată pentru a doua zi şi ea a fost următoarea:

— Hill va părăsi insula cu primul vapor care va veni.

Anul următor, la ţărmul insulei Pitcairn a ancorat o navă. Căpitanul s-a dus cu o barcă la ţărm. Întâmpinat de Nobbs, căpitanul a întrebat:

— Joshua Hill se mai află încă pe insulă? Am venit să-l iau.

În ziua următoare, dis-de-dimineaţă, Hill, cu puţinele sale lucruri, s-a suit la bordul vasului. Marinarii, care auziseră de escrocheriile sale, l-au primit cu răceală. Acum, la plecare, i-a fost restituită sabia. Părăsit de toţi, stătea pe puntea vasului. Câteva lacrimi s-au furişat în barba lui rară, iar el era cuprins de tristeţe şi de sentimentul înfrângerii. A ridicat mâna pentru a face un semn de

rămas bun, dar nimeni de pe mal nu i-a răspuns. A trăit cinci ani pe această insulă, dar nu spre binecuvântarea şi bucuria locuitorilor ei. Îşi dădea seama că a devenit un moşneag slab, care nu mai avea mult de trăit. Cuprins de un simţământ de deznădejde, de durere şi regret, a coborât de pe punte rănit în sufletul său.

Aşa s-a sfârşit acest capitol agitat din istoria insulei Pitcairn. Mândria şi orgoliul l-au determinat pe Hill să comită fapte condamnabile. El avea şi calităţi bune, dar, abuzând de însuşirile sale şi ducând o viaţă duplicitară, omul s-a încărcat cu povara vinovăţiei şi acum trebuia să suporte consecinţele. Până azi, numele său s-a păstrat în memoria şi istoria locuitorilor insulei ca o avertizare pentru ceea ce nu trebuie să se mai întâmple.

Pentru tot restul zilelor sale, Quintal a purtat semnul rănilor făcute de sabia lui Hill. Din fericire, în timpul acelor ani tulburi şi nesiguri, nicio viaţă n-a fost sacrificată.

Charles Christian, fratele mai mic al lui Thursday October Christian, a păşit acum înainte pentru a lua în mâini problemele de fiecare zi ale coloniei insulare şi l-a chemat pe Nobbs, rugându-l să-şi reia serviciul şi sarcinile sale de pastor şi învăţător. Nobbs s-a devotat marilor nevoi ale poporului de pe insulă, având şi alte îndatoriri, şi anume aceea de medic. Lectura zilnică a Bibliei de pe „Bounty" a fost statornicită de Charles şi, pe orice cale, el a militat pentru reînvierea modului de viaţă al vechiului său prieten şi învăţător John Adams. Încet, încet, pacea a început să domnească din nou, iar relaţiile frăţeşti de altă dată dintre familii s-au refăcut. Buffett şi Evans îl ajutau pe Nobbs în promovarea unei armonioase dezvoltări a societăţii. Buffett dădea învăţături în legătură cu lucratul lemnului şi navigaţia.

Patruzeci şi şapte de ani au trecut de la data când primii răsculaţi de pe „Bounty" au debarcat pe insulă şi, în decursul tuturor acestor ani, nu au fost stabilite niciun fel de reguli şi legi de guvernare a insulei. Conştiinţa sau mai degrabă instinctul era acela care i-a condus.

În anul 1838, insula avea o populaţie de o sută de persoane. În acel an, vasul Maiestăţii Sale „Fly" a ancorat la ţărm şi căpitanul Elliot le-a prezentat locuitorilor insulei steagul „Union Jack", simbol al

protectoratului englez.

Cu această ocazie, căpitanul a ţinut o scurtă cuvântare, în care le-a arătat locuitorilor insulei care erau drepturile şi obligaţiile lor şi a încheiat cu aceste cuvinte:

— Voi trăiţi acum sub drapelul Angliei. Ea vă va păzi şi vă va apăra. Maiestatea sa, tânăra regină Victoria, va fi şi pentru voi, cu ajutorul lui Dumnezeu, o stăpână înţeleaptă, dreaptă şi iubită.

În felul acesta, într-un mod discret, Pitcairnul a devenit o parte a imperiului englez, poziţie pe care o deţine până în ziua de astăzi. Căpitanul Elliot a schiţat, de asemenea, pentru prima dată legile după care avea să se conducă acea comunitate şi i-a ajutat pe locuitorii insulei să-şi numească primul lor magistrat.

Votul tuturor pentru acest post a fost dat lui Edward Quintal. El era căsătorit cu Dina, fiica lui John Adams, şi amândoi au fost conducători puternici în grupările sau familiile lor. Întrucât Charles Christian era aproape invalid (el a şi murit câteva luni mai târziu), s-a considerat că cel mai potrivit bărbat care să-i ia locul în această responsabilitate era Edward.

De la moartea lui John Adams, MI-Mitti, văduva lui Christian, a păstrat Biblia de pe „Bounty". O a doua Biblie a fost dată de domnul Heath, care, cu ocazia vizitei sale, cu primul vas misionar ajuns în Pitcairn, şi anume vasul „Camden", a lăsat comunităţii Biblia din care predicase el. Această Biblie a fost readusă pe insulă şi pusă alături de Biblia de pe „Bounty", în capela existentă. Ea a fost luată de pastorul Nobbs şi a fost prima Biblie folosită pe insula Norfolk. Vechea Biblie de pe „Bounty", ca şi soţia lui Fletcher Christian, a îmbătrânit şi ea, coperţile exterioare, care fuseseră frumoase cândva, s-au uzat şi au dispărut; paginile Bibliei erau uzate şi roase de vreme şi întrebuinţare, dar MI-Mitti sorbea solia ei şi, de asemenea, istoria faptelor trecutului care aveau legătură cu existenţa ei.

Către sfârşitul anului 1839, Levi Hayden, de pe o balenieră din New Bedford, Massachusetts, ajungând în Pacific, a făcut o vizită şi în insula Pitcairn. Având cu el o Biblie scrisă cu un corp mai mare de literă, i-a dat-o lui MI-Mitti şi a luat vechea Biblie de pe „Bounty" în America, pentru a fi legată din nou. Astfel, cartea care fusese

instrumentul onorat al binecuvântărilor spirituale ale acelei comunităţi neajutorate, ale sufletelor bolnave şi apăsate de vinovăţia păcatului, a părăsit insula, luându-şi adio de la aceia care erau legaţi de generaţii de binecuvântările ei.

În anul 1841, MI-Mitti a trecut la odihnă. Ea era foarte înaintată în vârstă şi, până la cea din urmă clipă, ea a păstrat vie amintirea evenimentelor din anii de la început. Una dintre istorisirile pe care ea le povestea mereu era cu privire la căpitanul Cook, din vremea când acesta fusese în Tahiti.

Pe când se afla în insula Tahiti, căpitanul şi exploratorul Cook a suferit un puternic atac reumatic şi unele din femeile tahitiene l-au luat în primire, spunându-i că îi vor administra un tratament natural, folosind remedii indigene cunoscute numai de ele. Acest tratament consta din prepararea unei plante „A'pl" (Arum Gigantum), care se aplică extern, pe partea bolnavă.

Căpitanul Cook şi-a dat în curând seama că proprietatea de a înţepa a-acestei plante făcea ca înţepătura de urzică să fie mai uşor de suportat, în comparaţie cu tratamentul acesta, şi fără îndoială că a preferat să suporte durerile reumatismului decât înţepăturile acestei plante. MI-Mitti, cu un zâmbet şi cu o sclipire a ochilor ei frumoşi, spunea ca o concluzie:

— He, el niciodată n-a mai suferit de reumatism după aceea.

Mai înainte de a închide ochii, cu un zâmbet pe buze, rosti în şoaptă:

— Fletcher Christian, mi-a sosit ceasul. M-ai aşteptat mult. Acum vin, te iubesc şi acum ca în cele mai frumoase zile ale vieţii mele.

Apoi a împreunat mâinile şi s-a rugat cu buze tremurânde:

— Doamne, în mâna Ta îmi predau duhul meu slab. Primeşte-mă în graţia Ta şi fă să mă întâlnesc odată, în veşnicie, cu toţi cei iubiţi ai mei.

În acest fel, MI-Mitti, fata mărilor deschise, libere, şi-a încheiat istoria vieţii cu sufletul plin de iubire pentru Iisus Hristos şi cu speranţa că, într-o zi, va avea bucuria unui cămin în locaşurile de sus.

În decursul anilor ce au urmat, viaţa şi moartea au continuat ca de obicei în insula Pitcairn. Nobbs a făcut o vizită în Anglia şi a fost

întărit prin binecuvântare ca pastor al bisericii anglicane.

Suzana, ultima fiică a celor ce au venit pe insulă cu vasul „Bounty", cu şaizeci de ani mai înainte, a murit în anul 1850. S-au ivit câteva probleme sociale, unele din ele cauzate de marinarii de pe navele care se opreau acolo într-un număr din ce în ce mai mare.

Anul 1845 a fost un an tragic pentru locuitorii insulei Pitcairn. Până atunci, ei nu au dus lipsă de nimic. Recolta ajungea totdeauna pentru hrana locuitorilor. Şi în acest an grădinile de cartofi şi legume erau bune. Palmierii erau plini de nuci de cocos. Locuitorii insulei priveau înainte cu bucurie şi nădejde.

Deodată, nenorocirile s-au abătut ca din senin asupra insulei, fără ca oamenii să poată face ceva.

Într-o zi, Sarah McKoy s-a întors de la câmp şi i-a spus bărbatului ei:

— Daniele, cartofii noştri se veştejesc.

— Cum se poate aşa ceva, doar a plouat destul.

Mergând la câmp, Daniel McKoy a văzut dezastrul. Ce era verde şi viu ieri, astăzi zăcea veştejit. Daniel a smuls planta şi a văzut de unde venea nenorocirea. Viermii mâncau rădăcinile cartofilor. Vestea a căzut ca un trăsnet asupra locuitorilor. Dar nu se putea face nimic. De multe ori, omul este neputincios în faţa naturii. A fost convocat de urgenţă sfatul bătrânilor, ca să se stabilească măsurile ce trebuia luate, în timpul acesta, ceilalţi se rugau acasă.

— Trebuie să ne rugăm şi să facem economie. Dar să nu murmurăm, să nu fim necredincioşi, ca să nu păţim şi noi ca poporul Israel. Dumnezeu vrea să ne încerce, a spus unul din bătrâni.

Buffett a dovedit din nou că are un spirit practic. El a propus ca fiecare să-şi cerceteze ogorul şi să stârpească viermii şi, pe cât era posibil, să salveze ce se mai putea salva. Din nefericire, recolta a fost aproape în întregime distrusă. Cu ocazia acelei şedinţe, Evans a spus:

— Dacă ar rămâne celelalte roade, am putea s-o scoatem la capăt. Palmierii sunt plini de nuci, iar culturile de zarzavat sunt promiţătoare.

Dar, ca la comandă, neghina a început să crească abundent, ca şi când Satana în persoană ar fi semănat-o. Legumele au fost sufocate.

Atât de repede creştea neghina, încât plivitul obositor s-a dovedit a fi zadarnic.

Dar nenorocirile nu s-au oprit aici. Ziua de 16 aprilie 1845 era o zi fierbinte. Vântul îşi schimba mereu direcţia, iar la orizont se îngrămădeau nori negri, ameninţători. Păsările se ascundeau în cuiburile lor din crăpăturile stâncilor, iar oamenii stăteau la umbra copacilor.

George Young, în ciuda căldurii înăbuşitoare, s-a urcat cu fiul său pe vârful cel mai înalt al muntelui. Ouă nu se mai găseau de mult, deoarece păsările îşi făcuseră acum cuiburile numai pe vârfurile stâncilor inaccesibile. Cei doi au văzut un tablou uluitor. Pe marea agitată se ridicau valuri puternice. Pitcairn-nul era un punct minuscul pe această mare întinsă şi agitată. Talazuri uriaşe au început să se izbească cu putere de stâncile insulei.

— Tată, o să fie furtună? a întrebat băiatul.

George s-a uitat cu băgare de seamă în depărtare, pe întinsul zbuciumat al apei, şi a răspuns:

— Probabil, căci apa este neobişnuit de agitată şi învolburată şi vântul dă târcoale. A fulgerat, ai observat?

— Da, acolo, la orizont.

Şi cei doi s-au grăbit să coboare. Între timp, o pătură neagră şi groasă de nori s-a aşternut peste insulă. Pe la miezul nopţii s-a pornit o vijelie cumplită. Cu o forţă imensă şi cu o intensitate nemaipomenită, uraganul se năpustea asupra pereţilor şi acoperişurilor caselor. Apoi, urlând, vijelia s-a năpustit asupra palmierilor elastici, care se aplecau până la pământ, biciuiţi de tempestă, după care se înălţau iarăşi. Ploaia s-a alăturat uraganului dezlănţuit, o ploaie torenţială ce se revărsa asupra insulei, producându-i răni adânci şi nevindecabile. Pâraiele, altă dată mici şi jucăuşe, s-au umflat, formând torente puternice ce săreau peste stânci cu un zgomot infernal, aruncându-se apoi în vale, smulgând din rădăcină arbori puternici, purtându-i ca pe nişte trofee în mersul lor vijelios.

O bună parte a pământului roditor a fost spălată de apă şi dusă în mare, lăsând în urmă stânci pleşuve. Trăsnete, ca nişte uriaşe focuri de artificii, loveau copacii, făcându-i să se prăbuşească.

Membrii fiecărei familii s-au strâns în jurul tatălui, ce stătea tăcut şi palid. Părintele citea din Biblie, iar femeile şi copiii ascultau cu înfiorare cuvintele de mângâiere ale Scripturii.

„Domnul este păstorul meu, nu voi duce lipsă de nimic”. (Ps. 23)

Către dimineaţă, această revoltă a stihiilor naturii s-a potolit. Primele raze de soare au început să îmbrace în auriu crestele munţilor şi conturul norilor negri din zare. Celor care au ieşit să vadă ravagiile tornadei, li s-a înfăţişat o privelişte plină de groază. Arbori bătrâni şi groşi erau frânţi ca nişte paie sau beţe de chibrituri.

Stâncile goale, despuiate de învelişul lor de pământ, rânjeau pe întinderi mari. O mare parte a recoltei era distrusă şi inundată. Oceanul a înghiţit peste două sute de palmieri producători de nuci de cocos şi o bună parte a plantaţiei de yam.

Locuitorii îşi priveau îngrijoraţi ogoarele. Ce vor face acum? Deznădăjduiţi, se uitau unii la alţii. Nici chiar Nobbs n-a mai găsit niciun cuvânt de îmbărbătare. Grija pentru hrana zilnică îi apăsa din greu. Atunci, vocea nevinovată a unui copil i-a trezit din gândurile lor sinistre:

— Mamă, priveşte curcubeul! Vai, ce frumos este!

Cu toţii şi-au îndreptat privirea către acest semn ceresc. Un arc al păcii şi al făgăduinţei divine, în toate culorile spectrului solar, împodobea zidul de nori negri.

— Dumnezeu nu ne va părăsi, a spus cineva plin de încredere. „Poate oare o femeie să-şi uite copilul şi să nu se îndure de rodul pântecului ei? Cu atât mai mult va purta Domnul de grijă de cei ce se încred în El”.

Mama a luat copilul în braţe şi l-a sărutat. Atunci au îngenuncheat cu toţii pe iarba udă şi şi-au înălţat inimile în rugăciune către Cel care este Cârmuitorul tuturor destinelor.

Pierderea trebuia să fie recuperată prin hărnicie şi o mai mare economie. Cu toate acestea, grija pentru hrana zilnică îi apăsa tot mai mult. Suprafaţa de pământ rămasă le ajungea. Dar ce vor face peste câţiva ani cei din generaţia următoare, care se înmulţeau foarte repede?

Când în 1853 amiralul Moresby, din Portland, a vizitat insula, a

observat că, în curând, creşterea rapidă a numărului locuitorilor va face necesară strămutarea unei părţi din populaţia insulei într-un loc mai mare. Amiralul a ajuns la concluzia că, dacă o strămutare ar fi necesară în viitor, atunci ar fi mai înţelept ca acest lucru să fie făcut cât mai curând cu putinţă şi a insistat ca toţi locuitorii să meargă împreună.

Ca urmare a acestei sugestii, au fost făcute aranjamentele necesare de către Amiralitatea Britanică pentru strămutarea întregii populaţii, iar insula aleasă ca viitor cămin pentru ei a fost insula Norfolk. Aceasta fusese o insulă unde îşi ispăşeau pedepsele cei condamnaţi pentru delicte grave. Dar, din 1855, ea a fost deschisă pentru toţi, încetând să mai fie un loc de surghiun pentru cei condamnaţi. Astfel că toate facilităţile insulei au fost lăsate intacte şi puse la dispoziţia celor din Pitcairn.

Locuitorii insulei Pitcairn erau şi ei împărţiţi pe tema plecării. Mulţi erau cei care doreau să plece, dar erau şi alţii care doreau să rămână. Într-o zi din luna decembrie 1855, oamenii erau laolaltă în obişnuita lor întâlnire pe pajiştea din faţă, pentru a discuta problema care îi preocupa pe toţi. Eşecul aventurii tahitiene a fost repovestit şi analizat, dar, cu toate acestea, majoritatea insularilor au votat în favoarea plecării. Ei erau obosiţi să tot care apă de la un capăt al insulei la celălalt, ca rezultat al unei alte perioade de secetă. În cele din urmă, căpitanul vasului care aştepta în larg a fost anunţat că ei vor fi gata să se îmbarce pe vasul „Morayshire" în luna aprilie, aşa cum s-a plănuit.

Căpitanul Joseph Mathers a venit de la Sydney in a doua jumătate a lunii aprilie şi, pe 2 mai 1856, 187 de persoane au fost îmbarcate pe vapor cu tot ceea ce aveau. Sosise timpul să spună la revedere locului celui vechi şi scump, unde şi-au petrecut viaţa. Unii au păşit pe puntea vasului cu speranţă în viitor şi cu perspectiva unor zile mai luminoase, în vreme ce alţii, şi aceştia erau cei mai mulţi, părăseau insula, căminul lor, cu inimile îndurerate şi cu ochii plini de lacrimi.

Lăsată singură, părăsită, mica insulă stătea în întinderea nesfârşită a oceanului şi, încetul cu încetul, se pierdea în zare. Multe lacrimi s-au vărsat atunci în tăcere (căci durerea cea mai profundă este

mută) pentru bătrânul lor cămin şi mulţi, de fapt majoritatea dintre ei, nu aveau să-l mai revadă niciodată.

— O-*Capitolul 11*

MOSES YOUNG ŞI ALŢII SE ÎNTORC ACASĂ

n noua lor patrie aveau tot ce le trebuia. Ogoare întinse, câmpii mănoase, vaci, păsări, cai etc. Casele clădite din cărămidă erau rezistente la intemperii. Legumele şi fructele creşteau minunat. Toată insula era a lor. Şi-au împărţit pământurile între ei. Vântul adia aici mai lin decât în Pitcairn. Era o ţară în care, şi la propriu, şi la figurat, curgea lapte şi miere. În pomii găunoşi din pădure erau stupi sălbatici de albine, care le ofereau în orice anotimp darul lor gustos. Pădurile se întindeau peste văi şi dealuri. Pomi fructiferi se găseau din abundenţă. Erau palmieri, lămâi, portocali, smochini, meri, gutui, duzi şi piersici. Noii colonişti nu aveau de reproşat nimănui nimic. Pământul era mai uşor de cultivat şi apa se găsea din belşug. Insula era înconjurată de un atol de corali, care, într-o măsură oarecare, închidea navigaţia şi ferea insula de furia valurilor biciuite de tempestă.

A

Satul lor era alcătuit din douăzeci de case, o biserică şi o închisoare. Înainte, aici fusese o colonie de puşcăriaşi, evacuată de pe insulă pentru a face loc coloniştilor din Pitcairn.

În ziua următoare sosirii lor pe insulă, Nobbs a ţinut o cuvântare care i-a mişcat şi i-a umplut de bucurie pe toţi. El şi-a sprijinit cuvântul său pe Psalmul 16, 6:

„O moştenire plăcută mi-a căzut la sorţ. O frumoasă moşie mi-a fost dată".

Aceste cuvinte exprimau minunat noua lor situaţie. Dumnezeu i-a ajutat, transformând lipsa în binecuvântare şi le-a dăruit o ţară bogată. După două luni de la sosirea lor pe insula Norfolk, episcopul de Noua Zeelandă a făcut o vizită noilor colonişti, venind cu elegantul său iaht, însoţit fiind de preotul I.C. Patterson, care avea să fie omorât mai târziu într-o insulă din Pacific, cum şi de domnişoara Schwyn. El le-a adus seminţe de flori şi alte daruri. Domnişoara Schwyn a rămas pe insulă. Ea a desfăşurat o activitate foarte intensă şi, în curând, a cucerit toate inimile. Nobbs i-a încredinţat instruirea copiilor la şcoală şi în

cadrul serviciilor divine. Bolnavii i se adresau pentru a găsi alinare. Ea a iniţiat cursuri de croitorie şi de gătit pentru tinerele fete. Pentru fiecare găsea un sfat şi un îndemn practic. Când cineva avea o problemă, i se spunea: „Du-te la domnişoara Schwyn şi ea te va ajuta".

Deşi guvernatorul din Noua Zeelandă le-a promis coloniştilor că insula va fi numai a lor, nu după mult timp, el a anunţat venirea a încă trei familii. Un învăţător, un morar şi un pantofar. Celui din urmă (pantofarului) nu i s-a mai îngăduit să vină pe insulă, căci nu a prezentat garanţie morală. Celelalte două familii au sosit. Thomas Rossiter, învăţătorul, s-a dovedit a fi un educator de excepţie. Nobbs şi-a rezervat numai orele de religie. Prin atitudinea lui exemplară, el a câştigat simpatia tuturor. Cu cât vedeau că ideile şi propunerile lui practice prindeau viaţă, cu atât creştea şi ataşamentul lor faţă de el. Parcul a fost aranjat. Fiecare căsuţă, cu grădina ei, a fost cât mai bine şi mai frumos îngrijită. Morarul însă era un om avar. Cerea preţuri mari şi-i exploata până la sânge pe oamenii angajaţi de el. De fapt, el nu se simţea bine la Norfolk şi, până la urmă, a plecat şi s-a stabilit la Sydney, Australia.

Într-o zi, Rossiter a avut o nouă idee. El le-a spus coloniştilor:

— Aţi observat că, într-un anumit timp, în jurul insulei noastre se găsesc balene. Le puteţi cunoaşte după apa pe care o aruncă în sus.

Membrii sfatului insulei dădeau aprobator din cap, iar unul dintre ei a întrebat:

— Şi ce să facem cu ele? Rossiter a zâmbit.

— Am putea să întreprindem ceva care se plăteşte foarte bine. Prindem balene, le topim grăsimea şi o vindem.

El le-a povestit de întreprinderile europene de acest fel, care aveau venituri foarte mari. Rezultatul a fost acela că şi-au procurat şalupe şi tot ce le trebuia pentru prinderea balenelor. Succesul a fost neaşteptat. Grăsimea sau uleiul de balenă l-au vândut la Sydney şi Auckland. În felul acesta, venitul lor creştea. Hambarele, grajdurile trebuia să fie mărite, căci cirezile de vite se înmulţeau. Secerişurile erau bogate. Şi, cu toate acestea, gândurile oamenilor erau la insula copilăriei lor, a vieţii lor, Pitcairn. Moses Young privea de multe ori de pe mal în largul întinderii de ape. Pitcairn se afla acum la aproximativ

trei mii de mile depărtare. O să mai vadă oare vreodată insula copilăriei lui? Va mai vedea el oare mormântul tatălui său? Cât de fericiţi trăiau ei în patria lor! Acum erau bogaţi, câştigau mult, dar atunci, acolo, în îndepărtata insulă Pitcairn, sufletele lor erau mai bogate. Din când în când, îşi împărtăşea gândurile vărului său Mayhew Young. Atunci ei vorbeau despre Pitcairn, despre frumoasa vale a lui Fletcher Christian şi despre mormântul patriarhului Adams. Şi în felul acesta, dorul de casă pătrundea tot mai adânc în sufletul lor. Dacă cineva i-ar fi întrebat:

„Ce vă lipseşte, doar aveţi de toate, tot ce vă trebuie", răspunsul ar fi fost unul singur: „Ne lipseşte patria! Pitcairn Ahoi!"

Astfel că, în ciuda marilor întinderi de pământ şi a unor posibilităţi mai mari, care permiteau ca viaţa să fie mult mai sigură, insula Norfolk nu prezenta nicio atracţie pentru Moses Young şi vărul său. Timp de doi ani de zile, ei au tânjit de dorul de a se întoarce în

8. Pitcairn vechiul lor cămin de pe insula Pitcairn. Astfel că hotărârea lor de a se întoarce cu prima ocazie ce avea să se ivească a devenit tot mai fermă. Mulţi s-au ataşat acestui plan, dar atunci când vasul „Mary Ann" a aruncat ancora în portul insulei, mulţi, înduioşaţi de lacrimile celor iubiţi ai lor, nu s-au putut desprinde de ei. Astfel că, pe 2 decembrie 1859, când vasul „Mary Ann" a ridicat ancora, părăsind insula Norfolk, numai Moses şi Mayhew Young, cu familiile lor, în total şaisprezece persoane, patru adulţi şi doisprezece copii, se aflau la bord cu destinaţia Pitcairn. Timpul a fost favorabil navigaţiei şi, pe 17 ianuarie 1860, au ajuns cu bine la destinaţie. Coborând la ţărm, au îngenuncheat şi au mulţumit lui Dumnezeu că s-au întors cu bine acasă.

Cei doi veri Young, Moses şi Mayhew, au sosit tocmai la timp pentru a salva posesiunea lor, căci, nu mult după întoarcerea lor pe insulă, un crucişător francez a ancorat în larg şi a trimis două bărci în Bounty-Bay. Echipajele bărcilor aparţineau crucişătorului francez „Joséphine" şi veniseră să ia în stăpânire insula în numele guvernului francez, ca posesiune a Franţei. Cu toate acestea, în Bounty Bay, un membru al uneia din cele două echipaje a avut un accident atunci când au vrut să debarce pe insulă, aşa că, speriaţi, s-au întors la bordul

crucişătorului. Cele două familii au răsuflat uşurate când au văzut vasul „Joséphine” dispărând la orizont.

Cu părere de rău, au constatat însă că aşezarea lor „Adamstown” se sălbăticise în aceşti doi ani. De asemenea, au descoperit că, în lipsa lor, insula fusese locuită. Atât Moses, cât şi Mayhew şi-au găsit casele distruse, iar altele arse până la temelii. Deoarece era spre seară, şi-au făcut repede drum către o clădire veche de lângă ţărm, care era acoperită cu frunze şi ramuri sălbatice. După părerea lor, această clădire veche le putea fi un adăpost sigur de vânt şi umezeală pentru noaptea aceea. Dar, spre marea lor surpriză, în toiul nopţii, ploaia i-a sculat din somn, întrucât printre frunzele şi lianele acoperişului apa pătrundea înăuntru. Dar pe insulă nu exista ceva mai bun, căci toate casele erau acoperite cu frunze ale unui pom, „pandanas”. Dimineaţa, mergând la vechea clădire a bisericii, ei au găsit un mesaj scris pe o lespede de piatră. Mesajul vorbea despre locuirea pe insulă a căpitanului Knowles şi a oamenilor săi, cum şi motivele pentru care erau arse casele.

Căpitanul J.N. Knowles, comandantul vasului „Wildwave”, navigând în Pacific, în ape neexplorate, care nu se găseau pe hărţile de navigaţie pe care le avea, s-a pomenit deodată cu vasul prins într-un lanţ de corali al unui atol necunoscut. Aceasta s-a întâmplat cam pe la ora unu în noaptea de 5 spre 6 martie 1859, lângă Oeno, cam şaptezeci şi cinci de mile sud-vest de Pitcairn. Mica insulă din mijlocul lanţului de corali are numai o mila lungime şi este folosită astăzi de locuitorii insulei Pitcairn ca loc de vânat, pentru strângerea scoicilor şi a coralilor, fiind cea mai apropiată bucată de pământ de Pitcairn.

În cartea sa, *Crusoii de pe insula Pitcairn*, el descrie reacţia avută la ivirea zorilor în dimineaţa următoare:

„Simţămintele mele, în timp ce priveam vasul, erau dintre cele mai sumbre. Acolo, pe masa de coral, zăcea frumosul meu vas, care până ieri se putea numi aşa, dar care era acum o epavă nefolositoare. Aruncat pe o insulă pustie, singura şansă de scăpare era posibilitatea de a atrage cumva atenţia unor vase ce treceau pe acolo sau încercarea de a ajunge cu bărcile pe care le aveam la vreo insulă locuită.

În cele din urmă, hotărârea a fost luată. Douăzeci şi cinci de

oameni ai echipajului împreună cu zece pasageri urmau să rămână pe insulă, în timp ce eu împreună cu şase oameni şi cu una din cele două bărci mici şi deschise am plecat după ajutor. După o noapte de furtună şi valuri uriaşe, în care a trebuit să scoatem apa ce intra furioasă în mica ambarcaţiune, timpul s-a îndreptat şi marea s-a liniştit pentru un timp destul de lung. Deodată, zărirea unor ţărmuri, a unui petic de pământ spre sud-vest, i-a electrizat pe oamenii mei, care erau deja epuizaţi. Toată ziua ne-am luptat cu o nouă furtună ce s-a abătut asupra noastră, dar ziua următoare am ajuns pe insulă. Era insula Pitcairn.

Neputând debarca în Bouty-Bay, am încercat să ne apropiem de ţărm cu barca prin altă parte a insulei. Am fost surprinşi să găsim pe insulă case, dar niciun locuitor. Am găsit, de asemenea, o abundenţă de vegetale, fructe şi animale".

Căpitanul intenţiona ca, după un scurt popas, să-şi continue călătoria spre Tahiti, dar într-o noapte furtuna le-a sfărâmat barca.

„Nu era nimic altceva de făcut decât să facem o altă barcă. Găsind nişte topoare şi alte unelte prin case, am început lucrul. N-am găsit niciun ferăstrău, aşa că am doborât copacii şi am făcut scânduri cu topoarele. Pentru a face rost de cuie, ne-am văzut nevoiţi să distrugem sau să ardem numeroase case. În cele din urmă, după patru luni de muncă asiduă, barca era gata".

Pânza vasului naufragiat şi lucrurile mărunte pe care au putut să le salveze au folosit la meşterirea micii lor ambarcaţiuni, pe care au numit-o „John Adams". Ei au făcut şi un steag. îmbrăcămintea vechiului amvon din capelă le-a furnizat culoarea roşie, iar o bucată de stambă dintr-un pat vechi a fost folosită pentru fundalul albastru al steagului american. Astfel, cu stelele şi dungile care să fâlfâie de pe catargul micului lor vas, ambarcaţiunea a fost lăsată la apă.

Din cauza unui vânt puternic, căpitanul Knowles nu s-a mai putut întoarce la Oeno, aşa cum plănuise la început, şi s-a îndreptat spre Tahiti, unde a şi ajuns în cele din urmă. Vasul american de război „Van-dalia" era ancorat în port şi, de îndată ce le-a fost adusă la cunoştinţă istoria naufragiului, vasul s-a îndreptat ca să-i salveze şi pe ceilalţi.

Paisprezece ani mai târziu, căpitanul Knowles, acum comandantul vasului „Glory of the Seas", a plecat din San Francisco şi, în drumul său, a trecut şi pe lângă insula Pitcairn. El a dorit să mai vadă o dată locul care l-a primit cu o aşa ospitalitate. Neştiind că insula este locuită, el a fost foarte surprins când a fost întâmpinat de un grup de oameni care i-au povestit epopeea plecării şi întoarcerii lor din insula Norfolk. Când căpitanul s-a recomandat, faptul aceasta a dat loc la o mare mişcare printre insulari.

— Sunteţi cu adevărat căpitanul Knowles? în mintea lor, erau convinşi că el era mort.

— Sunteţi căpitanul Knowles de la Cape Cod?

Ei nu au fost siguri de acest lucru până când acesta nu le-a descris coteţul găinilor, cum şi alte detalii din timpul şederii lui pe insulă. Atunci, ei l-au primit cu o bogăţie de fructe şi alimente.

Câţiva ani mai târziu, pe când vasul său era gata să părăsească San Francisco, a fost întrebat dacă va vizita şi insula Pitcairn şi dacă ar dori să ducă acolo un pachet de reviste.

James White şi J.N. Loughborough, pastori ai bisericii adventiste de ziua a şaptea, având o largă viziune a lucrării, au adus în centrul atenţiei lor insula Pitcairn, astfel ca, în anul 1876, ei au făcut un pachet, conţinând broşuri şi reviste, scriind fiecare câte o scrisoare, care să fie citite în comunitatea insulară. Pachetul a fost încredinţat căpitanului Knowles ca să fie dus în insula Pitcairn.

Căpitanul Knowles s-a angajat personal să răspundă de pachet, ca acesta să ajungă la destinaţie, şi când, în cele din urmă, a sosit în insula Pitcairn, el a mers personal la ţărm şi, cu propriile lui mâini, a dat localnicilor pachetul. Fără îndoială că interesul personal manifestat de căpitan în predarea pachetului a avut o influenţă deosebită asupra bătrânilor, făcându-i să citească revistele şi materialul trimis. Russell McKoy a citit cu mult interes revistele, dar, când a descoperit că sunt de la adventiştii de ziua a şaptea, el a luat o atitudine categorică de împotrivire faţă de scrisori şi reviste şi a încercat să oprească citirea în continuare a acestora.

Dar să revenim la anul 1860, ianuarie. Prima lor lucrare a fost repararea locuinţelor, lucrare pe care au făcut-o cu mult zel.

Într-o zi, o mamă a făcut o plimbare cu fetiţele ei. Cărările de odinioară abia se mai zăreau, deoarece iarba crescuse din abundenţă şi le acoperea. Pomii fructiferi erau încărcaţi de roade, căci nimeni nu le mai culesese. N-au mers însă prea departe, când una dintre fetiţe a strigat speriată:

— Mamă, mamă, acolo sunt doi bărbaţi.

Într-adevăr, doi oameni se furişau prin tufiş. Unul purta o armă, celălalt, un negru, a speriat fetiţa prin înfăţişarea lui. Mama şi fetiţele au fugit cât le ţineau picioarele spre sat. Bărbaţii nu erau acasă. S-au ascuns cu toţii pe unde au putut. În lăzi, sub mese, în dulapuri, crezând că astfel au scăpat. Deodată, negrul a ieşit din pădure şi s-a îndreptat spre casa unde se ascunsese mama cu cele două fetiţe. Uşa camerei s-a deschis şi în prag a apărut omul negru.

— Nu te teme, copil şi femeie. Nu mănânc eu pe voi. Omul alb le linişti şi el, spunând:

— Nu vă speriaţi. Noi suntem oameni paşnici şi facem parte din echipajul balenierei „William Witt”. Am venit să luăm numai câteva fructe şi puţină carne proaspătă.

Femeia s-a ruşinat de teama ei, ca şi ceilalţi, şi i-au servit pe marinari cu cele necesare. Aşa s-a sfârşit această întâmplare neaşteptată şi teama care le-a cuprins.

Pe Pitcairn toate erau acum din belşug. Era o abundenţă de yam, batate, cartofi, taro, banane şi alte fructe. Aproape că nu le venea să creadă că acum doi ani au fost nevoiţi să părăsească insula din lipsă de hrană.

Cele două familii nu trebuia să se obosească muncind, pentru că hrana creştea fără ca ei să trudească prea mult. Cu toate acestea, se îndeletniceau cu tot felul de lucruri, căci omul trebuie să facă ceva folositor.

Copiii duceau o viaţă liberă şi fericită. Alergau pe dealuri, se urcau în copacii cei înalţi, înotau sau căutau ouă de păsări în crăpăturile stâncilor. Numai că unii copii nu erau mulţumiţi. Pe insula Norfolk, ei au frecventat cu regularitate cursurile domnişoarei Schwyn şi au fost elevi sârguincioşi şi ambiţioşi. Acum însă, simţeau lipsa învăţăturii. Atunci le-a venit un gând, şi anume să deschidă o şcoală.

Aşa că au strâns toate manualele pe care le-au găsit în vechea şcoală şi au înfiinţat o clasă pentru şase fete şi un băiat, în vechea şcoală a lui Nobbs. Astfel că, în măsura posibilităţilor, cei care ştiau mai mult i-au învăţat pe copii să scrie, să citească şi să socotească. Majoritatea copiilor găseau însă plăcere în viaţa lor liberă. Mai bine se căţărau după ouă, alergau, cărau lemne din pădure decât să se aplece peste buchea cărţii, să citească şi să socotească.

Cei doi învăţători aşa de tineri şi-au pierdut de multe ori nădejdea. Cu toate acestea, truda lor le-a fost răsplătită. Când, în octombrie 1860, nava „Calypso" a vizitat insula Pitcairn, duhovnicul vaporului a fost surprins de dorinţa de cultivare a copiilor de pe insulă şi le-a dăruit cărţi, caiete, creioane, toc şi cerneală, lucruri pe care tinerii de pe insulă le-au primit cu multă recunoştinţă.

Moses Young, care ştia să cânte puţin la flaut, şi-a propus să-i înveţe şi pe copii să cânte. După ce i-a învăţat gama, a considerat că sosise timpul să-i înveţe o cântare. Prima cântare pe care au învăţat-o a fost imnul naţional englez. Ei au exersat mult şi apoi, într-o seară, Young a aranjat copiii frumos, ca un cor, şi au început să cânte. Copiii strigau cât îi ţineau plămânii, parcă ar fi vrut să-i audă până şi regina Angliei. Ei erau mândri de dirijorul lor şi încrezători în vocile şi corul lor. Young avea însă o altă părere.

— Cântatul vostru se aude ca bâzâitul unui roi de muşte pe gunoi. Atunci au început să râdă cu toţii, cântăreţi şi dirijor.

În anul 1862, vasul englez de război „Charybdis" a vizitat insula. Impresia pe care viaţa de pe această insulă a făcut-o asupra marinarilor a fost aşa de bună, încât unul dintre ofiţeri a declarat categoric:

— Voi trăiţi aici ca în Grădina Eden.

Rudele din insula Norfolk au aflat despre această vizită şi despre cei de pe insulă şi în ei s-a trezit dorul de patrie.

Anul următor (1863), un vas sub pavilion peruan şi-a aruncat ancora în Bounty-Bay. Acest vas a făcut o impresie ciudată asupra paşnicilor locuitori ai insulei. De altfel, arăta ca oricare alt vas, dar parcă ceva nu era în ordine cu el. O barcă cu doi tineri s-a desprins de ţărm pentru a-i întâmpina pe musafiri. Căpitanul vasului a lăsat şi el o

barcă la apă. La jumătatea drumului, bărcile s-au întâlnit.

— Hello, oamenilor! vorbiţi englezeşte? le strigă căpitanul, care avea o înfăţişare robustă, trăsături aspre şi ochi pătrunzători.

Cei doi tineri din Pitcairn au răspuns afirmativ.

— Atunci totul este în ordine? spus căpitanul şi le-a făcut cu ochiul însoţitorilor săi, care, ca şi el, aveau o înfăţişare de aventurieri.

La ţărm îi aşteptau deja Moses şi Mayhew Young, cum şi unii dintre băieţii mai în vârstă de pe insulă. Căpitanul le vorbi cu o prefăcută amabilitate:

— Vă salutăm şi ne bucurăm că avem ocazia să-i salutăm în voi pe urmaşii renumitei răscoale. Au fost băieţi de treabă, nu? Bine au făcut!

— Dumnezeu are să judece dacă au făcut bine sau nu, domnule! Ne bucurăm însă de vizita dumneavoastră. Cu ce vă putem fi de folos? spuse Moses Young cu seriozitate.

Căpitanul zâmbi compătimitor sau derutat:

— Am nevoie de trestie de zahăr pentru sclavii bolnavi pe care îi readuc în patrie, minţi el. Închipuiţi-vă, domnilor, nu este aceasta o crimă să furi pe aceşti oameni sărmani şi să-i vinzi apoi pe bani, ca oricare altă marfă? Eu mă bucur să vă pot spune că i-am eliberat pe aceşti oameni, scăpându-i de soarta lor groaznică, şi acum îi readuc acasă. Mulţi dintre ei sunt însă bolnavi şi au nevoie de ajutor.

Cei doi tineri au observat privirea şireată a căpitanului şi au înţeles despre ce vorbea. Totuşi, au făgăduit să-i ajute cu ce vor putea. Căpitanul era interesat de tot ce vedea şi i-a lăudat nespus de mult pe locuitorii de pe insulă, privind mai ales fetele tinere cu o aşa obrăznicie în ochi, încât acestea, simţindu-se jenate, plecau.

Tinerii au devenit bănuitori deoarece erau invitaţi cu atâta insistenţă să viziteze vaporul, încât au refuzat în mod amabil, dar hotărât, invitaţia căpitanului adresată lor de repetate ori.

— De ce nu mă cinstiţi, domnilor, să vă găzduiesc cum se cuvine unor domni?

În cele din urmă, cei doi tineri care i-au întâmpinat cu barca au acceptat să urce pe vas. Ce au văzut acolo nu au putut să uite niciodată, într-o cabină întunecată, de unde ieşea un miros respingător, zăceau

mulţi băştinaşi de diferite vârste. Femei şi bărbaţi aproape goi şedeau pe podea. Obrajii le erau uscaţi şi oasele le ieşeau prin piele. În ochii lor mari, se puteau citi foamea şi setea de care sufereau. Corpul le era plin de răni şi bube, iar mâinile şi picioarele le erau legate în lanţuri şi cătuşe grele de fier. Înspăimântaţi, tinerii i-au întrebat:

— De ce i-aţi pus în cătuşe pe aceşti oameni amărâţi, nu vedeţi cât suferă?

— Acest lucru lăsaţi-l în grija noastră, băieţi, le-a spus căpitanul ironic. Şi eu am crezut prima dată la fel. Dar oamenii au în felul acesta o mai mare stabilitate în timpul călătoriei. Plec acum în insulele Gambier, unde îi voi pune în libertate pe aceşti oameni sărmani.

În timp ce le vorbea astfel, un zâmbet diabolic se putea vedea pe faţa lui. Înspăimântaţi, tinerii au mulţumit pentru că au vizitat vaporul, şi-au luat rămas bun şi s-au grăbit să părăsească nava.

Câţiva ani mai târziu, ei au aflat povestea acestui vas. Nenorociţii înghesuiţi şi în lanţuri erau băştinaşi luaţi de prin insule şi duşi în Perú ca sclavi. În timpul călătoriei, căpitanul a căutat să prindă cât mai mulţi negri prin şiretenia şi minciunile lui. Acest lucru n-a îndrăznit însă să-l facă cu cei din Pitcairn pentru că vorbeau englezeşte şi intuia că printre ei se aflau şi europeni.

Dintre aceşti nefericiţi, o parte s-au întors după mulţi ani în patria lor, dar nimeni nu-i mai cunoştea. Au devenit astfel la bătrâneţe străini în propria lor ţară.

Mica societate din insula Pitcairn s-a aflat în faţa unei tragedii din care numai mâna lui Dumnezeu i-a scăpat.

De când au luat cunoştinţă de vizita făcută în insula Pitcairn, din raportul căpitanului vasului „Charybdes", dorul de patrie a început să-i chinuie pe cei rămaşi în insula Norfolk. Ei s-au împotrivit cât mai mult acestui sentiment, dar el nu putea să fie zăgăzuit şi, în cele din urmă, a devenit irezistibil.

Thursday October Christian III şi Simon Young vedeau mereu în vis crestele munţilor din patrie. Se vedeau alergând ca în copilărie pe potecile cunoscute ale văilor şi dealurilor de pe insulă. Când se deşteptau, plângeau de durere şi dor. Nu era de mirare că dorinţa de a-şi mai vedea patria a ajuns cu timpul o voinţă fermă.

De data aceasta, patru familii s-au hotărât să plece. Thursday October Christian III, cu soţia şi cei nouă copii ai lor. Pe el l-a însoţit soacra sa, Elizabeth Young, născută Mills. Ea dorea să-şi revadă fiul, pe Mayhew. Acestora li s-au mai alăturat Robert Buffett cu soţia, Să-muell Warren cu soţia, care era fiica lui Thursday October Christian III, tineri căsătoriţi, şi Simon Young cu soţia şi cei opt copii ai lor, care s-au hotărât să se întoarcă în Pitcairn. Cu el a venit şi mama sa Hanna, născută Adams, în total 27 de persoane. Ei şi-au plătit singuri cheltuielile de călătorie.

În zadar au încercat rudele să-i înduplece să rămână:

— Sunteţi nechibzuiţi dacă părăsiţi tot ce aveţi aici, unde vă merge atât de bine, ca să vă duceţi acolo unde vine un an de secetă şi atunci nenorocirea se abate asupra voastră! Voinţa voastră nu este decât o încumetare. Dumnezeu o să vă pedepsească. Gândiţi-vă cel puţin la copiii voştri. îi vârâţi în nenorociri şi cine va răspunde de toate acestea?

Hotărârea era însă luată şi nu mai putea fi zădărnicită. Şi domnişoara Schwyn, care se afla tocmai în Noua Zeelandă, i-a scris o scrisoare lui Simon Young, în numele episcopului Selwyn şi al pastorului Patterson, sfătuindu-l să nu plece din Norfolk. Dar nu s-a mai putut schimba nimic. Episcopul s-a adresat atunci personal lui Simon Young, încurajându-l să renunţe la planul său. Chiar şi intervenţiile lui Nobbs au rămas fără rezultat. Adevărul era că cei tineri şi copiii ar fi dorit să rămână în insula Norfolk, deoarece se obişnuiseră cu viaţa de aici şi, de acum, insula devenise patria lor, dar s-au supus părinţilor lor, ascultându-i şi urmându-i.

La plecare, s-au strâns încă o dată în biserică, unde ascultaseră de multe ori Cuvântul lui Dumnezeu. Dar această întâlnire a fost aşa de serioasă şi solemnă, cum n-a fost niciodată. Nobbs a compus până şi o cântare de adio. Realitatea era că toţi erau marcaţi de această despărţire. Mai greu le-a fost celor două mame bătrâne, Elizabeth Young şi Hanna Young (Adams), care-şi lăsau în urmă copiii. Dar ele au vrut să închidă ochii acolo, în patria lor, lângă mormintele părinţilor lor. La plecare, toţi i-au condus până la vapor. Planşete, îmbrăţişări, strângeri de mână şi… despărţirea. În curând, întinsul de ape s-a

interpus între ei. Cele două bătrâne stăteau pe puntea corăbiei şi plângeau de durere, dar şi de dor.

Vasul „St. Kilda" a părăsit insula Norfolk la 18 decembrie şi a ajuns la Pitcairn pe 2 februarie. Era noapte când au ajuns în apropierea insulei. Cei care se întorceau acasă erau cu toţii pe puntea vasului şi căutau să străpungă întunericul, să vadă prin el. Deodată, au văzut conturul munţilor pe care-l cunoşteau aşa de bine. Era o noapte minunată! Stelele străluceau pe bolta cerului cu atâta măreţie, de parcă ar fi vrut să-i mângâie pe cei tulburaţi şi îndureraţi. Cei de pe insulă dormeau profund, fără măcar să bănuiască surpriza ce îi aştepta.

Deodată, o împuşcătuia a tulburat liniştea nopţii, smulgându-i pe locuitorii insulei din somnul lor.

— Ce s-a întâmplat? Ce a fost aceasta?

Moses Young s-a îmbrăcat imediat. O salvă de arme a detunat de parcă un război sălbatic s-ar fi năpustit asupra insulei.

Toţi au sărit din pat şi s-au repezit într-un loc de unde puteau să vadă bine în largul mării. Dar, din cauza întunericului, nu puteau să vadă prea mult. O împuşcătură urma alteia. O spaimă de nedescris i-a cuprins pe locuitorii insulei. S-au refugiat cu toţii într-o peşteră, aşteptând dimineaţa.

La bordul vasului, totul era în mişcare şi agitaţie, zarvă mare; puşti pocnind, tineri strigând, aprinzând focuri, pentru a atrage atenţia celor de pe ţărm.

În sfârşit, au început să se arate zorii unei noi dimineţi. Primele raze ale soarelui săreau jucăuşe de la o stâncă la alta, apoi s-au oprit pe vârful copacilor, revărsându-se în cele din urmă asupra caselor şi până în largul mării, scăldând totul în lumină. Doi tineri s-au furişat în barcă şi au ieşit în larg. Maiestuos şi liniştit, vaporul stătea ancorat în Bounty-Bay. Literele de aur „St. Kilda" sclipeau în soare. Abia acum au înţeles că, de fapt, salvele de arme veneau din partea vechilor lor prieteni şi rude. Debarcarea s-a făcut liniştit şi în bune condiţii.

Cu ochii strălucind de bucurie, cele două bătrâne se plimbau prin insula lor dragă. Lacrimi de bucurie le curgeau pe obrajii brăzdaţi de timp şi necazuri. În sfârşit… sunt acasă! Comparaţia dintre cele două insule, Norfolk şi Pitcairn, a fost în defavoarea ultimei. Abia acum

au văzut noii veniţi ce-au lăsat în urmă. Ogoarele, mai înainte cultivate, erau acum sălbăticite. Casele erau mai mult nişte ruine, nişte amintiri, nicidecum nişte aşezări omeneşti. Bătrânele însă nu vedeau toate acestea.

Faptul că erau din nou acasă era pentru ele, ca şi pentru toţi ceilalţi, o recompensă unică. Este adevărat că tinerii gândeau altfel. La Norfolk, casele stăteau frumos, în linie, de-a lungul unei străzi. Aici, casele erau ridicate la întâmplare, fără niciun plan. Acolo erau zidite din piatră şi acoperite cu ţiglă sau şindrilă. Aici erau construite din lemn şi lut.

Acoperişul era făcut dintr-un amestec de lut, frunze veştede şi crengi. Nu aveau nici sobe bune. Oalele pentru fiert sau făcut mâncare erau aşezate pe nişte pietre, sub care se făcea foc. Fumul nu ieşea pe horn, ci îşi căuta loc şi ieşea prin uşi, geamuri şi crăpăturile zidurilor, muşcându-i mai întâi pe locuitorii casei de ochi şi de nas.

Tinerii însă nu au deznădăjduit. Ei s-au străduit să-şi îmbunătăţească viaţa, pe cât era posibil. În cele din urmă, chiar le-a plăcut felul în care casele erau risipite printre nenumăraţii pomi încărcaţi de roade.

Pentru început, noii veniţi au fost găzduiţi în cele două case, a lui Moses şi a lui Mayhew Young. Dar, în scurt timp, fiecare familie şi-a reparat casă, făcându-şi şură şi grajd. Toţi, până şi copiii lucrau cu entuziasm.

Un eveniment plăcut a fost vizita amiralului Sir John Kniglomes, cu vaporul său, „Sufley", pe 24 martie 1864. Era o zi plăcută. Cerul era de un albastru curat, marea era calmă. Amiralul a mers la ţărm, unde a fost primit cu multă căldură şi respect. Tot echipajul vasului a fost invitat la o masă comună pe insulă. Au fost puse pe masă cele mai bune bucate. Până şi bucătarii de pe vas s-au mirat, neînţelegând cum este posibil să se facă o mâncare aşa de bună. şi gustoasă în condiţii aşa de umile.

Pentru după-amiaza acelei zile, au fost invitaţi cu toţii la bordul vasului amiral. Fanfara vasului le-a plăcut foarte mult. Regretul tuturor a fost acela că ziua aceea aşa de plăcută a trecut prea repede. Mult timp după aceea le-a rămas în minte vizita făcută la bordul navei „Sufley".

„Adamstown" şi locuitorii lui creşteau încet, dar sigur. Când casele au fost gata de locuit, au început să-şi clădească biserica şi şcoala. Cu toate că se simţea lipsa lucrătorilor calificaţi, Casa de Rugăciune a fost ridicată foarte repede. Cu ocazia inaugurării ei, a avut loc o serbare simplă, dar impresionantă. Simon Young a ţinut o cuvântare care le-a mers la inimă. Cu recunoştinţă, priveau cu toţii la cer, mulţumind lui Dumnezeu pentru călăuzire.

Simon Young a primit răspunderea de predicator şi învăţător. Din insula Norfolk şi-a adus unele cărţi, care îi prindeau foarte bine acum. Chiar şi în ceea ce priveşte muzica au avut rezultate bune. În decembrie 1863, a avut loc un eveniment deosebit. Trei perechi tinere s-au căsătorit în zilele de Crăciun. O ocazie de faucune generală.

Dar bucuria, necazul şi durerea alternează în viaţa şi aşa scurtă a omului, pentru ca acesta să-şi cunoască Urnitele şi să simtă dependenţa lui de Dumnezeu, să fie convins şi conştient de Atotputernicia Sa şi să rămână umil, plin de mulţumire şi încredere în El.

În învălmăşeala unui oraş, doi ani trec repede. La Pitcairn însă, timpul nu şi-a pierdut din valoarea lui. De doi ani n-a mai poposit niciun vas în Bounty-Bay. Coloniştii trăiau complet izolaţi de lume şi de evenimentele ei.

Dar în 1866, nava de război „Mutine" a ancorat în golful insulei, aducând o veste tristă, care i-a îndurerat profund pe toţi locuitorii insulei Pitcairn.

Era o zi frumoasă de noiembrie. Deodată, cerul s-a acoperit cu o mantie întunecoasă de nori, iar vântul se tânguia vijelios printre arborii insulei. Marea era agitată şi valurile înspumate se izbeau cu putere de stâncile de la mal. O navă se lupta cu vijelia. Era nava de război „Mutine" a marinei engleze. Cu greu au reuşit marinarii de pe vas să dea de înţeles celor de pe insulă, ce stăteau pe ţărm, că le-au adus veşti din partea rudelor lor de pe insula Norfolk. Nehotărâţi şi neputincioşi, se uitau unul la altul. Cine să plece în larg pe o vreme ca aceasta? Simon Young, cel mai în vârstă dintre ei, a întrebat:

— Cine merge voluntar? Trebuie neapărat să mergem până la vas. Fiul său cel mai mic s-a oferit să meargă. Lui i s-a mai alăturat un

alt tânăr, Christian. Ei erau necăsătoriţi.

— Mergeţi cu Domnul, le-a spus el.

Era într-adevăr o acţiune îndrăzneaţă. Ca nişte uriaşi, valurile se jucau cu mica lor barcă. Cei de pe mal priveau cu îngrijorare la lupta eroică a tinerilor cu forţele naturii. Dar, în cele din urmă, au ajuns la navă. S-au urcat la bord, au luat scrisorile şi, luptând din răsputeri cu tempesta, au ajuns cu bine la ţărm, istoviţi şi uzi, dar bucuroşi că au izbutit.

Scrisorile aduceau veşti triste. Ele vorbeau despre moartea mai multor prieteni buni. Cea mai tristă era scrisoarea episcopului Selwyn, adresată lui Simon Young. În ea se făcea cunoscut martirajul lui

Fisher Young şi al lui Edwin Nobbs, care au activat ca misionari pe insula Santa Cruz. Ei au fost atacaţi de băştinaşi şi răniţi foarte grav, murind pe când se întorceau acasă. Episcopul Selwyn îşi încheia astfel scrisoarea:

„Niciodată nu m-a atins în aşa măsură durerea, niciodată durerea nu m-a trântit la pământ ca acum". El a încercat să-i mângâie pe cei îndureraţi, îndreptându-le atenţia spre iubirea lui Dumnezeu, spre Providenţa Atotputernicului Tată ceresc, ale cărui planuri noi, oamenii, nu le putem înţelege, şi îşi încheia scrisoarea cu următoarele cuvinte:

„Fiul tău, iubite prieten, o să te revadă odată. Mângâiaţi-vă cu ultimele lui cuvinte: „Spuneţi tatălui meu că am murit în pace".

Toţi au primit deopotrivă de greu vestea acestei nenorociri, deşi de atunci trecuseră doi ani. Părinţii numai după mai multă vreme şi-au putut reveni.

Bătrâneţea îşi spunea cuvântul. Nu peste mult timp, moartea a secerat pe doi din mijlocul lor. Hanna Young, fii: a cea mai tânără a lui John Adams, patriarhul din Pitcairn, a murit de tuberculoză. De asemenea, a mai murit şi o fată.

Aşa a devenit această insulă singuratică scena unei istorii tipice. Ea dovedeşte că patria este pretutindeni frumoasă şi îi leagă pe oameni cu legături ce nu se pot rupe sau desface. Ea câştigă biruinţa asupra dorinţei după avuţie. Cei născuţi pe insula Pitcairn n-au scăpat niciodată de farmecul ei.

În martie 1868, a sosit pe insulă, pe neaşteptate, John Buffett, care avea acum peste şaptezeci de ani. Dorul după singura sa fiică, Mary Young, l-a atras ca un magnet. Bucuria a fost mare de ambele părţi. Fiecare a dorit să audă veşti de la rude, prieteni şi cunoscuţi. Şi, nu peste mult timp, bătrânul s-a simţit din nou ca acasă. Cu mare bucurie şi satisfacţie, se plimba pe poteci şi drumuri cunoscute. S-a urcat chiar pe creasta munţilor şi le povestea copiilor care-l însoţeau multe povestiri şi amintiri din viaţa şi istoria insulei Pitcairn. Era înconjurat mereu de un roi de copii, care ascultau ca fermecaţi povestirile sale. Patru ani a rămas Buffett pe insulă, apoi dorul şi grija după cei ai săi din insula Norfolk nu i-a mai dat pace. Doi tineri l-au însoţit, din care unul era fratele lui Fisher Young, misionarul martirizat.

La Norfolk, febra a răpus pe majoritatea celor bătrâni. Mai erau în viaţă George Adams, Rachel Evans şi Arthur Quintal. Cu ei s-a stins generaţia nemijlocită a răsculaţilor de pe „Bounty".

O

Capitolul 12

UN NAUFRAGIU ŞI CONSECINŢELE LUI

nsula Pitcairn forma o lume mică ce s-a dezvoltat departe de lumea civilizată. Viaţa liniştită a locuitorilor, cu micile şi marile lor probleme, era rar întreruptă de sosirea unui vapor. Veştile aduse cu astfel de ocazii erau deja vechi de luni şi chiar ani de zile. Dar locuitorii insulei nu considerau acest lucru un impediment, ci erau obişnuiţi şi mulţumiţi cu viaţa lor liniştită şi necomplicată. Dealurile stâncoase, grădinile roditoare, pădurile liniştite, laguna bogată în peşte, toate erau proprietatea lor. Nu-i deranja niciun răufăcător. Bucuroşi şi cu temere de Dumnezeu, îşi săvârşeau lucrările ajutându-se reciproc. Copiii creşteau sănătoşi şi nestricaţi de viciile lumii civilizate. Era o plăcere să guşti o asemenea viaţă.

În anul 1874, a fost o secetă mare. Soarele dogorea fără milă, iar vântul lua restul umidităţii. În situaţia aceasta, era nevoie de o mai bună chibzuinţă. Pescuitul a devenit ocupaţia principală. Pâraiele şi fântânile secau. Apa de băut era o problemă şi cerea înţelepciune şi un spirit de sacrificiu de sine. Laptele de cocos, atât de înviorător în

căldura verii, era tot mai rar, deoarece, din cauza secetei, multe fructe se ofiliseră. Dar nu s-au descurajat. Ei au învăţat din experienţă că, atunci când nevoia este mai mare, şi ajutorul lui Dumnezeu este mai aproape. De asemenea, n-au stat cu mâinile în sân, ci au căutat să facă faţă nevoilor lor printr-o muncă plină de dârzenie, călăuzindu-se după principiul „roage-te şi lucrează".

La sfârşitul lunii ianuarie, un vas se îndrepta spre insulă. Locuitorii insulei priveau cu nădejde şi încredere pânzele albe, întinse pe catarge, care deveneau din ce în ce mai vizibile la orizont. Era vasul „Cornwallis", din Liverpool. Căpitanul se afla la cârmă, lângă primul ofiţer, căruia îi povestea cu melancolie în glas:

— Ca băiat, am citit cu mult interes istoria răscoalei de pe „Bounty". Acum, după atâţia ani, văd insula şi pe urmaşii acestor marinari îndrăzneţi.

— De atunci au trecut optzeci şi cinci de ani, nu-i aşa? a întrebat ofiţerul.

— Da, cam aşa ceva. Atunci, Fletcher Christian împreună cu toţi tovarăşii lui s-au refugiat pe această insulă părăsită… Sărmanii!

Când corabia a ajuns în Bounty-Bay, locuitorii făceau deja semne de pe mal. Căpitanul a predat comanda vasului primului ofiţer şi a coborât la ţărm, pentru a vizita în linişte ţara răzvrătiţilor. Locuitorii l-au salutat cu multă căldură.

La un moment dat, în timp ce comandantul vasului „Cornwallis" se întreţinea cu localnicii, vizitând insula, un ofiţer de pe vas alerga pe malul stâncos, strigând:

— Domnule căpitan, domnule căpitan, vaporul nostru este în mişcare şi târăşte ancora după el!

Căpitanul s-a întors imediat. Într-adevăr, purtat parcă de o putere misterioasă, vasul se apropia de stânci. Disperat, căpitanul a alergat la ţărm. Distanţa dintre vas şi ţărmul stâncos se micşora din ce în ce mai mult. Deodată, s-a auzit un trosnet asurzitor, „Cornwallis" s-a izbit de stâncile acoperite de apă şi o spărtură mare s-a făcut în corpul vasului. Căpitanul tremura, privind disperat la nenorocirea ce s-a abătut asupra lor, în faţa căreia nu avea nicio putere. Atunci s-a aruncat în barcă, cu marinarii ce-l însoţeau, pentru a mai salva ce se

mai

9. Pitcairn putea. Mulţi locuitori de pe insulă le-au dat ajutor. Ceilalţi stăteau la ţărm şi compătimeau soarta aspră a echipajului.

Echipajul s-a putut salva, în rest s-a pierdut aproape tot. Între timp, vântul s-a intensificat, agitând marea. Furtuna creştea în intensitate, iar tempesta dezlănţuită s-a năpustit peste catarge şi scânduri. Noaptea s-a lăsat şi ea, mărind astfel şi mai mult spaima oamenilor. Nu mai era nicio speranţă pentru a mai salva ceva. Un matelot a luat iniţiativa, spunând:

— Să se prezinte voluntari care să mă însoţească, să mai salvăm câte ceva.

— Este prea riscant, a spus căpitanul. Întunericul este mare şi oceanul agitat de furtună. Mâine vom vedea ce vom mai putea face. Să ne bucurăm că nu s-a pierdut nicio viaţă omenească.

Tăcuţi şi marcaţi de acest accident nefericit, locuitorii insulei şi întregul echipaj s-au îndreptat spre sat, pe drumul îngust ce ducea spre Adamstown. Toate inimile erau îndurerate şi pline de compătimire. Căpitanul dădea din cap, spunând:

— Nu pot să înţeleg; nu pot să pricep. Vasul meu frumos şi falnic…! îşi muşca buzele ca să nu plângă. Toată noaptea a privit din camera sa pe fereastră, în bezna nopţii. Din când în când, un fulger spinteca întunericul. În lumina lui, în fracţiuni de secunde, căpitanul vedea jos, în marea clocotindă, vasul său „Cornwallis", care părea că se ţine cu ultimele puteri pe linia de plutire. Pe locuitorii insulei îi apăsa un lucru, şi anume, cum aveau să-i hrănească pe musafirii neaşteptaţi pe o perioadă mai lungă, acum, când seceta lovea amarnic. Că erau gata să le dea oamenilor tot ajutorul pe care-l puteau da, era un lucru de la sine înţeles. Aceasta era o datorie pe care înţelegeau să o îndeplinească cu credincioşie. Dar ce să facă în situaţia aceasta, când şi ei sufereau din cauza secetei?

Dimineaţa, Simon Young a ţinut o scurtă oră de rugăciune, un scurt serviciu divin de închinare. Multe rugăciuni stăruitoare s-au înălţat la cer din inimi sincere şi îngrijo: ale. Nu era oare momentul ca Dumnezeu să intervină? Furtuna continua să bântuie cu furie, izbind în ceea ce fusese, nu cu mult timp înainte, elegantul vas comercial

„Cornwallis”. Bârne, scânduri şi grinzi pluteau pe apă. Totul era pierdut. Naufragiaţii priveau descurajaţi valurile înspumate ce se prăvăleau pe ţărmul stâncos şi dispăreau.

A doua zi după naufragiu, un val puternic a smuls vaporul din stâncile în care fusese aruncat şi l-a rupt în două. Printre sfărâmăturile care pluteau în jur, era şi barca de salvare, care părea că este nevătămată. Dacă s-ar putea salva măcar această barcă! Tinerii din Pitcairn n-au stat mult pe gânduri. Au dat la apă şalupa căpitanului şi au ieşit cu ea în larg. Căpitanul şi marinarii de pe „Cornwallis” priveau cu uimire acest tablou unic. Cu dârzenie şi curaj treceau tinerii prin valurile turbate. Acum se vor izbi de vreo stâncă! Dar nu! Cu o înclinaţie oblică remarcabilă, cădeau iarăşi în adâncul valului, după care apăreau iarăşi pe coama unui val uriaş. Într-adevăr, pentru o astfel de situaţie este nevoie de nervi tari, braţe vânjoase şi inimi curajoase. În cele din urmă, cu eforturi uriaşe, tinerii au ajuns la barcă. Acum era un moment dificil. Trebuia să aştepte momentul potrivit. De multe ori au întins mâna să prindă barca, dar au rămas cu mâna în gol. Deodată, s-a ivit un moment prielnic şi braţe puternice au prins barca şi s-au îndreptat spre mal. Tinerii păreau că sunt înzestraţi cu puteri supraomeneşti. De multe ori apa a intrat în bărci şi trebuia scoasă. Cu toate acestea, ei au reuşit să scoată bărcile din zona primejdioasă a stâncilor. După câteva ore, tinerii au biruit. Cu recunoştinţă, căpitanul le-a strâns mâna, mulţumindu-le. În timpul când toţi erau încleştaţi, urmărind cu sufletul la gură lupta pentru salvarea şalupei vasului „Cornwallis”, marea şi-a luat totuşi obolul – un băiat de doisprezece ani, care se juca pescuind mici sfărâmături ale vasului ce erau aduse de valuri la ţărm. Deodată a văzut o scândură care i-a plăcut foarte mult şi pe care „trebuia” neapărat să o aibă. Dar, din nefericire, apa o trăgea mereu înapoi. Copilul urmărea atent şi cu nerăbdare jocul valurilor. Pentru a urmări „preţioasa” comoară, s-a dus pe stâncile mai de jos, de lângă apă. Scândura plutea dusă de valuri, aproape de el. Dornic să intre în posesia scândurii, a întins mâna cât a putut de mult ca să o prindă. Dar un val mare l-a prins şi l-a târât în adânc. Mama a strigat cuprinsă de spaimă, fugind deznădăjduită într-o parte şi alta, strigându-şi copilul pe nume. Toate încercările de a-l salva au fost

zadarnice. Adâncul de ape l-a înghiţit. N-a lipsit mult ca mama, în disperarea ei, să se arunce după copil, ca şi când ar fi putut astfel să potolească mânia valurilor. A trebuit să fie ţinută cu forţa şi dusă acasă. Tatăl copilului nu a fost de faţă când s-a întâmplat nenorocirea. Când a auzit vestea, a vrut să se arunce şi el în valuri, dar totul era prea târziu. Deşi l-au căutat multe zile, cadavrul copilului n-a fost găsit niciodată. În seara aceleiaşi zile atât de triste, un vas american s-a apropiat de insulă. Căpitanul a aşteptat însă până dimineaţa următoare ca să poată ancora în Bounty-Bay în siguranţă. Când li s-a spus despre naufragiul vasului „Cornwallis", căpitanul vasului a fost de acord să transporte tot echipajul până la New York. Vasul s-a scufundat sâmbătă, iar marţi echipajul lui a plecat. A rămas numai amintirea unei întâmplări triste şi durerea părinţilor copilului înghiţit de valuri. Lipsa pe care o îndurau îi făcea pe unii să se gândească la belşugul de pe insula Norfolk. Dar nimeni n-a dat curs acestui gând. Cu bucurie şi încredere, se rugau lui Dumnezeu în fiecare dimineaţă pentru pâine şi apă şi-l mulţumeau seara pentru că n-au fost lipsiţi de strictul necesar nici în ziua aceea. Astfel, cu o încredere copilărească, n-au disperat, cu toată situaţia lor grea. În relaţiile dintre ei, pizma şi cearta nu-şi aveau locul. Nici deosebirile de păreri nu degenerau niciodată în neînţelegeri, ci, cu multă îngăduinţă şi bunăvoinţă, acestea se aplanau imediat. Astfel că pacea şi armonia îşi aveau izvorul în pacea lăuntrică a sufletului lor. În luna septembrie a aceluiaşi an agitat în evenimente neplăcute, câteva femei care lucrau la câmp au văzut într-una din zile câteva bărci în larg. Imediat a fost alarmat tot satul. Simon Young a intuit situaţia. Naufragiaţi care căutau ajutor! Ca întotdeauna, locuitorii insulei au echipat o barcă, şi anume barca pe care căpitanul vasului „Cornwallis" le-a lăsat-o ca recompensă, şi au plecat în întâmpinarea naufragiaţilor. Şi astfel au aflat că era vorba de echipajul vasului „Khandeish" din Liverpool, care a naufragiat pe stâncile recifului din apropiere de Oeno. Deşi erau supraîncărcate cu oameni şi obiecte, bărcile au ajuns cu bine la ţărm. Cei naufragiaţi au fost împărţiţi pe grupe, pentru a putea fi mai bine găzduiţi. Ei s-au refăcut curând după oboseala călătoriei şi a naufragiului şi au început să se simtă ca acasă. Pe insulă au fost trataţi ca membri ai familiilor localnicilor. Râdeau şi glumeau în mod

nevinovat, lucrau în mod sârguincios şi luau parte cu regularitate la serviciile divine şi la orele de rugăciune în familiile unde erau găzduiţi. Mulţi dintre ei au văzut numai acum că un creştin nu trebuie să fie posac, încruntat, nesociabil, ci trebuie să fie totdeauna vesel, mulţumit şi voios. Aşa treceau zilele şi viaţa pe insulă se desfăşura în limitele normalităţii. Spre bucuria lor, a început să plouă. Semănăturile din câmp şi grădinile se refăceau văzând cu ochii, căci ploua din abundenţă. Localnicii recunoşteau aici mâna Providenţei, care, cunoscând nevoia lor, le-a dat apă din belşug.

„Dumnezeu ne poartă de grijă, şi noi vedem clar acest lucru" – era mărturia credinţei lor. Echipajul vasului „Khandeish" a rămas pe insulă cincizeci şi una de zile. La 19 noiembrie, vasul englez „Emeralde" i-a luat şi i-a dus la San Francisco. Despărţirea a fost grea pentru toţi… echipaj şi localnici. Căpitanul a ţinut o scurtă cuvântare de rămas bun, spunând printre altele:

— Vă mulţumesc foarte mult pentru tot ce aţi făcut pentru noi. O să simţim lipsa prietenilor noştri credincioşi din insula Pitcairn. Nu o să vă uităm niciodată. Dumnezeu să fie cu voi!

Pentru insulari, despărţirea a fost mai grea. Nu se puteau împăca cu gândul că vor rămâne singuri. Din echipaj, un marinar a rămas pe insulă, luând de soţie o văduvă la care a fost găzduit. Dar, fiind o fire mai puţin sociabilă, nu s-a putut acomoda cu viaţa de pe insulă. Rapoartele pe care căpitanul, ofiţerii şi echipajul vasului „Khandeish" le-au dat despre insula Pitcairn şi locuitorii ei au trezit curiozitatea opiniei publice. Ziarele publicau articole lungi despre viaţa şi activitatea de pe această insulă îndepărtată, care forma o lume aparte. Creştinătatea privea către această insulă cu interes deosebit, pentru că aveau sentimentul că pe insulă se repeta experienţa creştinismului bisericii primare. A fost scoasă în evidenţă ospitalitatea locuitorilor insulei Pitcairn. Sinceritatea, puritatea morală şi curăţenia locuitorilor insulei au fost puse în evidenţă şi au constituit tema de actualitate a mass-mediei acelui timp. Echipajul vasului s-a dovedit foarte recunoscător, căci le-a trimis o mulţime de daruri – vase de bucătărie, foi de tablă şi fier, diferite scule, stofe, ţesături, încălţăminte, hârtie, creioane, cerneală etc. Căpitanul le-a mai trimis flori şi seminţe.

Se putea foarte bine deschide o prăvălie cu toate aceste lucruri dăruite.

Cu toate că erau plini de bucurie, un lucru îi întrista, şi anume simţământul dependenţei lor de bunătatea şi milostenia altora şi, de aici, simţământul de umilire. Nimic nu este mai neplăcut pentru un om sănătos, decât să fie nevoit să primească milostenie din partea prietenilor săi, chiar dacă aceasta este făcută cu bucurie. Ziua de duminică 8 septembrie 1878 a fost o zi plină de surprize pentru locuitorii insulei Pitcairn. Când s-au trezit în zorii zilei, au văzut crucişătorul englez „Shah" ancorat în golful Bounty-Bay. În curând, de pe vas au pornit o mulţime de bărci spre ţărm. Contraamiralul de Horsey a învoit aproape tot echipajul să se ducă pe insulă. Era tocmai timpul serviciului divin. Contraamiralul de Horsey a venit cu tot grupul de ofiţeri în micuţa capelă, care era încă neterminată. Nu erau bănci, dar s-a improvizat ceva din scânduri, aşa că aproape toţi oaspeţii au putut să ia loc. Locuitorii insulei s-au bucurat de vizita aceasta aşa de înaltă. Niciodată această casă n-a adăpostit atâţia oameni. Cu această ocazie, predica de duminică a fost ţinută de duhovnicul vasului şi de Simon Young, pastorul comunităţii insulare. După terminarea serviciului divin, echipajul i-a invitat pe insulari să facă cu ei un fel de comerţ, mai bine zis să facă cu ei un schimb de diverse lucruri, dar aceştia au refuzat.

— Astăzi este duminică, este ziua Domnului. Marinarii zâmbeau.

— O, asta nu-i aşa de primejdios. Oriunde ne aflăm, facem duminica astfel de lucruri.

Insularii dădeau din cap, spunând:

— Dumnezeu a poruncit ca să sfinţim ziua de odihnă şi noi nu vrem să-L dezonorăm cu afacerile noastre în ziua Sa.

Nu se putea face nimic, aşa că de Horsey a trebuit să cedeze şi vasul a rămas la ancoră în Bounty-Bay până luni după-amiază. Locuitorii au petrecut câteva ore plăcute la bordul crucişătorului. Când insularii s-au întors la ţărm, contraamiralul a dat ordinul de plecare. Raportul prezentat de contraamiralul de Horsey amiralităţii britanice are o deosebită importanţă. Printre altele, el scrie în raportul său:

„Cel mai în vârstă dintre insulari este în prezent James McKoy, care este şi cârmaciul şalupei de pe insulă. Subliniez cuvintele

căpitanului Beechy, spuse cu mulţi ani în urmă despre aceşti oameni: Deoarece au mers pe urmele părinţilor lor, copiii respectă cu stricteţe duminica, ziua lor de odihnă. Ei nu fac nicio lucrare în această zi, şi acest lucru nu în mod făţarnic, ci cu toată sinceritatea inimii lor. Acest lucru l-am putut observa când i-am vizitat. Ne-au servit cu fructe şi legume proaspete, fără să primească plată în schimb. Da, trebuie să vorbeşti cu multă stimă şi respect de religia acestor oameni… Arborele de pâine este pe cale de dispariţie… Beţia este necunoscută la ei, alcoolul fiind folosit numai ca medicament în caz de boală. Le-am promis un steag nou… în sfârşit, rog pe Domnia Voastră ca, după posibilităţi, să se trimită în fiecare an câte o navă de război în insula Pitcairn.

După părerea mea, Maiestatea Sa, regina, nu are supuşi mai credincioşi decât această mână de oameni, aceşti colonişti care n-au costat-o până acum niciun ban. Maiestatea Sa ar avea mai degrabă o pierdere dacă locuitorii insulei Pitcairn s-ar unifica cu alte colonii". 29

Ca răspuns la acest raport, anul următor a venit în Pitcairn vasul de război „Opal", cu un dar din partea reginei Victoria, şi anume o orgă şi o tăbliţă de argint în formă de inimă, pe care era scris:

„Un dar din partea Maiestăţii Sale regina Angliei, pentru supuşii ei credincioşi şi iubiţi din insula Pitcairn".

Căpitanul vasului a cântat cu ei imnul naţional englez, pe care l-au cântat cu toţii cu mult entuziasm. În afară de orgă, au mai primit şi două corăbii, fapt pentru care erau aşa de bucuroşi, încât nu găseau cuvinte de mulţumire. Una dintre corăbii a primit numele de „Regina Victoria", iar a doua „Amiralul Drew". Aceste corăbii erau destinate vânătorii de balene.

Locuitorii insulei Pitcairn erau mândri acum că făceau parte din regatul Angliei şi că regina lor iubită se îngrijea şi de ei. Din momentul acela, s-au rugat zilnic pentru ea, acesta fiind lucrul cel mai de valoare pe care-l puteau face.

O

Capitolul 13

SOLIA ADVENTĂ AJUNGE ÎN PITCAIRN

lisabeth Young, născută Mills, a rămas singura din generaţia

răsculaţilor de pe „Bounty”. Era acum la o vârstă patriarhală şi se uita la un grup vioi de nepoţi. După ce s-a întors din Norfolk, privea la patria sa ca la un dar al cerului, după o lungă călătorie. De multe ori se plimba pe potecile frumoase ale insulei şi parcă fiecare stâncă şi fiecare copac o salutau ca pe o veche cunoştinţă. Păsările nu zburau speriate din faţa ei, iar chipurile zeităţilor cioplite în piatra roşie de pe deal îi zâmbeau în razele strălucitoare ale soarelui ce apunea, ca şi când ar fi dorit să-i spună: „Elizabeth, şi lumina ta va apune în curând. Atunci va începe veşnicia!”

Pe drumul acesta, către locul de închinare al celor ce au locuit cândva pe insulă, bătrâna Elizabeth se plimba cu plăcere. De mult n-o mai speriau aceste pietre cioplite. De aici putea cuprinde cu privirea totul, până în zarea îndepărtată. Câteodată îi părea că poate privi dincolo de hotarele infinitului, în veşnicii, la cele dumnezeieşti, care se descoperă numai la puţini muritori. Îşi putea urmări în mod clar, în

E

minte toată viaţa. Acolo, jos, se juca cu Hanna Adams, care se odihnea acum în mormânt. Atunci erau copii. Gălăgia şi sudălmile răzvrătiţilor beţi îi sunau şi acum în urechi. Ea vedea îngrozită cum Edward Young şi John Adams s-au aruncat asupra lui Quintal, înnebunit de beţie, şi l-au omorât. Bătrâna s-a cutremurat. Deşi aceste amintiri erau îngrozitoare, nu le putea uita.

Timpul a trecut aşa de repede… îşi aminti de Adams, bunul patriarh al insulei Pitcairn, zăcând pe patul său de moarte. Atunci ea era deja o mamă fericită. Tahiti îi părea acum ca o lume a basmelor. Şi aceasta i-a fost o amintire tristă. Îşi aminti de vasul care i-a dus la Norfolk, cum şi de dorul după patrie, după insula lor dragă, dor ce-i mistuia acolo, pe pământ străin.

Elizabeth Young îşi trăia ultimele clipe ale vieţii. Patul în care se afla era astfel aşezat, încât pe fereastră putea privi dealurile şi marea. Toţi o numeau „mama” şi ei îi făcea plăcere lucrul acesta. Se cufundă din nou în amintiri. De fapt, ea trăia mai mult în trecut decât în prezent. îi veni în minte o rugăciune pe care bătrânul Adams îi învăţa pe copii să o spună. Îşi împreună mâinile şi se rugă ca un copil:

„Eu doresc acum să mă culc în pace şi să mă odihnesc, căci Tu,

Doamne, mă păzeşti. În mâinile Tale îmi încredinţez trupul, sufletul şi spiritul, fiindcă Tu, Dumnezeul Adevărului, m-ai mântuit".

Cu această rugăciune pe buze a adormit somnul morţii în ziua de 6 noiembrie 1883. Era în vârstă de nouăzeci şi trei de ani. Tăcuţi şi îngânduraţi, locuitorii insulei urmau sicriul cu corpul neînsufleţit al „mamei" Elizabeth, spre micul cimitir al insulei. Acum, erau în viaţă numai nepoţii şi strănepoţii răzvrătiţilor de pe „Bounty". Oamenii vin şi se duc; o generaţie urmează altei generaţii. Cât timp va mai dura oare lumea aceasta? Valurile se loveau ritmic de stâncile de la ţărm, murmurând „cântarea" lor preferată. Vântul a luat-o şi a dus-o până la copacii pădurii care, sub presiunea vântului ce creştea în intensitate, se plecau cu respect peste mormântul proaspăt.

Locuitorii insulei Pitcairn trăiau fericiţi în simplitatea lor în mijlocul naturii, mulţumindu-se cu ceea ce le dădea Dumnezeu, fără să dorească după distracţiile şi avantajele oferite de lumea „civilizată".

Ce să caute ei acolo unde îi pândea neliniştea şi înşelăciunea păcatului? Aici erau în siguranţă. Se simţeau protejaţi ca într-o familie. Unii au încercat să plece şi să trăiască în alte părţi, unde nu mai erau izolaţi şi unde veneau în contact cu „lumea". Dar numai puţini au rezistat în „străinătate". Unul dintre insulari a fost chiar expus ca o „curiozitate" în Londra, de către un înşelător, iar el, naiv, i-a făcut jocul. Din fericire, a fost eliberat din această situaţie neplăcută de către un bătrân căpitan de vas, care îl cunoscuse cu ocazia vizitei sale în Pitcairn.

Aceşti locuitori ai insulei trăiau aşa de simplu şi sănătos, încât cazurile de îmbolnăvire erau foarte rare. Moartea îi „vizita" numai pe cei bătrâni... şi pe aceştia... la o vârstă patriarhală. Ei locuiau în case din lemn, lucrate frumos. Fetele şi femeile purtau haine lungi şi uşoare, care erau încheiate până la gât. Carne mâncau numai de două ori pe săptămână, dar foloseau din abundenţă zarzavaturi şi fructe, care se găseau pe insulă în orice timp al anului. Folosirea băuturilor alcoolice era interzisă şi condamnată de toţi localnicii. Ei beau numai apă şi lapte de nuci de cocos. Tot din laptele nucilor de cocos făceau un unt foarte gustos.

Cuvântul lui Dumnezeu, Sfânta Scriptură, le oferea bucurie şi

satisfacţie sufletească. Toţi cei care i-au cunoscut la ei acasă, pe insula lor singuratică, au fost impresionaţi de atitudinea şi comportarea lor nobilă, de cinstea şi corectitudinea lor, de credinţa lor simplă şi copilărească, dar profundă şi convingătoare. Şi un lucru vrednic de reţinut – pe toată insula nu era niciun analfabet.

Până acum, în a doua jumătate a secolului al XIX-lea (1876), viaţa pe insulă s-a desfăşurat aşa cum am văzut din cele prezentate până aici. Dar, după această dată, s-a petrecut ceva care avea să producă o schimbare în credinţa insularilor cu privire la concepţia lor despre mântuire.

Aşa cum am amintit în capitolul nouă al acestei lucrări, prin căpitanul Knowles, insularii au primit un dar, un pachet voluminos din partea Bisericii Adventiste de Ziua a Şaptea din America. Pachetul conţinea cărţi, reviste şi două scrisori semnate de James White şi

J.N. Loughborough. Atât scrisorile, cât şi literatura au trezit bănuiala unora, pentru că şi în scrisori, şi în conţinutul revistelor şi al broşurilor se prezenta o învăţătură nouă pentru ei, învăţătură ce se deosebea mult de învăţătura pe care o trăiau. De aceea, revistele, broşurile şi cărţile au fost puse deoparte. Dar unora conştiinţa nu le dădea pace, aşa că, după mai mulţi ani, cărţile, broşurile şi revistele au fost studiate din nou cu interes. Cu cât studiau mai mult, cu atât aceste adevăruri scripturistice li se păreau mai clare, mai logice, mai corespunzătoare nevoilor lor sufleteşti şi spirituale. În cele din urmă, au ajuns la concluzia că toate acestea sunt frumoase şi adevărate, dar că nu sunt neapărat necesare şi obligatorii pentru mântuire. Este o realitate tristă aceea că omul firesc caută totdeauna să ocolească seriozitatea şi forţa adevărului, până când acesta se ridică ameninţător înaintea lui. Aşa s-a pregătit terenul şi pe insula Pitcairn pentru marea lucrare de transformare lucrată de Duhul lui Dumnezeu prin puterea adevărului, a Cuvântului Său, transformare care i-a cuprins pe toţi locuitorii insulei.

Acest eveniment a fost determinat de vizita neaşteptată a lui John I. Tay, un marinar american. Numele lui John I. Tay, marinar şi pionier misionar, este un nume ce străluceşte puternic în istoria misiunilor externe a adventiştilor de ziua a şaptea, pentru că el a

îndeplinit un rol important în ducerea soliei revenirii Domnului Hristos locuitorilor din insula Pitcairn.

Pe când era un tânăr de şaisprezece ani, a părăsit căminul părintesc şi şi-a început cariera de marinar. În acest moment de răscruce a vieţii sale, în lada lui de marinar i-au fost puse două cărţi, şi anume Biblia şi un exemplar din istoria răsculaţilor de pe „Bounty". Amândouă l-au impresionat în egală măsură şi el le-a citit şi le-a răscitit în călătoriile lui de marinar. Mai târziu, studiul Sfintei Scripturi trezeşte în el dorinţa după o viaţă mai sfântă, după o mai profundă cunoaştere a adevărurilor Scripturii şi o mai sinceră trăire a acestor adevăruri. În căutările sale, vine în legătură cu doctrina Bisericii Adventiste de Ziua a Şaptea, al cărui membru devine (comunitatea Oakland, California). Nu mult după aceea, el părăseşte marea. Ca marinar, a fost profund impresionat de istoria răzvrătiţilor de pe „Bounty". El a dorit totdeauna să vadă locul în care s-au refugiat Fletcher Christian şi marinarii care l-au însoţit. Acum, de câţiva ani, lucra în portul Oakland şi aproape că uitase de interesul său pentru insula Pitcairn.

Dar în port l-a întâlnit, mai târziu, pe căpitanul vasului „Ocean King", un prieten care se întorsese de curând din insula Pitcairn. În sufletul bătrânului marinar s-a trezit din nou dorinţa lui veche de a ajunge în locul acela.

„Pitcairn? Minunat!" începu să povestească prietenul său. „Un paradis în care păcatul nu-şi găseşte adepţi. Pace şi linişte cum nu găseşti în nicio altă parte a lumii. Eu, sublinie căpitanul de cursă lungă, am călătorit mult, în toate părţile globului pământesc, şi am fost în toate porturile lumii. Pretutindeni te întâmpină ura, invidia şi duşmănia. Fiecare este un demon, un lup pentru semenul său. Vizitaţi numai o dată San Francisco…! N-ar trebui oare ca Dumnezeu să-l trăsnească, nimicindu-l, aşa cum a nimicit pe vremuri cetăţile So-domei şi Gomorei? Locuitorii insulei Pitcairn sunt de lăudat. Este o adevărată minune. Acolo aş dori să-mi petrec ultimele zile ale vieţii mele. Oamenii de pe insulă sunt creştini din fire, nu aşa ca noi, cu multele noastre ceremonii. Ei nu au nevoie de bani, de aur şi nici de ziare, după care ne prăpădim noi, dar care ne otrăvesc sufletul. Ei

lucrează cu hărnicie şi trăiesc într-o adevărată pietate, luând toate cu mulţumire din mâna lui Dumnezeu.

John Tay nu-şi putea stăpâni dorul de a merge şi a cunoaşte personal acest loc şi de a face cunoscut locuitorilor insulei Pitcairn credinţa ce i-a adus şi lui liniştea împăcării cu Dumnezeu. Pentru început, le-a trimis literatură celor din Pitcairn. Eforturile lui de a pleca spre Pitcairn au fost zadarnice, pentru că niciun vas nu mergea în direcţia aceea. Numai după zece ani i s-a oferit ocazia să călătorească spre insula visurilor sale. În iulie 1886, el a găsit, la San Francisco, un vas care mergea spre Tahiti. Profitând de faptul că medicul i-a prescris să schimbe aerul şi pentru că vasul „Tropicbirds" se găsea în port şi urma să plece spre Tahiti, s-a hotărât repede şi s-a angajat ca tâmplar (dulgher) pe vas. Dar mai era o problemă legată de angajarea lui pe vas. El era un credincios adventist sincer şi nu lucra Sâmbăta, ziua de odihnă binecuvântată de Dumnezeu încă de la creaţiune şi pe care el o respecta. De aceea, Tay s-a prezentat la căpitanul vasului, spunându-i:

— Domnule căpitan, eu sunt de acord ca până la Tahiti să fac slujba de dulgher pe vas. Ştiţi că eu vreau să merg în insula Pitcairn. Dar, ca un creştin adventist de ziua a şaptea, eu păzesc şi sfinţesc Sabatul zilei a şaptea, Sâmbăta, pentru că aşa porunceşte Dumnezeu. Puteţi să-mi acordaţi liber în zilele de Sâmbătă?

— Din partea mea, a răspuns căpitanul, faceţi cum vreţi. Dar lucrul trebuie făcut. Şi firește, eu nu pot să plătesc pentru ziua de sărbătoare.

Tay a fost de acord cu aceste condiţii şi şi-a cărat la bord lada cu unelte şi multe cărţi şi reviste. În cursul călătoriei, în orele libere, se discutau probleme şi subiecte biblice. Marinarii îi puneau tot felul de întrebări „dulgherului" Tay. Uneori căutau să-l prindă în cursă cu întrebările lor. Dar răspunsurile lui Tay erau totdeauna la obiect, făcându-i de ruşine pe cei batjocoritori. Când au ajuns la Tahiti, toţi şi-au exprimat părerea de rău că Tay îi părăsea.

La Tahiti, Tay a făcut cunoştinţă cu domnul Steward, căruia, cu mulţi ani în urmă, i-a trimis o broşură. Steward s-a bucurat să-i cunoască şi l-a invitat în căminul său. Când a auzit despre scopul venirii sale, i-a spus:

— Pitcairn? Va fi greu, pentru că numai o dată pe an merge un vapor în direcţia aceea.

— Domnul o să-mi trimită o ocazie, a spus Tay. Noi trebuie să-L rugăm cu credinţă şi încredere.

Tay a debarcat în Tahiti pe data de 29 iulie 1886. Luna august a venit şi a trecut fără să apară vreo ocazie pentru direcţia Pitcairn. Tay şi Steward discutau adesea despre şi din Cuvântul lui Dumnezeu.

Prima săptămână din septembrie a trecut şi ea şi nicio ocazie n-a apărut pentru Pitcairn. Pe data de 7 septembrie, spre seară, a sosit în port vasul de război englez „Pelikan", care era în drum spre Pitcairn.

Aflând acest lucru, Tay s-a dus imediat la consulul englez şi l-a rugat să-i aprobe să meargă şi el cu acest vas la Pitcairn.

— Nu se poate, i-a spus consulul politicos. Dumneata eşti american. Dacă ai fi englez, atunci lucrurile s-ar schimba. Dar vorbiţi cu căpitanul vasului. Dacă el este de acord, noi nu avem nimic împotrivă. Astfel că Tay s-a dus la căpitanul navei engleze de război, care l-a ascultat cu multă atenţie şi bunăvoinţă. Dar, după ce l-a ascultat, a dat din umeri şi a spus:

— În ceea ce mă priveşte, n-am nimic împotrivă… dar…!

Din fericire, la această discuţie era de faţă şi duhovnicul navei. El a auzit cererea lui Tay şi l-a întrebat:

— De fapt, ce doriţi să faceţi pe insulă?

— Eu vreau să slujesc oamenilor ca misionar, deoarece Cuvântul lui Dumnezeu este şi pentru insulele mării, şi să-i ajut în meseria mea.

— Ştiţi, i-a spus căpitanul, pe insula Pitcairn este o lege care le interzice misionarilor străini să se colonizeze pe insulă. O să fie greu să scăpăm acolo de dumneata.

— Domnule căpitan, a spus Tay, Dumnezeu m-a adus cu bine până aici, în Tahiti. El va fi cu mine şi mai departe, în restul călătoriei. Eu mă încred în El.

Primul ofiţer a alungat şi ultimele îngrijorări ale superiorului său, aşa că Tay a primit permisiunea să se îmbarce pe navă până la Pitcairn. Astfel că în ziua de 16 septembrie 1886, când vasul englez de război „Pelikan" a ridicat ancora, John Tay era la bordul vasului. După un scurt popas pe insula Raratonga, „Pelikan" a pornit spre Pitcairn.

Aşteptarea plină de nerăbdare a lui Tay creştea zi de zi. În ziua în care trebuia să ajungă la ţintă, Tay s-a sculat dis-de-dimineaţă. Soarele se ridica de acum deasupra orizontului şi primele raze ale lui se scăldau în valurile albastre ale oceanului. Un vânt lin şi înviorător adia plăcut. Marinarii trândăveau în plasele lor de dormit de pe punte şi ascultau şuieratul frânghiilor şi al pânzelor umflate de vânt.

Un strigăt i-a trezit pe toţi: „PITCAIRNNN ISLAND!" Tay a alergat spre proră, privind cu încordare. Bătăile inimii erau mai accelerate. Acum, la nivelul valurilor, vedea un punct fix de care vasul „Pelikan" se apropia încet. Lucrurile îi erau deja împachetate. Le-a dat marinarilor ca amintire cărţi şi broşuri. Către ora zece au putut vedea bine insula. Vârfurile munţilor stâncoşi se puteau vedea în zare. Fumul focurilor se ridica în dâre subţiri şi prelungi spre cer. Printre pomi, Tay a zărit casele insularilor. Pe un stâlp înalt flutura drapelul englez. Valurile se izbeau cu putere de stâncile de la ţărm, sfărâmându-se într-o puzderie de stropi, în care se putea vedea odihnindu-se curcubeul făgăduinţei. Puţin spre stânga se afla Bounty-Bay. Tay a împreunat mâinile şi I-a mulţumit lui Dumnezeu pentru reuşita călătoriei, încredinţând în mâinile Sale şi lucrarea pe care o avea de făcut şi de acum înainte.

Nu peste mult timp, două bărci pline cu oameni au ieşit în întâmpinarea vasului. Magistratul insulei şi vreo cincisprezece insulari, meşteri în mânuirea ramelor şi a bărcilor, au adus căpitanului şi echipajului vasului salutul de bun venit din partea insularilor. Ei au fost primiţi cu cinste de căpitanul navei. După salutările de rigoare, căpitanul a spus zâmbind:

— Avem un pasager la bord care doreşte să rămână la dumneavoastră. James Russell McKoy, magistratul insulei, a dat din cap spunând:

— Ne bucurăm să-l cunoaştem. Dar ca să rămână aici, este interzis de legea noastră. Desigur, el poate să rămână aici peste noapte, dacă vaporul va rămâne în port…

— Până mâine, oricum ne-am gândit să rămânem oaspeţii dumneavoastră, a răspuns căpitanul.

Această hotărâre a căpitanului a făcut să răsune vasul de

bucuria marinarilor, dar şi a insularilor. Tay a coborât şi el la ţărm, căutând un prilej pentru a câştiga atenţia şi simpatia insularilor. La coborâre, Tay

Proră, partea din faţă a navei.

a întâlnit-o pe Roza Young, care l-a condus în casa tatălui ei, unde a rămas peste noapte. În felul acesta, a ajuns în casa celui mai influent dintre locuitorii insulei, în casa bătrânului Simon Young. Seriozitatea sa şi cunoştinţele sale profunde şi temeinice din Biblie, cum şi credinţa sa plină de bucurie şi încredere i-au câştigat inima şi bunăvoinţa gazdei sale. Când s-au culcat, în zorii dimineţii, Tay a putut înregistra un succes remarcabil.

Dis-de-dimineaţă, clopotul insulei a început să bată liniştit, invitându-i pe insulari la rugăciune. Tay s-a trezit. Oare a visat? Unde se afla? Uimit, privea în jur şi, cu multă satisfacţie, şi-a dat seama că a ajuns, în sfârşit, la ţinta visurilor sale, la Pitcairn. A aruncat cuvertura de pe el, s-a scuturat de orice oboseală, a îngenuncheat şi I-a mulţumit lui Dumnezeu pentru că se afla acolo, în Pitcairn. Atunci a auzit vocea plăcută a Rozei Young, care-l invita la altarul de dimineaţă. S-a dus şi gazda l-a întrebat:

— Domnule Tay, doriţi să ne serviţi Cuvântul lui Dumnezeu în această dimineaţă? Ne-aţi face o mare bucurie.

Misionarul a răspuns invitaţiei cu mare recunoştinţă. Era ora şase dimineaţa. Păsările de baltă se întorceau deja cu pradă bogată în

John l. Tay, *prezintă solia adventă locuitorilor Insulei Pitcairn*.

10. Pitcairn cioc. În câmp, păsările îşi înălţau cântecele lor în triluri vesele. Florile îşi deschideau potirele lor pline de un parfum suav, iar în iarba umedă sclipeau picăturile de rouă asemenea unor mărgăritare de mare preţ. Tay avea simţământul că se află în Paradis. Era plin de fericire.

Altarul rugăciunii de dimineaţă a avut loc în capela insulei. Toţi locuitorii insulei erau prezenţi. Simon Young a deschis serviciul divin şi, după o scurtă prezentare, Tay s-a urcat la amvon şi a vorbit simplu, cu seriozitate. Toţi ascultau cu multă atenţie cuvintele sale despre iubirea lui Dumnezeu, despre lucrarea mântuirii prin Fiul Său şi despre apropiata revenire a Domnului Hristos.

Toţi cei prezenţi au simţit binecuvântarea lui Dumnezeu. Ei au înţeles că acest om este un sol trimis de Dumnezeu, pe care trebuie să-l asculte.

Cuvintele sale erau simple, neprefăcute, şi au pătruns adânc în sufletele ascultătorilor, aprinzând un foc ce nu avea să se mai stingă niciodată.

După serviciul divin, magistratul insulei, James Russell McKoy, supune la vot propunerea lui Thursday October Christian, la cererea lui Tay, ca acestuia să i se îngăduie să rămână pe insulă până la venirea următorului vas, propunere ce a fost votată în unanimitate. Aflând acest lucru, primul ofiţer al vasului l-a felicitat, spunându-i:

— Dumnezeu a răsplătit încrederea dumneavoastră. Cred că o să vă îndepliniţi chemarea cu credincioşie. Să nu vă lăsaţi cumva copleşit de dorul de casă, că n-o să vină aşa de repede un vas pe insulă. Rămâneţi cu bine şi Dumnezeu să vă ajute. Şi i-a strâns mâna cu căldură.

Marţi, 19 octombrie, vasul a ridicat ancora şi şi-a continuat drumul. Dându-şi seama că şederea sa pe insulă va fi de scurtă durată, Tay şi-a început imediat activitatea misionară, vizitând fiecare familie. S-a conformat imediat programului de pe insulă şi dădea pe faţă o mare bunăvoinţă de a-i ajuta pe toţi şi de a-i vizita pe toţi cei ce puteau fi vizitaţi. Seara, ca de obicei, clopotul i-a chemat pe credincioşi la rugăciune. După cum avea să afle Tay, clopotul vechi de pe „Bounty" făcea acest serviciu, de a-i chema pe localnici la rugăciune. Din nou a fost rugat să vorbească. În felul acesta, el a avut zilnic ocazia să prezinte adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu. Vorbea mereu despre marea iubire a lui Dumnezeu manifestată faţă de noi, oamenii. Seara, ori predica în capelă, ori ţinea lecturi biblice acasă la Young. Opt persoane şi-au exprimat dorinţa să ia parte la aceste ore de studii biblice împreună cu Tay. Young şi fiica lui îl ascultau cu mult interes şi prelungeau discuţiile cu Tay şi în afara acestor ore. Tay trata toate adevărurile biblice şi numărul participanţilor creştea din zi în zi. În curând, camera în care au început aceste studii biblice a devenit neîncăpătoare şi a trebuit ca aceste ore de studiu să se ţină la şcoală, care se găsea în clădirea bisericii. El a prezentat studii despre

„Sanctuar” şi a continuat cu studii din cartea lui Daniel, capitolele 2 şi 7. Se apropia prima duminică. Tay a petrecut Sabatul undeva, retras. Duminică s-a dus însă împreună cu ceilalţi la biserică şi a fost invitat să vorbească. A vorbit timp de o jumătate de oră despre sfinţirea zilei de odihnă a lui Dumnezeu.

— Dumnezeu, a spus Tay, a sfinţit Sabatul zilei a şaptea, sfârşind în felul acesta lucrarea creaţiunii. Omul păcătos însă s-a opus şi a serbat, împotriva Legii divine, ziua întâia a săptămânii, duminica, în locul Sabatului zilei a şaptea a săptămânii.

Marţea următoare a continuat să trateze acest subiect. La sfârşitul vorbirii, unul dintre ascultători, văzând puterea argumentelor prezentate, s-a ridicat în picioare şi a exclamat mişcat:

— De acum înainte, eu doresc să sfinţesc Sabatul!

Simon Young, iubitul şi respectatul bătrân al bisericii, a spus la rândul său:

— Cât despre mine, eu şi casa mea vom sluji Domnului şi vom păzi Sabatul Său.

— Şi eu la fel, a spus un altul.

Astfel s-au ridicat mai mulţi, care şi-au exprimat dorinţa şi hotărârea lor, spunând:

— Noi vrem să slujim Domnului după Cuvântul Său, care ne porunceşte să ţinem ziua Sabatului ca zi de odihnă, şi vrem să ascultăm de El.

Tay a fost atât de mişcat de această atitudine din partea acestor insulari, încât nu ştia ce să mai spună. Atunci, a propus ca Sâmbăta următoare să aibă loc un serviciu divin. James Russell McKoy n-a avut nimic împotrivă, cu toate că el încă nu era convins de acest adevăr. A răspuns astfel propunerii lui Tay:

— Da, un serviciu divin poate să aibă loc. Nimeni nu trebuie să se opună poruncii lui Dumnezeu.

Săptămâna a trecut repede, cu muncă şi rugăciune. Se apropia seara de vineri. Tay s-a dus la sora magistratului şi a întrebat-o dacă acesta va veni la serviciul divin. Ea a răspuns:

— Nu, aceasta n-o s-o facă. El nu are nimic împotrivă, dar nu poate să fie un aderent al acestei reforme.

Tay s-a dus apoi la McKoy şi i-a explicat problema Sabatului aşa de clar cât îi stătea lui în putinţă să o facă. Mai bine de o oră, Tay i-a argumentat cu texte biblice adevărul cu privire la Sabat. Duhul lui Dumnezeu a lucrat asupra inimii lui McKoy şi acesta şi-a manifestat dorinţa şi hotărârea de a ţine Sabatul zilei a şaptea. Când s-a dus la culcare, Tay I-a mulţumit lui Dumnezeu cu lacrimi în ochi pentru succesul obţinut. Sâmbătă dimineaţa, clopotul de pe „Bounty" a început să bată pentru începerea primului serviciu divin de Sâmbătă dimineaţa de pe insula Pitcairn. Toţi locuitorii insulei, în afară de unul, se grăbeau să meargă la serviciul divin din ziua Sabatului. (Acel unul singur era Wil-liam Christian. Când poporul se întorcea de la serviciul divin, el le-a ieşit înainte, agitând o sabie veche şi, într-o stare de surescitare, a aruncat cuvinte defăimătoare la adresa Sabatului şi a acelora care îl păzeau. Când soarele era gata să apună în seara aceea, el a coborât pe stâncile de la ţărm şi acolo s-a închinat, înclinându-se de trei ori înaintea soarelui ce apunea, pentru a-şi arăta nemulţumirea şi împotrivirea. Dar în seara aceea şi în următoarele două zile, William n-a mai avut niciun moment de linişte. În curând, inima lui mândră şi răzvrătită s-a înmuiat şi în săptămâna care a urmat a fost văzut purtându-şi în linişte paşii, împreună cu ceilalţi, spre casa de rugăciune, păzind Sabatul zilei a şaptea, ca zi de închinare.) începând din ziua aceea, nimeni n-a mai sărbătorit duminica. Cinci săptămâni a stat Tay pe insulă. Acest timp a fost suficient pentru a-i convinge pe locuitorii insulei de adevărurile Sfintelor Scripturi.

Astfel, cu ajutorul Bunului Dumnezeu şi prin credincioşia umilului Său slujitor, solia adventă a ajuns şi la locuitorii insulei Pitcairn.

După cinci săptămâni, a sosit un vapor din San Francisco şi Tay s-a întors acasă. Înainte de plecare, a dăruit toate cărţile şi broşurile pe care le avea cu el „comunităţii" din Pitcairn. Unii dintre ei au cerut să fie botezaţi. El însă i-a rugat să dea dovadă de răbdare şi încredere.

— În curând am să mă întorc şi atunci îl veţi urma pe Mântuitorul în mormântul de apă al botezului.

Întreaga populaţie a insulei l-a condus până la ţărm şi i-au strâns mâna, spunându-i:

— Dumnezeu să te conducă, frate Tay, şi să te răsplătească pentru că ne-ai făcut cunoscut adevărul. La revedere.

Tay i-a mângâiat şi le-a făgăduit cu deplină încredere că Dumnezeu va deschide calea pentru ca sămânţa semănată aici să aducă rod.

— Dacă Dumnezeu va binevoi, i-a asigurat Tay, vom veni iarăşi la voi. Puteţi fi siguri de lucrul acesta. Voia Lui să se facă.

O mamă bătrână s-a apropiat de el şi i-a spus:

— La San Francisco trăieşte fiul meu, Richard Young. Te rog caută-l, salută-l din partea mea şi spune-i şi lui acest adevăr minunat. Vrei să faci acest lucru, frate Tay?

Misionarul i-a promis şi s-a ţinut de cuvânt. L-a găsit pe Richard Young, care s-a pocăit şi s-a angajat la editura noastră. Din nefericire, s-a îmbolnăvit de o boală grea. A murit la 8 martie 1890, în credinţa revenirii pe curând a Domnului Hristos.

Când locuitorii insulei Pitcairn au rămas iarăşi singuri, s-au ţinut cu scumpătate şi credincioşie de adevărurile Sfintei Scripturi, care le-au fost propovăduite de umilul misionar, un marinar şi dulgher neşcolit, dar plin de râvnă pentru Dumnezeu. Numai o singură grijă îi apăsa. Oare cum va reacţiona guvernul englez faţă de faptul că s-au despărţit de biserica anglicană?

După un an, au primit răspuns şi la această problemă care îi frământa. Vasul de război englez „Cormoranul" a ancorat în Bounty-Bay. Era tocmai într-o duminică. Marinarii se uitau unii la alţii cu nedumerire. Ce s-a întâmplat cu aceşti insulari? Cum de a dispărut evlavia lor atât de lăudată? Ei lucrau în ziua duminicii, pe care mai înainte o ţineau cu atâta strictețe.

I-au întrebat deci pe McKoy şi pe Simon Young, bătrânul şi cinstitul învăţător, şi acesta a răspuns simplu şi categoric că ei au studiat Scriptura şi au înţeles că Sâmbăta, şi nu duminica, este ziua rânduită de Dumnezeu pentru închinare. După multe întrebări, aceştia s-au convins că Tay, misionarul, a fost printre ei. Duhovnicul de la bord s-a străduit să-i convingă de „eroarea" lor. Dar ei i-au dovedit din Sfânta Scriptură că Domnul Iisus şi apostolii Săi au respectat această zi şi, de asemenea, că Dumnezeu n-a dat niciodată vreo poruncă să

înlocuiască Sâmbăta cu duminica sau să desfiinţeze ţinerea Sabatului zilei a şaptea. Duhovnicul s-a despărţit de ei supărat. Un ofiţer al vasului „Cormoranul" a scris următoarele despre impresia pe care i-au făcut-o insularii:

„Mulţi dintre cei care se interesează de soarta locuitorilor de pe insula Pitcairn o să regrete, şi aceasta în mod categoric, pentru că, în ultimii doi ani, aici a avut loc o revoluţie, dar de data aceasta o revoluţie religioasă, în urma căreia ei au ajuns în Biserica Adventiştilor de Ziua a Şaptea. În afară de acest aspect al vieţii lor religioase, ei au rămas la cele vechi. Sunt sinceri şi de aceea este un păcat şi mai mare pentru ei".

Când John Tay s-a întors în California, raportul lui a fost primit cu multă bucurie şi interes de adventiştii de ziua a şaptea. Pentru ei, poarta lucrării misionare în Mările Sudului a fost deschisă şi au ajuns la concluzia şi convingerea că a sosit timpul să-şi întindă graniţele lucrării lor, mergând la grupurile insulelor din Pacific.

„Da! Evanghelia aceasta a împărăţiei va fi propovăduită în toată lumea" (Mat.24, 14).

Capitolul 14

LA ORIZONT, VASUL MISIONAR PITCAIRN".

pentru locuitorii insulei Pitcairn, anul 1890 a fost un an deosebit. Se împlinea un secol (23 inauarie 1790) de la colonizarea insulei de către răzvrătiţii de pe „Bounty", strămoşii locuitorilor de pe insulă. Problema care se ridica acum era aceea dacă să se sărbătorească sau nu acest eveniment.

Dacă-l sărbătoreau, atunci s-ar fi putut spune că n-au înţeles nimic din toată istoria ce le oferea o pildă despre vină şi răzbunare, dar şi despre harul lui Dumnezeu. În cele din urmă, s-a hotărât să se ţină o scurtă întâlnire, în care să-şi amintească de istoria celor o sută de ani de la debarcarea pe insulă a lui Fletcher Christian şi a celor opt marinari de pe „Bounty" şi să-L laude pe Dumnezeu pentru mântuirea lor.

După plecarea lui Tay, locuitorii insulei au cercetat tot mai stăruitor Sfânta Scriptură şi au înţeles tot mai bine învăţăturile ei. Aceasta forma de acum şi subiectul discuţiilor lor zilnice. Astfel, ei

descopereau mereu noi frumuseţi şi noi profunzimi ale adevărurilor divine.

P

Pe atunci, transportul era o problemă foarte serioasă, pentru că puţine nave părăseau coasta americană ca să se aventureze în Pacific în curse regulate. În cele din urmă, ca rezultat al experienţei lui Tay, s-a luat o hotărâre ce a dus la un eveniment istoric pentru Biserica Adventă. Aceasta a avut loc la Sesiunea Conferinţei Generale a Adventiştilor de Ziua a Şaptea, din octombrie 1887, la care s-a luat în consideraţie raportul lui J. Tay, ocazie cu care s-au hotărât următoarele:

„Deoarece noi credem că solia îngerului al treilea din Apocalipsa 14, 6 – 12 trebuie să fie vestită oricărei naţiuni, oricărei limbi şi oricărui popor; având în vedere că insulele Pacificului, cum şi celelalte locuri atrag atenţia poporului nostru; deoarece este greu să se ajungă la ei prin actualele mijloace de transport, HOTĂRÂM:

Fraţii acestei Conferinţe să cumpere un vas, care să fie folosit pentru lucrare misionară şi care să fie adaptat la nevoile lucrării printre aceste insule şi, în consecinţă, rugăm Conferinţa Generală să ia această problemă în discuţie la următoarea sesiune”.

Astfel a început lunga şi interesanta istorie a apelurilor şi acţiunilor întreprinse de Conferinţa Generală pentru strângerea de fonduri în vederea construirii primului vapor misionar al Bisericii Adventiste.

Între timp, Comitetul Conferinţei Generale a luat hotărârea să trimită pe A.J. Cudney, din Nebraska, împreună cu John Tay, într-o vizită în insula Pitcairn, pentru a boteza şi organiza comunitatea de pe insulă şi apoi să meargă în alte câmpuri misionare. Dar planul acesta a dat greş din cauza lipsei mijloacelor de transport, căci niciunul din aceşti doi misionari n-a ajuns la destinaţie. A.J. Cudney nu a găsit un vas care să meargă în direcţia insulei Pitcairn, aşa că după instrucţiunile Comitetului Conferinţei Generale el a mers la Honolulu, sperând să găsească acolo mijloacele necesare, pentru a ajunge la Pitcairn. Dar nici această încercare nu a reuşit.

N.F. Burgess a dat ideea să se cumpere un Schooner, care avea

să se ofere spre vânzare. Ideea a fost acceptată şi s-a angajat şi un echipaj. Astfel că pastorul A.J. Cudney a plecat la 31 iulie 1888 spre Pitcairn, intenţionând să treacă şi prin Tahiti, pentru a-l lua de acolo pe

John Tay, care, între timp, găsise un mijloc de transport şi ajunsese la Tahiti. Aici s-a aşteptat mai bine de şase luni sosirea Schoonerului, dar acesta n-a mai sosit niciodată. Nimeni nu ştie ce s-a întâmplat cu el, pentru că nu s-a mai găsit nicio urmă şi nu s-a mai primit niciun semn de la el.

Ani de zile, devotata soţie a lui A.J. Cudney a trăit cu speranţa că, într-o zi, soţul ei va da un semn de viaţă, va fi găsit poate într-o insulă izolată, uitată în imensitatea Pacificului. Dar mulţi erau convinşi că J.N. Cudney doarme în Iisus Hristos, aşteptând fericita zi când marea îi va da înapoi pe sfinţii adormiţi la sânul ei.

John Tay n-a găsit un vas care să-l transporte la Pitcairn şi, temându-se că s-a întâmplat ceva cu prietenul său, s-a întors în California.

Aceste încercări neizbutite de a deschide un drum pentru lucrarea misionară a demonstrat Conferinţei Generale nevoia presantă de a avea propriul nostru vas misionar. În scopul acesta, s-a făcut un apel pentru strângerea de fonduri, prin Şcoala de Sabat, în primele şase luni ale anului 1890, la care s-a înregistrat un răspuns entuziast până şi din partea copiilor, care au luat parte cu mult interes la acest proiect, economisindu-şi bănuţii ca să poată contribui la strângerea fondurilor necesare construirii şi echipării vasului misionar.

La începutul anului 1890, un vas în trecere a adus vestea în Pitcairn că la San Francisco se construieşte un vas care va fi dedicat lucrării misionare printre băştinaşii din insulele Pacificului. Locuitorii din Pitcairn au intuit că societatea care construieşte acest vas trebuie să fie a adventiştilor de ziua a şaptea. Din ziua aceea, priveau mereu în larg, aşteptând sosirea noului vas.

Într-adevăr, la San Francisco, în cursul lunii aprilie a anului 1890, s-a început construirea acestui vas în şantierul căpitanului Mathew Turner, din Benicia, cam la 30 de mile nord de San Francisco, iar pe data de 28 iulie acelaşi an a fost lansat la apă. El avea forma unui Schooner, cu 90 de picioare lungime, 27 picioare lăţime şi o adâncime

a chilei de 10 picioare.

Picior, unitate de măsură engleză =: O, 3048 m.

Valurile entuziasmului general, atât în cercurile misionare din America, cât şi din Europa, se ridicau tot mai sus. În felul acesta, cei 18.500 de dolari necesari construirii vasului s-au strâns repede. Acum era gata. Mulţi au luat parte la lansarea la apă a vasului. Cu ocazia aceasta, din mulţimea de nume care s-au propus, a fost ales numele „Pitcairn", pentru că pe această insula solia adventă fusese primită de toţi locuitorii, cum şi pentru faptul că această insulă avea să devină centrul activităţii misionare din Pacific. În septembrie, vasul a fost inaugurat şi dedicat scopului pentru care a fost construit. Căpitanul vasului a fost numit I.M. Marsh; primul ofiţer era I. Christiansen, meşter de bord şi dulgher era John Tay. La bord se vorbea engleza, germana, franceza, spaniola şi norvegiana. Faptul acesta era un avantaj, pentru că insulele Pacificului erau împărţite între Anglia, Germania, Franţa şi Spania.

Unul dintre marinarii care au avut privilegiul să călătorească cu acest vas misionar al Bisericii Advente trăia încă în anul 1955 şi se numea C. Kahistrom, din Orbro, Suedia. Într-o scrisoare adresată lui Norman Ferris, la 10 octombrie 1955, acesta spunea:

„Da, eu am fost unul dintre membrii echipajului vasului misionar „Pitcairn" şi am fost în prima lui călătorie. Am părăsit San Francisco, California, la 20 octombrie 1890. Pitcairn era un vas minunat. Am sosit în insulă la 11 noiembrie acelaşi an".

Înaintea plecării vasului misionar „Pitcairn" din San Francisco, au avut loc unele întâmplări care au ilustrat dragostea şi entuziasmul tineretului adventist, dovedit faţă de acest vapor pe care îl numeau „vaporul nostru".

Micul Claude Conrad îi împuiase urechile mamei sale cu rugămintea stăruitoare şi foarte hotărâtă:

— Mamă, lasă-mă numai de data aceasta să plec şi eu cu vasul!

La început, mama nici nu-l băga în seamă. Dar el nu dezarma. Oare nu şi-a dat şi el economiile pentru construirea vasului? Deci, are şi el dreptul să facă prima călătorie în calitate de băiat de bord (cabin-boy).

— Cât de plăcut trebuie să fie ca misionar în largul mării!

Istoriseşte din când în Vasuj misl0IW) Pit*cairn" este întâmpinat cu* când zâmbind despre *bucurie de locuitorii Insulei Pitcairn*. această aventură din copilărie. Cine oare nu avea atunci dorinţa să plece în Pitcairn? Fiecare inimă de băiat tresărea numai la auzul cuvântului „Pitcairn". Milton nu era însă băiatul care să se mulţumească numai cu atât. În ziua plecării vasului, a mers şi el împreună cu mulţi membri ai bisericii la bordul vasului, pentru a strânge mâna acelora care aveau să plece şi să le ureze călătorie plăcută şi binecuvântată. Milton era numai ochi şi urechi, ca o panteră în tufiş, la pândă. Într-o clipă, când s-a văzut mai neobservat, s-a ascuns aşa de bine, încât cu greu putea fi găsit. Musafirii şi-au luat rămas. O şalupă a remorcat vasul pentru a-l scoate în larg. Motoarele au pornit, funiile s-au întins şi vaporul a început să alunece lin pe suprafaţa apei. Fiori de bucurie treceau prin pieptul băiatului. N-a putut să mai reziste în ascunzişul său. Ce o să spună căpitanul vaporului când îl va vedea la bord? Ce o să spună prietenii lui de joacă atunci când se va întoarce acasă ca un erou marinar şi le va spune:

„Priviţi la mine, sunt viteaz, am fost pe insula Pitcairn"?

Aşteptarea i s-a părut prea lungă şi era nerăbdător. Aşa că, cu grijă, s-a târât pe burtă, ieşind din ascunzătoare pentru a vedea ce se petrece la bord. Vasul „Pitcairn" plutea liniştit prin „Golden Gate" din San Francisco. Şalupa plecase deja înapoi, în port. Milton nu a putut să-şi reţină un chiot de bucurie. Căpitanul l-a auzit şi s-a apropiat imediat de acel loc. Băiatul n-a mai putut să se ascundă. Era prea târziu.

— Milton, ce-i cu tine, ce faci tu aici? Cum ai ajuns pe vapor? l-a întrebat foarte serios căpitanul.

Băiatul a zâmbit cu mândrie, gândindu-se la fapta sa, şi a răspuns:

— Eu vreau să merg la Pitcairn. Lăsaţi-mă să rămân pe vas ca băiat de bord (cabin-boy) şi sunt gata să fac orice serviciu.

În gândul său îşi zicea: Şi aşa, acum nu mai puteţi să-mi faceţi nimic. Nu mai puteţi scăpa de mine.

Ce sperietură a tras însă atunci când căpitanul, prin porta-voce,

a dat ordinul: „Şalupa să se întoarcă”. Cu lacrimi şi părere de rău, privea cum şalupa se întoarce şi se apropie de vas. Nu l-a ajutat nici plânsul şi nici încercarea de a-l convinge pe căpitan să-l lase pe vapor, aşa că a trebuit să se întoarcă la ţărm cu şalupa. Aşa s-a sfârşit frumoasa sa aventură ca pasager clandestin, care totuşi i-a adus stima colegilor.

Dar despre toate aceste evenimente şi pregătiri numai puţine veşti au ajuns la Pitcairn, şi acelea nu totdeauna credibile.

Pastorul Gates era conducătorul grupului misionar care se afla la bordul vasului „Pitcairn”, cu destinaţia insula cu acelaşi nume – Pitcairn –, şi care a rămas strâns legat de întreaga istorie a activităţii misionare a insulei Pitcairn. În total, vasul a făcut şase călătorii în Pacific, Pitcairn fiind primul port în care a aruncat ancora, în prima sa călătorie misionară.

Era o mare fierbere la bordul vasului „Pitcairn” în noaptea de 24 noiembrie 1890. Călătoria de aproape patru mii de mile era pe sfârşite şi erau cu toţii nerăbdători să vadă insula profilându-se în zarea plină de neguri a orizontului.

Cu o sută de ani în urmă, vasul „Bounty” străbătuse aceleaşi ape, în căutarea unui cămin pentru echipajul revoltat. Acum, un grup de misionari nu căutau un nou cămin, ci nişte pietre preţioase pe care să le prezinte împăratului ceresc.

Era cam pe la orele 11 noaptea, în ziua de 25 noiembrie 1890, când secundul vasului l-a trezit pe E.H. Gates, spunându-i că insula a apărut la orizont. Pentru pastorii E.H. Gates şi A.J. Read şi pentru soţiile lor, experienţele pe care le trăiau acum erau noi şi deosebit de mişcătoare. Deşi John Tay stătuse un timp pe insulă, atât el, cât şi soţia lui erau nerăbdători să fie din nou în mijlocul acelora care îl adoptaseră pentru cinci săptămâni.

Pe insulă, la ivirea zorilor totul era în mişcare. Prin porta-voce, un glas anunţă sosirea unui vapor şi, ca un ecou de-a lungul coastei, se strigă: „Un vas a sosit, un vas a sosit!” şi toţi locuitorii insulei erau în picioare. Lungile săptămâni şi luni de aşteptare erau acum răsplătite. Propriul lor vas sosise la ţărm. Două bărci au fost repede împinse la apă. Vasul se apropia tot mai mult de ţărm şi era de un alb strălucitor,

care-l făcea să iasă şi mai mult în evidenţă pe întinsul albastru al apei şi al valurilor înspumate. Acum se putea descifra bine şi numele PITCAIRN. Bărcile de la mal au plecat în larg, în întâmpinarea vasului. James Russell McKoy şi alţi bărbaţi au pornit să-i întâmpine pe musafiri. După o oră de tras din greu la rame, bărcile au ajuns lângă vasul misionar Pitcairn.

Pastorul Gates a descris astfel scena sosirii vasului „Pitcairn" în insula… Pitcairn:

„După ce am luat dejunul, ne uitam după cele două bărci care, aşa cum ni s-a spus, aveau să ne întâmpine, deoarece, din cauza stâncilor şi a valurilor, căpitanul nu îndrăznea să intre nepilotat în Bounty-Bay. Era de acum ora 8 dimineaţa. Deodată, unul dintre marinari a strigat: „Două bărci se apropie de vas pe la babord". Într-adevăr, erau acum aproape de noi. În ele erau câţiva bărbaţi. Până acum, valurile înalte au ascuns bărcile de privirea noastră. Nu după mult timp, au ajuns lângă vasul nostru şi bărbaţii s-au suit la bord. Părul şi barba le erau negre şi trădau descendenţa lor tahitiană. Pielea le era însă deschisă, ca aceea a europenilor. Salutarea lor era plăcută, sinceră şi călduroasă. De fapt, ei ne-au văzut dis-de-dimineaţă şi au pornit în întâmpinarea noastră.

Nu mâncaseră încă de dimineaţă, aşa că i-am invitat la masă. Le-a plăcut mult mâncarea noastră şi, la rândul lor, ne-au invitat să mâncăm şi noi din fructele pe care le aduseseră cu ei. Acest lucru ne-a prins foarte bine, căci fusesem lipsiţi de fructe proaspete un timp atât de lung. După această plăcută şi caldă întâlnire, am fost pilotaţi spre ţărm. McKoy, care acţiona ca un pilot priceput, a dat ordin ca barca ce ne pilota să se oprească, în timp ce sonda cu grijă aaâncimea apei. Valurile se rostogoleau spre ţărm, spărgându-se de a unei într-o hlamidă de spumă ce strălucea în lumina soarelui. Era dimineaţa zilei pe care atât noi, cât şi insularii am aşteptat-o cu multă nerăbdare. După câteva clipe, McKoy a strigat „înainte, la rame" şi oamenii s-au îndoit, trăgând la vâsle, şi au trecut cu repeziciune, şi noi după ei, prin apa spumegândă, asemenea unui cal de rasă. Pentru noi, a fost o experienţă palpitantă, plină de riscuri, dar, în câteva minute, am ieşit din bătaia valurilor spumegânde şi, trecând printre stâncile ascuţite,

am pătruns într-un golf mic şi liniştit, Bounty-Bay. Puţin mai târziu, oameni puternici au luat femeile şi le-au dus pe o mică stâncă plată.

Locuitorii insulei au făcut o primire mai mult decât călduroasă fraţilor lor. Întâi ne-am îndreptat cu toţii spre casa magistratului insulei, James Russell McKoy. Toţi insularii ne însoţeau. Pomii erau încărcaţi cu cele mai gustoase fructe, aşa încât americanii se credeau în California. Pentru noi, care nu mai fusesem până acum într-o climă tropicală, ceea ce vedeam era foarte aproape de concepţia noastră despre Paradis. Mai apropiat de tot ceea ce ne-am imaginat până acum. Am petrecut cea mai mare parte a zilei vizitând insula, iar noaptea am avut cel mai adânc şi reconfortant somn de care ne-am

„31 bucurat de la plecarea noastră din California.

De la întoarcerea lor din insula Norfolk, numărul locuitorilor insulei Pitcairn a crescut foarte mult, ajungând, în 1890, la 126 de persoane. Misionarii se simţeau nespus de bine printre ei. Unul dintre ei găsea societatea insulei deosebit de plăcută pentru că în mijlocul ei nu erau nici poliţie şi nici localuri de distracţie. Altul era încântat de liniştea, pacea şi credincioşia oamenilor. Nimeni nu lipsea de la adunările ce aveau loc şi toţi ascultau cu mult nesaţ învăţăturile Sfintelor Scripturi. Astfel că, pe data de 5 decembrie 1890, şaizeci şi patru de persoane au coborât în apa botezului. După o săptămână, au mai fost botezate încă optsprezece. Sămânţa semănată de John Tay a încolţit şi a adus roade minunate şi bogate. S-a trecut apoi la organizareprimei comunităţi de pe insula Pitcairn, după rânduiala Bisericii Advente. Simon Young a fost ales prezbiterul unei comunităţi de optzeci şi două de persoane şi o grupă bună care se pregătea pentru botez. Au fost clipe de o deosebită solemnitate, care s-a imprimat adânc în sufletul celor prezenţi. Pastorii misionari Gates şi Read au adus la îndeplinire actul botezului. Când soarele începea să se ridice pe bolta cerului Sâmbăta de dimineaţă, bătrânul clopot îi chema pe toţi locuitorii insulei la rugăciune. După rugăciune, urma Şcoala de Sabat, o ocazie de studiere şi cercetare a Bibliei.

De trei săptămâni vasul „Pitcairn" se legăna la ancoră în Bounty-Bay. Localnicii nu oboseau ascultând Cuvântul lui Dumnezeu şi învăţând temeinic adevărurile Scripturii. Dar vasul trebuia să meargă

în drumul şi lucrarea lui.

Astfel, aceşti pionieri ai soliei îngerului al treilea (ai întreitei solii îngereşti) au pătruns în primul lor câmp misionar şi adventiştii de ziua a şaptea au înscris pagini de istorie în eforturile lor misionare.

Cele trei săptămâni pe care pastorul Gates şi cei ce-l însoţeau le-au petrecut pe insulă au trecut foarte repede, pentru că au fost foarte multe de făcut.

Când a sosit dimineaţa în care misionarii trebuia să plece, un cuvânt de bun rămas a fost exprimat printr-un poem compus de una dintre fiicele insulei, şi anume Rosalind Young. Despărţirea a fost grea.

Dar, în speranţa unei revederi apropiate şi plăcute, s-au despărţit plini de încredere şi nădejde. Doi insulari au plecat cu ei în Tahiti, unde au ajuns cu bine. Vasul „Pitcairn" nu s-a mai întors în insula Pitcairn decât în anul 1892.

Într-una din călătoriile vasului „Pitcairn" a avut loc o întâmplare ciudată. Căpitanul vasului german „Renée Rickmers" s-a uitat plin de bănuială prin binoclul său. Dincolo plutea un vas curios, pe care nu îl mai văzuse în apele acestea. Avea o formă şi o culoare deosebite. Era complet alb.

— Nu pot să-mi închipui cine o mai fi şi acela de acolo, se adresa căpitanul vasului primului ofiţer.

Acesta, luând binoclul şi cercetând bine vasul „ciudat", îi spuse căpitanului:

— Într-adevăr, căpitane! Este alb, pare că este un vas pirat.

— Da, chiar ca un pirat, a întărit căpitanul cu mânie în glas.

În tinereţe, căpitanul a luat parte la multe lupte cu aceşti tâlhari ai mărilor. Desigur, acesta, „Pitcairn", trebuie să fie un asemenea vas. Un negustor de suflete!

Atunci, căpitanul a dat comandă ca toate pânzele să fie ridicate şi a dispărut repede dincolo de linia orizontului. Referitor la acest incident, ziarul „Cronicle", din San Francisco, scria:

„Un ziar din Liverpool scria, nu demult, că micul vas „Pitcairn", aparţinând unei misiuni adventiste de ziua a şaptea, a fost luat drept un vas pirat. Vaporul german „Renée Rickmers" l-a văzut în apropierea insulei Pitcairn la 28 noiembrie şi, pentru că semăna cu un vas de

piraţi, căpitanul vasului a dat ordin ca toate pânzele să fie ridicate şi s-a refugiat în larg".

Când au auzit această întâmplare, membrii echipajului vasului „Pitcairn" au râs cu poftă.

Comunitatea din insula Pitcairn a cunoscut o puternică reînviorare. Bucuroşi şi recunoscători lui Dumnezeu, formau o familie unită. Era o comunitate ce avea o unitate de monolit, ce trăia experienţa primei ei dragoste creştine. Şi, deşi în anii care au venit mulţi dintre tinerii ei aveau să piardă strălucirea primei iubiri, cu toate acestea, niciodată ea nu s-a mai întors la zilele acelea de despărţiri şi înstrăinări disperate, care atât de des au umbrit primele lor experienţe.

În iulie 1892, vasul „Pitcairn" a revenit, aruncând ancora în Bounty-Bay, în drumul şi lucrarea sa misionară în insulele Pacificului, aducând vestea ce a îndoliat inimile tuturor, şi anume moartea lui John Tay în insula Fiji, la 8 ianuarie 1892, la Suva, şi a căpitanului Marsh, primul căpitan al vasului „Pitcairn", care, în timp ce se afla în Noua Zeelandă pentru revizia şi repararea vasului, a fost lovit de un atac de malarie şi a murit la Auckland.

De data aceasta, vasul „Pitcairn" nu a rămas mult timp în insulă. El a lăsat numai pe pastorul Gates cu soţia şi s-a întors în California.

Aceşti misionari s-au aşezat pentru mai mult timp pe insulă şi au desfăşurat o lucrare plină de abnegaţie şi credincioşie, lăsând o influenţă care este vizibilă în viaţa bătrânilor comunităţii până în ziua de astăzi. Chiar de la începutul lucrării misionare pe insulă, pastorul Gates şi-a dat seama de importanţa literaturii şi lui i se datorează depunerea primelor eforturi pentru publicarea, într-o formă oarecare, a unui material care să prezinte principiile şi învăţăturile Bisericii Adventiste de Ziua a Şaptea, deci a credinţei locuitorilor de pe insulă.

Patru luni după sosirea lui pe insulă, pastorul Gates a început să publice o revistă numită „Monthly Pitcairnian" şi primul exemplar a apărut la 14 decembrie 1892. Volumul 1, numărul 1 a avut un început foarte modest. S-a tipărit un exemplar, iar tipograf a fost Rozalind Young. Revista avea nouă pagini de material original, împărţit pe departamente, după cum urmează: Editorial, Morală şi Religie, Familie,

Ştiri, Povestiri plăcute şi… „De toate”.

Redactor era pastorul Gates şi mulţi dintre membrii comunităţii locale erau reporteri şi colaboratori. În primul număr, următorul editorial a apărut în coloanele revistei:

„Cu aproape treizeci de secole în urmă, cel mai înţelept om care a trăit cândva pe pământ declara că „nu este nimic nou sub soare”, dar astăzi, locuitorii insulei Pitcairn pot spune cu adevărat că este totuşi, un lucru nou sub stâncile joasele la „Point Lookout” ’. De mai bine de un secol, locuitorii de pe insula singuratică a Pacificului, făcând o cotitură pe bătrânul lor drum, mulţumiţi a fi în pace cu Dumnezeu şi cu întreaga omenire, n-au visat niciodată la altceva mai mare decât apariţia unui crucişător britanic sau a unui vas de comerţ încărcat cu mărfuri. Dar n-au lăsat ca secolul al nouăsprezecelea să se sfârşească peste acest continent fără să vadă marile manifestări ale ştiinţei şi invenţiile geniale ce au caracterizat naţiunile mai vechi şi mai cunoscute.

Cu câteva luni în urmă, s-a auzit sunetul unor paşi în vârful duzilor, în forma organizării unei asociaţii literare, un preludiu al însufleţirii vieţii şi activităţii literare. Acest lucru a culminat cu formarea unui comitet redacţional, având ca obiect al activităţii lui publicarea unei reviste lunare, denumite „Monthly Pitcairnian”, primul ei număr apărând acum la data de 14 decembrie 1892, în speranţa că el va fi apreciat de cititorii în mâinile cărora va cădea din întâmplare”.

Pastorul şi redactorul Gates îşi încheie articolul editorial cu cuvintele: „Întrucât nu se poate aştepta ca „Monthly Pitcairnian” să aibă de la început proporţiile unui ziar din New York sau Londra, sperăm totuşi că nimeni nu va dispreţui „începuturile mici”, ci îşi va aminti că stejarii cei înalţi cresc şi se înalţă dintr-o ghindă mică. Cu adevărat, lumea se mişcă, progresează”.

Numerele următoare au sporit în ceea ce priveşte tirajul şi una din aceste reviste, scrise toate de mână, a ajuns şi în Tahiti în mâinile unui negustor italian (Michele). Cam în acelaşi timp, el s-a mutat la Mangareva, în insulele Gambier, unde s-a stabilit. De aici, cu Schoonerul său făcea comerţ cu multe insule.

Citind mica revistă, el a fost interesat de solia ei şi, în cele din

urmă, a făcut o vizită în insula Pitcairn. De atunci, a început să facă în mod regulat comerţ cu localnicii. El aducea îmbrăcăminte, de care era mare nevoie, cum şi diferite alte materiale şi lua în schimb făina făcută din nişte rădăcini de plante comestibile (arroroot), cum şi fructe, pe care le vindea în Tahiti. Că „d prima lui soţie s-a îmbolnăvit, el a considerat că, într-o comunitate creştină ca aceea din Pitcairn, ea va găsi speranţă şi inspiraţie spirituală. Aşa că a adus-o în

Insula Pitcairn. În ultimele luni ale vieţii, ea a descoperit dragostea cea minunată a lui Dumnezeu şi speranţa de a-L vedea curând pe Răscumpărătorul ei venind pe norii cerului, ceea ce pentru ea a fost cea mai mare şi mai de preţ mângâiere.

În anul acela, Comitetul Mondial de Misiune Externă al Bisericii Adventiste de Ziua a Şaptea a luat hotărârea să construiască în insula Pitcairn o şcoală, unde să se formeze cadre pentru misiune sau lucrare misionară în insulele Pacificului.

Ca urmare a acestei hotărâri, vasul misionar „Pitcairn" a ancorat din nou în Bounty-Bay, aducând-o, de data aceasta, pe învăţătoarea Hathie André. Ea şi-a început imediat activitatea. Patruzeci şi doi de tineri între 14 şi 35 de ani s-au înscris la aceste cursuri. Între ei era şi o fată din insula Mangareva, împreună cu cei doi fraţi ai ei.

Soţia pastorului Gates i-a adunat pe cei mici şi a format o grădiniţă. În afară de această activitate a grădiniţei, ea a ţinut cursuri cu tinerele mame, pentru a le învăţa cum să trateze copiii şi bolnavii, să coasă, să cârpească şi să facă mâncare.

În felul acesta, activitatea misionară se dezvolta tot mai mult.

O

Capitolul 15

PITCAIRN DUPĂ TRECEREA UNUI SECOL

Anii de la sfârşitul secolului al XIX-lea au fost ani de progres, în timpul cărora comunitatea a rezolvat bine problemele insulei. Venirea vasului „Pitcairn" a trezit un mare interes, în timp ce misionari că E.S. Butz cu soţia şi fiica lor Alma, J.M. Cole cu soţia şi alţii, care au rămas un timp mai scurt sau mai lung pe insulă sau numai cât stătea vaporul la ancoră în Bounty-Bay, cu toţii au dat asistenţă spirituală localnicilor.

În insula Pitcairn mai trăiau bărbaţi şi femei a căror memorie

scormonește încă în trecut, amintindu-și de evenimentele de la începutul secolului. Un nume pe care îl pronunțau mereu, pe lângă acela al lui Tay sau Gates, era Hathie André.

Așa cum știm, ea a venit din America la 17 februarie 1893. Numele domnișoarei André va fi mult timp amintit în istoria educației săvârșite pe insulă, căci, imediat după ce a început activitatea școlară, ea le-a învățat pe tinerele fete să împletească coșuri și să țească, iar pe băieți să cioplească și să lucreze lemnul. Cunoașterea acestor îndeletniciri a fost foarte folositoare pentru confecționarea unor lucruri utile și pline de gust, chiar de artă, sporind în felul acesta cu mult veniturile familiilor de pe insulă. Aceste obiecte frumoase și utile făcute în gospodărie erau vândute pasagerilor de pe vasele ce făceau escală la Pitcairn. Aceasta a devenit de acum principala sursă de venituri pentru mulți locuitori ai insulei. Și totul i se datora lui Miss André.

Mult mai important este însă faptul că ea a inspirat în viața și caracterul tinerilor idealurile înalte ale unei viețuiri creștine. În activitățile sociale, în programele tineretului din Sabat după-amiază și în cluburile literare și culturale, ea a căutat, de asemenea, să înalțe intelectul și să îndrepte gândurile tuturor pe o dreaptă și adevărată linie de gândire. Datorită acestei lucrări, tinerii care au fost influențați de această femeie temătoare de Dumnezeu, și care astăzi sunt bunici și străbunici pe insula Pitcairn, sunt adevărați sfinți ai lui Dumnezeu, plini de iubire.

Pe insula Pitcairn, ca pretutindeni în lume, zilele bune alternează cu altele… mai puțin bune, veselia cu suferința și durerea, iar viața cu moartea.

De la epidemia din Tahiti, locuitorii insulei au fost cruțați de boli epidemice. Acum, însă, a izbucnit printre ei o epidemie de gripă care a făcut multe victime. Probabil că boala a fost adusă de echipajul vasului „Bowden", naufragiat la 27 aprilie 1893 pe lanțul stâncilor de coral, renumit de acum, din apropierea insulei Oeno, echipajul refugiindu-se în Pitcairn, unde a fost primit cu ospitalitate, localnicii din insulă străduindu-se să salveze multe bunuri de pe vasul naufragiat. După câteva zile însă, toți, în afară de misionari, au început să simtă boala.

Unul dintre marinari avea febră, care s-a dovedit a fi tifos exantematic. În august, boala a ajuns la apogeu. Prima victimă a fost soţia lui James Russell McKoy, care era fiica lui Simon Young. Înmormântarea ei a umplut inimile tuturor de tristeţe şi grijă, căci toţi cei ce însoţeau sicriul erau slăbiţi şi bolnavi. Bătrânul ei tată n-a putut să însoţească cortegiul funebru, fiind bolnav şi imobilizat la pat. Peste câteva zile, a încetat şi el din viaţă. Douăzeci şi nouă de ani a slujit el locuitorilor insulei ca pastor şi învăţător şi în ultimul timp ca prezbiter al comunităţii adventiste de pe insula Pitcairn, împărtăşind cu ceilalţi şi zilele bune, şi pe cele rele. Lui i s-a datorat în mare măsură succesul pe care solia adventă l-a avut în insulă. Moartea însă nu a ţinut cont de nimeni şi de nimic. Cu violenţă, ea a distrus vieţi înfloritoare din multe familii. Ambii fii ai lui Simon Young, Edward şi John, au murit. Bocetul rudelor nu i-a mai deşteptat la viaţă. Cinci elevi ai cursurilor începute au fost şi ei seceraţi. Ella McKoy a urmat-o pe mama ei în mormânt. Asupra insulei planau tristeţea, durerea, boala şi giulgiul morţii. În total, douăsprezece vieţi au fost secerate de acest flagel.

Din fericire, pastorul Gates şi soţia sa au scăpat şi au putut astfel să le fie de ajutor celor în suferinţă.

În aceste zile negre şi grele, a sosit la ţărm vasul „Pitcairn", care se afla în drum spre San Francisco, întorcându-se din activitatea sa misionară în insulele Pacificului. Cu această ocazie, au plecat pastorul Gates şi soţia sa şi, împreună cu ei, au plecat şi cinci tineri care doreau să urmeze seminarul teologic în America. Învăţătoarea André a rămas mai departe la postul ei. În cele din urmă, forţa vieţii a învins boala care a răpus atâtea vieţi.

În octombrie 1893, vasul de război „Champion" a făcut o escală în insulă. Căpitanul Rodke a chemat populaţia insulei la o adunare generală. El era însoţit şi de consulul englez din Tahiti. Când s-au strâns cu toţii, căpitanul i-a întrebat pe locuitori dacă au vreo dorinţă sau vreo plângere. Nimeni n-a spus nimic. Numai magistratul insulei a spus: „Sir, Dumnezeu. Se îngrijeşte de noi în toate".

Atunci, el a adus la cunoştinţa tuturor scopul vizitei sale în Pitcairn, lucrarea pe care o are de adus la îndeplinire.

„Maiestatea Sa regina Angliei îi sfătuieşte pe locuitorii din

Pitcairn să înfiinţeze un comitet de conducere format din şapte persoane. Toţi bărbaţii şi toate femeile au drept de vot la aceste lucrări, privind bunul mers al treburilor insulei. Cele şapte persoane aleg dintre ele un preşedinte al acestui comitet, care îşi exercită funcţia timp de un an de zile, după care trebuie să fie reales sau ales un nou comitet. La dezbaterea unei probleme, pentru ca o hotărâre să fie valabilă, este suficient dacă rezultatul votului este patru pentru şi trei contra. În probleme de o mai mare importanţă, hotărâri care afectează viaţa sau statutul insulei, este nevoie de un vot unanim al comitetului celor şapte. Aceasta este o propunere a guvernului şi vă sfătuiesc să o primiţi".

Atunci, căpitanul i s-a adresat lui James Russell Mc. Koy, spunând:

„Domnule preşedinte, vă rog să luaţi votul".

Pusă la vot, propunerea a fost votată în unanimitate. Au mai fost discutate şi alte probleme, printre care şi problema apărării împotriva bolilor şi accidentelor. Când au ajuns cu discuţia la noua lor credinţă, căpitanul a declarat:

„Guvernul regal are cunoştinţă de noua voastră hotărâre privind credinţa voastră... şi doreşte ca fiecare să trăiască liber, potrivit cu credinţa şi conştiinţa sa, şi speră ca şi de aici înainte să fiţi cetăţeni supuşi şi credincioşi".

Această reglementare s-a păstrat ca o lege până în ziua de azi. Ei n-au regretat niciodată această hotărâre şi votul lor.

Vasul „Pitcairn" îşi făcea cursele regulate printre insulele Oceanului Pacific şi de la Norfolk ştirile ajungeau mai repede la această insulă singuratică. Toţi erau trişti şi îndureraţi la vestea că cei din urmă vechi prieteni ai lor au trecut la odihnă din viaţa aceasta. Nobbs şi-a încheiat şi el viaţa plină de trudă şi necazuri, în noiembrie 1894. A încheiat această viaţă stimat şi iubit de toţi. De fiii săi nu trebuia să-i fie ruşine.

John Buffett, care devenise cândva ajutorul bătrânului John Adams, a încetat şi el din viaţă la vârsta patriarhală de o sută de ani, în mai 1891. Şi el a lăsat în urmă mulţi urmaşi. John Evans, care, din iubire pentru prietenul său Buffett, a fugit de pe vapor şi s-a ascuns în

insula Pitcairn pentru a fi împreună (în 1828), l-a urmat şi el în nefiinţă după câteva săptămâni. Şi el ajunsese la o vârstă foarte înaintată. Copiii şi nepoţii lui au pierdut un părinte iubitor şi un bun sfătuitor. În anul 1893, a murit Thomas Rossiter, care a venit în Norfolk şi a lucrat pentru binele locuitorilor insulei Pitcairn.

Colonia din Pitcairn a fost renovată şi refăcută. S-a clădit o şcoală frumoasă şi încăpătoare. Problema apei de băut, care era deseori o problemă foarte spinoasă, a fost şi ea rezolvată. S-a clădit o moară de vânt, care punea în mişcare şi un gater pentru tăierea buştenilor şi facerea scândurilor.

În 1895, vasul de război „Hyacinfh" a vizitat din nou insula şi echipajul acestuia a luat parte, cu ocazia aceasta, la Şcoala de Sabat. Bucuros de acest eveniment, un localnic scria:

„Ei au avut cuvinte de laudă pentru această instituţie. Duminică am fost invitat la bordul navei, pentru a le vorbi marinarilor despre această credinţă biblică. Marinarii m-au ascultat cu atenţie şi interes şi mi-au pus o serie de întrebări referitoare la cuvântul adevărului biblic. Ei erau dornici după adevăr şi au primit cu bucurie cărţile şi revistele noastre".

În după-amiaza acelei zile, nava şi-a continuat călătoria şi, la plecare, a tras o salvă de tun în onoarea insularilor.

Când vaporul misionar „Pitcairn" a ancorat din nou în Bounty-Bay, la 20 iunie, totul era în perfectă stare. Noua şcoală misionară era deschisă, iar uzina de apă era în funcţiune.

Şcoala misionară se dezvolta şi erau speranţe îndreptăţite că ea va forma tinere şi tineri bine pregătiţi pentru lucrarea misionară din insulele Pacificului.

Mulţi ani, şcoala a fost condusă gratuit de către Rosalind Young şi Winnie McKoy. Aceasta din urmă a scris următoarele despre activitatea ei:

„Copiii se adună în fiecare duminică şi miercuri seară ca să mediteze la lucruri folositoare, la ceea ce ar mai putea face. Despre lucrul respectiv se discută apoi toată săptămâna şi copiii mă întreabă mereu ce vom învăţa ora viitoare".

Între timp, pe insula Pitcairn a fost trimis un nou misionar,

pastorul Cady. Zelul misionar creştea din ce în ce mai mult. Când sosea un vapor, insularii dădeau mărturie despre credinţa lor tuturor celor de la bordul acestor nave şi multe urechi îi ascultau şi multe inimi se încălzeau şi doreau să cunoască mai mult despre aceste adevăruri care să devină o realitate şi în viaţa lor.

Glynn Christian, descendent al răsculaţilor de pe Bounty, o personalitate a postului de radio şi televiziune B.B.C. la mormântul lui John Adams (1990).

Cu părere de rău, în anul 1900, vasul misionar „Pitcairn" a fost vândut. Preşedintele comitetului de conducere al insulei Pitcairn, James Russell McKoy, spunea într-un raport al său:

„Noi am avansat mult de când vasul misionar „Pitcairn" ne-a vizitat. De multe ori, mă întâlnesc cu căpitanii vaselor care opresc în insula noastră, în trecerea lor spre Europa. Pe mulţi îi interesează revistele şi cărţile noastre şi sunt convinşi că noi ţinem Sabatul biblic şi că este corect să aşteptăm revenirea Domnului Hristos".

Cady a rămas numai un scurt timp pe insulă. Datoria îl chema din nou în Tahiti.

Din întâmplare, în anul 1903 i-a vizitat un comerciant şi localnicii au aranjat cu el să cumpere un mic Cutter din Tahiti, care putea fi folosit pentru a ţine legătura cu Mangareva şi Tahiti, cum şi pentru lucrare misionară. Nu după mult timp, s-a cumpărat o mică ambarcaţiune, dar pentru că negustorul n-a putut găsi un căpitan care să o aducă la Pitcairn, sosirea ambarcaţiunii a mai întârziat.

Într-o seară, în Tahiti, un om mic de statură şi cu un râs molipsitor mergea de-a lungul ţărmului cu soţia sa. Deodată, omul acesta s-a întors, părăsind drumul, pentru a se uita la un vapor ce era legat la ţărm. Acest om scund a spus unei persoane de lângă el:

— Cred că este un vas plăcut şi că merge bine.

— Sigur, caut pe cineva care să-l ducă în insula Pitcairn.

— Cum? Ce zici de mine? îl duc eu!

— Cine eşti? Eşti căpitan de vas?

Omuleţul cu râs molipsitor nu era altul decât marele şi curajosul pionier şi misionar G. FJones. Aceasta era călătoria lui de început în Pacificul de Sud şi căuta o corabie care să-l ducă în insula Pitcairn.

Astfel că pastorul şi misionarul Jones a luat Cutterul şi l-a dus în insula Pitcairn, unde a rămas câteva săptămâni, instruind un număr de tineri în arta navigaţiei. Micul vas a fost numit, de asemenea, „Pitcairn" şi, timp de mulţi ani, acesta a constituit singurul mijloc de legătură între Pitcairn şi Tahiti.

Când tinerii din clasa de navigaţie s-au dovedit capabili să conducă propriul lor vas, căpitanul Jones i-a luat într-o călătorie mai în

12. Pitcairn depărtată, la 120 de mile, ca să viziteze o insulă despre care căpitanul Henderson, cu mulţi ani în urmă, spunea că este locuită, deşi nu pusese niciodată piciorul pe insulă. Căpitanul Jones şi grupa lui de „navigatori", ajungând la insulă, au constatat că ea nu era locuită. Mai multe schelete de oameni au fost găsite în peşterile insulei, fără îndoială ale unor marinari naufragiaţi şi care, fără hrană şi apă, au pierit pe această insulă pustie. Grupa de „navigatori" a mai descoperit păduri de neiro, o specie de pomi din lemnul cărora se fac frumoase lucruri de artizanat.

George Warren, cel mai bătrân locuitor al insulei Pitcairn, a fost unul din elevii clasei de navigaţie a lui Jones şi povesteşte (prin 1960) că, de când era copil, avea reputaţia de a fi greu de stăpânit. Cu toate acestea, el a câştigat atenţia şi simpatia învăţătoarei André. Înclinaţia sa spre matematică l-a făcut mai târziu să fie de mare folos şi un navigator de valoare. El a fost numit căpitanul vasului şi, împreună cu căpitanul Jones, s-a întors în Tahiti.

Din nefericire, vasul a avut un sfârşit timpuriu. Câţiva ani mai târziu, pe când se afla numai la câteva sute de mile departe de ţărm, luptându-se cu valurile, a fost luat de un val uriaş şi scufundat. Un tânăr care dormea în timpul acela sub punte s-a înecat, dar ceilalţi membri ai echipajului au ajuns în cele din urmă la ţărm. Pierderea vasului şi moartea unui fiu al insulei Pitcairn au produs durere în mijlocul comunităţii insulare.

Cu puţin timp înainte de primul război mondial, felcerul M.R. Adams şi soţia sa au fost trimişi la Pitcairn. Pe insulă trăiau acum 165 de persoane în 37 de familii. Evlavia şi ordinea domneau pe insulă. Locuitorii insulei Pitcairn au văzut şi au cunoscut foarte puţin din sângeroasele bătălii dintre popoare care au adus omenirea pe

marginea abisului şi a ruinei.

— O-*Capitolul 16*

PITCAIRN – FAR ŞI IZVOR DE LUMINĂ

m ohn Adams, onoratul patriarh al descendenţilor răsculaţilor de in pe „Bounty", şi-a dat oare seama de binecuvântarea ce se va – r revărsa în jur, în insulele din Pacific şi pretutindeni în lume, de la această mică insulă, pierdută în întinderea imensă a Oceanului, care a văzut atâtea crime şi în care s-a vărsat atât de mult sânge? Probabil că nu. Şi totuşi, faptul acesta se datorează în mare măsură dorinţei şi hotărârii lui de a lua Biblia ca dreptar al vieţii şi educaţiei copiilor celor de pe insulă. Nici căpitanul Folger nu bănuia aşa ceva, atunci când scria în raportul său următoarele despre John Adams:

„El regretă sincer fapta sa şi a devenit un om bun şi pios, care poate fi o mare binecuvântare pentru insulele Pacificului".

Împlinirea celor cuprinse în acest raport era de acum o realitate. Locuitorii insulei Pitcairn erau acum misionari plini de zel. Ei lucrau, economiseau, se rugau şi studiau Cuvântul Scripturi; pentru a putea duce vestea cea bună a Evangheliei până la cele mai îndepărtate insule. Mulţi dintre ei au plecat ca misionari, iar alţii şi-au dat chiar viaţa pentru Evanghelie. Când se pune problema sacrificiului, atunci se cunoaşte mărimea sau micimea unui om. Locuitorii insulei Pitcairn erau devotaţi fără rezervă lucrării misionare. Această lucrare a devenit scopul şi ţinta vieţii lor.

Un factor important în lucrarea lor misionară printre locuitorii insulelor din Pacific l-a constituit vasul misionar „Pitcairn". Aşa cum s-a arătat în capitolul 12, vasul avea un aspect cu totul diferit de toate celelalte vapoare şi a devenit imediat cunoscut. În orice port arunca ancora, atrăgea o mulţime de oameni. Când, în 1891, a vizitat Tahiti, căpitanul vasului a fost invitat la regina Pomare a V-a care tocmai era într-o luptă aprigă cu iezuiţii francezi, care au vrut cu orice preţ să aducă această ţară pur protestantă sub jurisdicţia Romei catolice. În multe insule, misionarii au fost primiţi cu braţele deschise şi făceau cele mai frumoase şi interesante experienţe. Aproape peste tot, mai ales în coloniile şi dominioanele franceze, băştinaşii au fost avertizaţi cu privire la activitatea misionară a vasului „Pitcairn".

Cu toate acestea, şi poate că tocmai datorită acestui lucru, au fost primiţi cu mare bucurie. Băştinaşii îi înconjurau din toate părţile şi se interesau de toate şi în mod deosebit de Sabat, adevărata zi de odihnă. Cu ocazia aceasta, misionarii au putut constata că pe multe insule s-a serbat cândva Sabatul Zilei a Şaptea, Sâmbăta. Aşa de pildă, locuitorii insulei Tahiti au serbat Sabatul după convertirea lor la creştinism şi numai târziu au schimbat Sabatul ca zi de odihnă cu duminica.

Când vasul „Pitcairn" a ajuns, la 12 aprilie 1891, la insula Mangoia, misionarii au trăit una dintre cele mai mari surprize din viaţa lor. Locuitorii acestui loc mic, pierdut în imensitatea Oceanului Pacific, în număr de aproape două mii, sărbătoresc şi acum Sabatul Zilei a Şaptea, cu toate că-l numesc duminica. Acest fapt a uşurat mult lucrarea cu băştinaşii de acolo. Deci, nu este de mirare că s-a putut obţine un progres aşa de remarcabil în această insulă. Rareori au găsit misionarii nişte ascultători aşa de atenţi şi serioşi. Când au plecat mai departe, misionarii şi-au ataşat cinci sau şase tineri care aveau dorinţa să se pregătească pentru a deveni misionari. În scurt timp, s-au înfiinţat multe staţiuni misionare. În anul 1895, se aflau mai bine de o duzină de insule pe care erau predicatori, medici şi învăţători şi se editau deja primele scrieri în limba polineziană. Adventiştii de ziua a şaptea nu erau numiţi cu numele lor, ci li se spunea „Pitcairnişti". Pentru cei din partea locului, cuvintele adventişti şi pitcairnişti erau sinonime. Aşa de mare a fost influenţa insulei Pitcairn şi a vasului care i-a purtat numele. Un tablou foarte instructiv despre propovăduirea Evangheliei în acele regiuni ne oferă şi raportul din 1928, care ne asigură că la data aceea se vestea Evanghelia în acele regiuni în 39 de limbi.

Insula Pitcairn nu mai este centrul misiunii din Pacific, pentru că este prea mică şi îndepărtată de principalele linii de navigaţie. De aceea, reşedinţa s-a mutat la Papeete, capitala insulei Tahiti. Însă importanţa ei spirituală şi istorică a rămas – o insulă a credincioşilor adventişti, şi aceasta nu se va pierde niciodată.

O nouă zi a început să se arate pentru locuitorii insulei odată cu deschiderea canalului Panamá, în anii 1910 – 1911. Acum, vasele au

început să oprească mai des în insula Pitcairn, deoarece aceasta se află la jumătatea drumului dintre cele două locuri de oprire, pe linia directă de navigaţie în marele circuit al rutei Noua Zeelandă-Australia. Compania de navigaţie Neo-Zeelandeză împreună cu Shaw Saville Line au hotărât să le îngăduie insularilor să aibă acces pe vasele lor pentru a vinde fructe şi lucrări de artizanat, foarte apreciate de cunoscători. Odată cu sosirea acestor noi vase transatlantice, locuitorii insulei Pitcairn încep să prospere.

Dar această situaţie fericită nu avea să dureze prea mult. Situaţia mondială s-a înrăutăţit şi, nu mult după aceea, a izbucnit primul conflict mondial. Mai înainte de sfârşitul anului 1914, locuitorii insulei Pitcairn au fost din nou izolaţi de orice ajutor din afară, pentru că vasele nu-şi mai puteau urma ruta. Această schimbare bruscă i-a surprins pe insulari cu foarte puţină hrană. O altă perioadă de secetă, destul de lungă, a distrus aproape complet culturile de cereale şi, pentru multe luni, seceta a persistat şi, odată cu ea, şi perspectiva unor situaţii destul de neplăcute.

Un vas plin cu cereale, furişându-se în Pacific în speranţa de a scăpa de navele inamice, a făcut o escală şi în Bounty-Bay. Când căpitanul a luat cunoştinţă de marea lor nevoie şi de primejdia în care se aflau insularii, a umplut imediat toate bărcile insulei cu cereale. Acest lucru a adus o mare uşurare locuitorilor insulei şi astfel nevoia lor de hrană a fost satisfăcută, până când ogoarele de pe insulă au început iarăşi să rodească. Multe rugăciuni sincere au fost înălţate şi venirea acestui vas la ţărmul insulei, în condiţiile cunoscute ale războiului, a fost privită ca un răspuns direct la rugăciune.

Între timp, norii războiului s-au împrăştiat, iar transporturile au uşurat aprovizionarea şi tinerii din Pitcairn n-au mai avut odihnă. Mulţi dintre ei au plecat în alte ţări pentru a primi ajutoare medicale şi financiare. Unora, strălucirea şi atracţia lumii din afară le-au distrus în curând simplitatea şi credinţa ca de copil din primele zile, iar altora, dragostea pentru lucrurile spirituale, cu consecinţe destul de serioase.

Mai mulţi misionari, atât din Australia, cât şi din America, au vizitat insula, căutând să reînsufleţească flacăra scânteietoare a adevărului. Printre aceştia a fost şi M.R. Adams, din Australia, care a

petrecut majoritatea timpului războiului pe insulă. Unul dintre cele mai importante proiecte a fost construirea unui mic vas „The Messenger" (Solul).

Nu a fost un lucru uşor, dacă te gândeşti la greutăţile întâmpinate în obţinerea cherestelei, cum şi a celorlalte materiale necesare construirii vasului. Cu toate acestea, oamenii au lucrat aşa cum au putut şi cum s-au priceput, şi în cele din urmă, ambarcaţiunea a fost lansată la apă în Bounty-Bay.

Au fost făcute mai multe călătorii la Mangareva şi Tahiti, George Warren fiind căpitanul vasului. Aprovizionările cu cele necesare vieţii au fost astfel asigurate şi lucrarea misionară a fost, de asemenea, adusă la îndeplinire. Micul vas avea, însă, o defecţiune de construcţie şi, în cele din urmă, s-a scufundat în timpul unei furtuni. Astfel se încheie istoria eforturilor celor din insula Pitcairn, de a promova lucrarea misionară în insulele din Polinezia.

În 1917, pastorul misionar Adams şi soţia sa au părăsit insula şi comunitatea din Pitcairn n-a mai fost vizitată de niciun pastor sau conducător spiritual până în 1924, când pastorul Robert Hare şi soţia lui au petrecut şase luni pe insulă. Prin intermediul magistratului şef şi al bătrânilor, pastorul Hare a căutat ocazia de a organiza o adunare în corturi (camp-meeting). Permisiunea a fost acordată şi a fost nevoie de luni de zile pentru pregătirea întâlnirii. Pe platourile insulei s-au amenajat terenuri, s-au ridicat noi case şi ziduri de piatră la case. Au făcut grădini în apropiere pentru a avea hrană şi, când a venit timpul stabilit pentru începerea adunării, totul era gata.

Aceste adunări au produs o puternică bucurie în inimile localnicilor, în timp ce unii dintre tineri n-au păşit într-o nouă şi totală consacrare, totuşi forţele răului au fost oprite şi un rezultat bun şi mai durabil s-a obţinut ca urmare a eforturilor depuse. Unul dintre tinerii care au primit un ajutor deosebit a fost Ray Clark. Tatăl său a naufragiat pe Oeno şi când, după ce a fost salvat, s-a întors în America, i-a murit soţia. Atunci, domnul Clark s-a întors în insula Pitcairn cu micul său fiu, Ray. El s-a recăsătorit cu o tânără din insulă şi li s-au născut trei copii.

Doi dintre copiii lui ocupă astăzi poziţii de răspundere în

biserica locală. Oliver este unul dintre prezbiterii comunităţii. De la moartea tatălui său, Ray a continuat să trăiască pe insulă şi este acum dirigintele poştei şi ajutor al prezbiterului. El a manifestat un interes deosebit în activitatea Şcolii de Sabat, în mod deosebit la secţiunea copii. Aceşti bărbaţi dau un puternic ajutor spiritual comunităţii insulare.

Un alt bărbat care a fost influenţat mult de pastorul Hare, de lucrarea slujirii sale, este Fred Christian. El a fost mult timp prezbiterul comunităţii şi, deşi albul strălucitor al părului său îl arată că a mers departe pe culmile de apus ale călătoriei vieţii sale, el continuă să fie considerat ca un patriarh al insulei, iubit şi respectat de toţi. El a slujit cu cinste şi demnitate cauza bisericii, ca unul din sfinţii ei, şi priveşte înapoi, la acea adunare de reînsufleţire ca fiind punctul categoric de cotitură în experienţa vieţii sale spirituale.

Fiul său, Thomas, tocmai s-a întors din Noua Zeelandă, fiind instruit şi calificându-se în mod strălucit în arta transmisiunilor radiofonice. El răspunde de staţia de radio ce funcţionează pe insulă şi astăzi, reprezentând cea de-a şasea generaţie de la Fletcher Christian, şi se străduieşte să promoveze înaltele idealuri ale comportamentului creştin, aşa cum au fost ele înţelese şi trăite de strămunii săi.

Din 1924 şi până la cel de-al doilea război mondial, insula a fost vizitată de mai mulţi misionari. Dintre aceştia, amintim pe E.S. Butz cu soţia, W.D. Smith cu soţia, A.H. Watson cu soţia, F.P. Ward cu soţia şi Evelyn Totenhofer, asistentă medicală.

Cel de-al doilea război mondial a adus noi greutăţi asupra locuitorilor insulei Pitcairn, printre care şi lipsa hranei şi a altor lucruri necesare vieţii. Acele zile au fost zile de mari necazuri şi dezamăgiri. Insula a trecut din nou printr-o perioadă de secetă, dar localnicii au fost mai bine pregătiţi de data aceasta pentru a face faţă situaţiei, pentru că pe insulă toate casele erau acum acoperite cu tablă, fapt ce constituia un mijloc natural de a strânge apă de ploaie în numeroasele puţuri din piatră, pe care fiecare familie şi le-a făcut în gospodărie. Cu toate acestea, din cauza secetei, grădinile au fost pârjolite.

Cum războiul s-a extins şi în zona Pacificului, guvernul Noii

Zeelande a trimis un vapor cu echipamentul necesar construirii unei staţii radio pe insulă. Această staţie a funcţionat în tot timpul războiului şi a continuat să funcţioneze, aşa cum am mai spus, şi după terminarea războiului, până în ziua de astăzi. Într-un timp, localnicii duceau lipsă de făină şi provizii de hrană. Amiralul Byrd, vizitând insula în drumul său spre Polul Sud, luând cunoştinţă de situaţia insularilor, le-a trimis la ţărm hrană, aprovizionându-i pentru mult timp. Pentru acest gest umanitar, comunitatea din insula Pitcairn a rămas profund recunoscătoare marelui explorator.

Norii războiului s-au împrăştiat, dar alte dificultăţi şi necazuri au năpădit singuratica insulă. Vasele au început să facă din nou escală la ţărmul insulei şi unii dintre membrii comunităţii din Pitcairn au început să-şi părăsească patria. Misionarul Ward şi soţia sa s-au întors pentru a avea grijă de şcoală, iar Evelyn Totenhofer şi-a continuat activitatea, îngrijindu-se de maternitatea insulei. Ceva mai târziu, ea se va căsători cu un insular. Alţi membri ai coloniei, care din cauza războiului nu au mai putut veni pe insulă, acum s-au întors.

Exagerarea neînţelegerilor şi zvonurile despre unele purtări nedemne au rănit mândria unora. Afirmaţiile false cu privire la relaţiile de pe insulă, răspândite până dincolo de ţărmurile insulei, au ajuns până departe şi o familie, care altă dată era o familie fericită, acum s-a destrămat. Vrăjmaşii lucrării au profitat de situaţia aceasta şi, datorită influenţei lor, în cele din urmă, înaltul Comisar pentru Pacificul de Sud a închis şcoala de pe insulă şi a înfiinţat o şcoală controlată şi finanţată de stat.

Pentru prima dată, un învăţător neadventist a sosit pe insulă. Dar a fost foarte greu, atât pentru el, cât şi pentru alţii care au venit după el, să continue să lucreze în opoziţie cu felul zilnic de vieţuire al adventiştilor de ziua a şaptea. S-a încercat să se interzică orice contact al adventiştilor cu insula, dar aceşti oameni nu aveau de partea lor decât puţini adepţi, pentru că marea majoritate a familiilor de pe insulă erau cu toată inima pentru adevăr şi au fost profund îndurerate de aceste acţiuni străine şi aducătoare de tulburări.

Tocmai atunci când se credea că nu se va mai putea face nicio vizită pe insulă, i s-a permis pastorului Gordon Brauster, de la Uniunea

de Misiuni a Pacificului Central, să facă o scurtă vizită pe insulă. Dumnezeu l-a binecuvântat foarte mult ca să aducă unitatea în mijlocul comunităţii din insulă şi să-i ridice standardul vieţuirii morale.

Atunci când au trecut printre insulele arhipelagului Fiji, căpitanul Bligh şi marinarii care i-au rămas credincioşi au trăit mereu cu spaima în suflet din cauza sălbaticilor canibali. Toţi insularii socoteau ca un lucru onorabil să mănânce cu poftă carnea unui inamic învins. Nenorociri nespuse s-au întâmplat din cauza acestui lucru, deoarece războaiele de răzbunare se ţineau lanţ, fără sfârşit, şi în felul acesta popoarele cu obiceiuri şi practici mai blânde au fost stârpite. Creştinismul i-a eliberat pe oameni de teama aceasta. Astăzi, oricine poate vizita insula Fiji fără să-i mai fie teamă. Bătrânii, care în copilărie au mâncat carne de om şi au luat parte la acele groaznice urâciuni, îşi scutură înspăimântaţi capetele atunci când se gândesc la ce au ost în stare să facă. Dar ei au cunoscut puterea eliberatoare şi transformatoare a Evangheliei lui Dumnezeu. Ei sunt oameni noi, dovezi indiscutabile ale puterii transformatoare a Cuvântului lui

Dumnezeu şi a lucrării *Biserica* Adventistă *ac Ziua a Şaptea este Ubtazi*". e". „*centrul* activităţii *religioase a locuitorilor Insulei* Duhului Sau cel Siant. *Pitcairn*. Astăzi, ei aşteaptă împreună cu alte mii de credincioşi polinezieni revenirea în glorie a Domnului Hristos.

O

Capitolul 17

PITCAIRN ASTĂZI

după încheierea celui de-al doilea război mondial, oamenii au revenit la vechile lor ocupaţii. Fiecare zi avea bucuriile şi grijile ei, dar bucuria mulţumirii şi a recunoştinţei era mai puternică şi mai stimulatoare.

În viaţa acestor oameni simpli nu s-a schimbat nimic. Cu mulţumire în suflet îşi fac munca şi se încred în Dumnezeu, care adaugă binecuvântarea Sa strădaniilor omeneşti. Cu toate că este o căldură tropicală, bărbaţii poartă pantaloni şi cămăşi, iar fetele şi femeile bluze încheiate la gât şi cu mâneci. Beţia, fumatul şi înjurăturile nu se cunosc. Un singur bătrân nu s-a putut despărţi de luleaua sa. El însă nu este un urmaş al răsculaţilor de pe „Bounty", ci a venit mai

târziu pe insulă. Sănătatea lor lasă însă de dorit şi caria dentară este un flagel printre ei. Acum, în urma îngrijirii dinţilor, răul acesta a fost oarecum zăgăzuit. Unii cercetători văd în aceasta un semn de degenerare. Dar probabil că răul îşi are cauza în faptul că dinţii bolnavi n-au fost trataţi şi, în felul acesta, au fost contaminaţi şi ceilalţi dinţi, şi

D

având în vedere hrana lor uşoară, dinţii n-au primit destul de lucru. De degenerare nu poate fi nicidecum vorba, deoarece mereu s-a adăugat sânge nou prin venirea de persoane din afara insulei. Fiecare familie are lotul ei de pământ pe care-l munceşte şi din care se hrăneşte. Ei cultivă tot felul de legume şi fructe. Portocalele din Pit-cairn sunt renumite, fiind considerate ca cele mai bune din lume. Ele sunt cunoscute astfel până în Australia şi Noua Zeelandă.

Câteodată, insularii rămân câte un an şi chiar mai mult fără legături cu restul lumii. Dar când se apropie de insulă un vapor, atunci ei schimbă puţinele lor bunuri pe medicamente, unelte şi stofe, de care au mare nevoie. Aşa făceau şi cei cu o sută şi ceva de ani mai înainte şi aşa se va face şi în viitor.

În anii 1950 – 1960, pe insulă locuiau aproximativ două sute de oameni. Din cauza aceasta, se ridică din nou problema supraaglomerării, în mod categoric, Paradisul nu este nici în insula Pit-cairn. Cu toate acestea, în mijlocul lor este o atmosferă plăcută şi fericită. Sâmbăta se adună cu toţii la serviciul divin. Dimineaţa şi seara au minute de rugăciune, de închinare, la care până în ziua de astăzi vechiul clopot de pe „Bounty" îi cheamă cu dangătul lui.

Cu bărcile lor, în mare parte construite de ei, călătoresc, navighează multe sute de mile până în insulele învecinate, în vizită. Ei au moştenit de la părinţii lor un sânge rece de marinari încercaţi.

Pitcairn, insula păcii! Pe un mic petic de pământ, se repetă în miniatură tragedia omului. El a trebuit să-şi ispăşească vinovăţia.

Istoria neamului omenesc, de la căderea în păcat şi până la întoarcerea la Dumnezeu, la ascultare, se repetă aici în miniatură. Dintr-o generaţie plină de greşeli fatale, rătăciri, crime, s-a născut o altă generaţie, care urmează un alt drum, un drum deosebit şi luminos. Dintr-un loc al chinului şi al spaimei, s-a făcut un locaş plăcut al laudei

şi al mulţumirii la adresa lui Dumnezeu. Nevoia şi suferinţa nu mai sunt motive de blesteme şi înjurături pentru aceşti locuitori ai insulei Pitcairn, care îşi deschid bine ochii pentru a merge şi a rămâne pe căile lui Dumnezeu. Ei spun:

„Cum ne conduce Domnul este bine". Nimeni nu cunoaşte viitorul, nici locuitorii insulei Pitcairn şi nici noi. Dar un lucru îl au în mare măsură asemenea nouă, şi anume încredinţarea fermă că Dumnezeu este scutul copiilor Săi. De această credinţă nu-i poate despărţi nimeni. Aceasta este, de fapt, taina fericirii lor. Datorită acestui lucru putem spune că insula Pitcairn este o insulă a fericirii.

Imediat după vizita pastorului Gordon Brauster, pastorul Norman Ferris şi soţia sa au fost invitaţi să meargă în insula Pitcairn pentru un an. Însă au stat pe insulă trei ani, timp în care s-au împăcat bine cu localnicii. Schimbarea bruscă în atitudinea guvernului, care ne-a permis să punem din nou piciorul pe insulă, s-a datorat schimbării radicale a administraţiei din partea aceea a lumii. De un număr de ani, insula Pitcairn era administrată de „înaltul Comisar al Pacificului de Sud", cu reşedinţa la Fiji. În cursul anului 1950, administrarea insulei a fost transferată în insulele Solomon, astfel că teritoriul ce se afla sub jurisdicţia înaltului Comisar s-a restrâns. Fiji a devenit o colonie a Marii Britanii, având un guvernator numit de către Ministerul Coloniilor Angliei.

Primul guvernator a fost Sir Ronald Garney, care şi-a început serviciul colonial în insulele Solomon, chiar în timpul când lucrarea noastră era la începutul ei acolo. Ronald Garney, care era acum guvernator, lucra atunci în acelaşi district cu Norman Ferris, care activa acum în Pitcairn. Acolo şi atunci, actualul guvernator a făcut cunoştinţă cu lucrarea noastră şi a legat o foarte strânsă prietenie cu Kataragoso, acel prinţ al creştinilor fijieni, care a acţionat cu mult curaj ca prieten al soldaţilor americani din timpul celui de-al doilea război mondial şi care era adventist de ziua a şaptea. După ani de zile, el n-a pierdut acea consideraţie pe care o avea faţă de viaţă şi comportamentul adventiştilor de ziua a şaptea, cum şi faţă de metodele pe care aceştia le întrebuinţează în aducerea la îndeplinire a programului lor misionar.

Imediat ce a luat în primire postul de guvernator, el a făcut cunoştinţă cu condiţiile existente pe insula Pitcairn şi a luat măsuri prompte pentru a pune capăt încercărilor de a interzice activitatea adventiştilor de ziua a şaptea pe insulă. Nu numai că ni s-a permis să venim pe insulă şi să stăm acolo o perioadă de un an, dar pastorul adventist din insulă a fost numit reprezentantul oficial al guvernatorului pe insulă, acţionând astfel în numele lui în problemele insulei. A fost privilegiul pastorului misionar adventist de ziua a şaptea de a organiza comunitatea în ceea ce se cunoaşte astăzi a fi „cea mai mică colonie a Angliei".

CONSILIUL INSULEI se compune din cinci persoane care administrează şi dirijează problemele insulei, ajutat îndeaproape de „Oficiul Insulei Pitcairn", pe care guvernatorul l-a deschis pe lângă cel al lui din Suva, Fiji.

Această organizare le-a adus locuitorilor insulei noi responsabilităţi, dar şi noi privilegii. Sistemul lor financiar este susţinut acum prin vânzarea de timbre, seria de timbre Pitcairn fiind renumită în lumea întreagă, iar veniturile individuale se realizează din vânzarea articolelor de artizanat, cum şi din vânzarea fructelor şi a hranei proaspete pasagerilor de pe vasele ce fac escală la ţărmul insulei.

Deşi Sir Ronald Garney i-a dat pastorului adventist de pe insulă tot ajutorul necesar şi posibil pentru a aduce pe locuitorii comunităţii Pitcairn înapoi la o mai bună înţelegere a legăturilor frăţeşti, a fost totuşi lucrarea Duhului Sfânt aceea de a aduce o armonie sfântă în relaţiile frăţeşti şi o reînviorare a participării la serviciile divine ale Şcolii de Sabat şi la celelalte servicii divine ale comunităţii, din partea tuturor membrilor comunităţii de pe insulă, ceea ce a adus, într-adevăr, o schimbare a atmosferei, şi anume a unei atmosfere mai prieteneşti printre ei. Prima săptămână de rugăciune a insularilor a fost o ocazie foarte fericită, când problemele cele vechi şi-au găsit o rezolvare şi din nou s-a auzit glasul rugăciunii în multe familii de pe insulă.

Un alt factor care a ajutat la unirea simţămintelor celor de pe insulă au fost eforturile unite din partea tuturor pentru clădirea unei

noi case de rugăciuni.

Prima experienţă providenţială cu noua casă de rugăciune a fost atunci când familia Rans din San José, California, a scris pastorului din Pitcairn despre vasul „Coronia" ce se afla într-o călătorie în jurul lumii şi care urma să se oprească spre a vizita şi insula Pitcairn, şi a făcut rugămintea ca unui prieten al familiei, care se afla pe vas, comunitatea de pe insulă să-i facă un dar specific insulei. În cele din urmă, vasul a sosit şi o după-amiază foarte plăcută a fost petrecută la bordul vasului. După cele două conferinţe ţinute despre istoria insulei şi a locuitorilor de pe ea, ilustrate cu diapozitive înfăţişând insula şi viaţa comunităţii insulare, pasagerii care au ascultat conferinţele au dat şase sute de dolari pentru construirea unei capele pe insulă. Comunitatea de pe insulă a mulţumit din toată inima pentru acest dar neaşteptat. Nu mult după aceea, Uniunea de Misiuni Adventiste de Ziua a Şaptea din Pacificul Central a făcut comunităţii din insulă un dar generos în acelaşi scop. Cu aceşti bani s-a cumpărat ciment din Anglia şi tablă pentru acoperiş din Noua Zeelandă. Dar mai era nevoie de încă mulţi bani pentru a cumpăra scândura necesară, ce se putea achiziţiona din Panamá.

Dr. Merle F. Godfrey, din Napa Valley, California, un vechi prieten al Pacificului de Sud, a intrat în scenă şi, printr-un bun prieten al său, a procurat lemn roşu de California. O companie de navigaţie din Noua Zeelandă s-a oferit să transporte lemnul fără să perceapă vreo taxă pentru aceasta. Alţii au donat bănci din acelaşi lemn roşu, amvonul şi scaunele necesare.

S-a apreciat foarte mult răspunsul binevoitor şi din inimă al bărbaţilor, ale căror nume apăreau pe tabelul de serviciu pentru ziua respectivă, şi care se prezentau cu plăcere la lucru. Un incident amuzant s-a petrecut la începutul lucrărilor de construcţie a casei de rugăciune. Doi bărbaţi, ale căror nume erau trecute pe lista de lucru voluntar pentru ziua aceea, era într-o joi, nu s-au prezentat la lucru. Este bine să reţinem că ziua de joi este pentru locuitorii insulei Pitcairn zi de pescuit, când toţi oamenii ies cu micile lor ambarcaţiuni în larg, atunci când vremea este bună şi când apa este liniştită. Atunci fiecare îşi lasă ocupaţiile şi merg cu toţii la pescuit.

În dimineaţa de care vorbeam, condiţiile de pescuit erau mai mult decât ideale, ceea ce constituia un atu în plus pentru cei doi bărbaţi de care vorbim. Liniştiţi, dar în grabă, ei coborau spre Bounty-Bay, unde, ajungând, şi-au dat la apă micile lor bărci şi în curând alunecau pe suprafaţa de argint a apei spre locul de pescuit, care se afla la o distanţă de aproximativ patru, cinci mile de ţărm. Pe parcursul acestei distanţe, cei ce mergeau şi ei la pescuit îi mustrau pentru că nu s-au prezentat la lucru în ziua aceea, acolo unde erau de serviciu. Dar pe ei nu-i interesa dacă lucrul la casa de rugăciune înainta sau nu.

Dar de-abia au sosit la locul de pescuit, când deodată, ca din străfunduri, s-a iscat o furtună şi marea a început să fiarbă ca un cazan, aşa de tare, încât a trebuit ca oamenii să facă eforturi mari, luptându-se cu furia valurilor, pentru a ajunge din nou la ţărm. O dată ajunşi la mal, întreaga comunitate s-a adresat celor doi cu reproşul:

— Aţi fugit de la lucrul lui Dumnezeu pe care trebuia să-l faceţi astăzi şi nu numai că nimeni n-a prins niciun peşte, dar era să ne pierdem şi viaţa. Dumnezeu nu ne-a ajutat astăzi.

Oricât s-ar părea de straniu, dar, după această întâmplare, niciun om n-a mai lipsit de la datoria lui. Astăzi, casa de rugăciune este de mult gata şi consacrată închinării şi adorării lui Dumnezeu.

SE SĂVÂRŞEŞTE O MINUNE. Nu mult după sosirea pastorului Norman Ferris pe insulă, acesta a început să repare şi să pună la punct o serie de motoare stricate şi să le pună în funcţie, instruind în acelaşi timp doi băieţi de pe insulă să lucreze cu ele.

La un moment dat, s-a cumpărat o barcă din Noua Zeelandă şi se spera că ea va ajuta să tragă bărcile localnicilor şi să le ducă în larg, în întâmpinarea vaselor ce vizitau insula sau când ieşeau la pescuit. Dar în ziua în care barca a fost adusă, motorul ei nu a mai funcţionat. Toate încercările pentru a-l face să pornească au fost zadarnice.

Trecuseră trei zile şi, în cele din urmă, cei doi băieţi care învăţaseră să mânuiască motorul bărcii au spus: – Noi mergem la pescuit.

Au dat bărcile la apă şi au plecat. Din nou pastorul Norman a încercat să dea de cap motorului, să-l pună în funcţiune, dar degeaba.

Şi pastorul Norman Ferris povesteşte:

„Eram foarte descurajat. Stăteam cu mâinile încrucişate, sprijinindu-mă de zidul casei, uitându-mă la motor, căutând să-i găsesc pricina nefuncţionării, cum şi ce anume trebuie să-i fac ca să meargă.

O sursă de venituri o constituie emisiunea de timbre poştale. Istoria insulei de la răscoala marinarilor de pe Bounty şi până la bicentenara aniversare a istoriei lor, este povestită în aceste timbre. Flora şi fauna insulei, peştele şi cerealele sunt esenţiale pentru economia insulei. Pe fiecare timbru se află capul reginei Angliei. Locuitorii insulei Pitcairn fiind cei mai patrioţi cetăţeni ai Commonwelth-ului britanic, în fiecare casă se află cel puţin un portret al reginei.

fie PITCAIRN ISLANDS

să pornească. Atunci am închis ochii şi m-am rugat, spunând: „Scumpul meu Domn şi Mântuitor, am ajuns la limita priceperii mele. Cei ce m-au însoţit şi nevăzuţii mei prieteni şi protectori, care au fost totdeauna cu mine şi m-au ajutat de atâtea ori până acum, sunt mult mai puternici, mai pricepuţi decât mine şi în această problemă. Lasă-i, Te rog, să ia această problemă în care eu m-am dovedit neputincios şi s-o rezolve. Va fi spre lauda Ta, Doamne, şi spre mărirea Numelui Tău şi al Tatălui nostru ceresc… Te rog, dă-le voie să-l repare".

Mai înainte de a spune eu „amin", s-a auzit un zgomot, apoi pocnituri şi motorul a început să funcţioneze. Anderson, unul dintre diaconii comunităţii noastre, împreună cu alţii au auzit zgomotul şi au venit în fugă spre mine, întrebându-mă:

— Ce s-a întâmplat cu dumneavoastră?

— O, frate Anderson, am spus eu, tocmai mă rugam şi mi s-a şi răspuns la rugăciune. Motorul merge acum".

Astăzi, oamenii sunt bucuroşi pentru că au o şalupă puternică şi cu ajutorul ei ajung mai uşor la vasele ce fac escală în insula lor. În mod deosebit sunt bucuroşi că au acum un ajutor preţios, atunci când, cu bărcile pline, ei pot să ajungă mai repede la ţărm, acasă.

Este destul de curios faptul că, deşi insula Pitcairn este situată aşa de departe de tropice, sunt situaţii când vasele ce trec pe acolo fac apel la insulari pentru ajutor medical. Pentru a face faţă acestor situaţii, s-a pregătit un grup de tineri care să dea asistenţă medicală de

prim ajutor, după metodele ambulanţei Sf. John din Anglia. La examinarea lor de către medicii de pe vasele ce treceau pe acolo, aceşti tineri au luat examenul cu „foarte bine”. Ei au trecut, de asemenea, şi examenul de infirmieri. Un număr de fete au trecut şi ele examenul de infirmiere, luând note foarte bune. Aceşti tineri şi tinere aduc astăzi un preţios aport atât propriei lor comunităţi, cât şi pasagerilor de pe diferitele nave care apelează la ajutorul şi serviciile lor.

Cu toate aceste preocupări, timpul trece pe neobservate şi astfel a trecut şi timpul pe care pastorul Norman Ferris l-a petrecut şi în care a lucrat pe insulă. N. Ferris a fost înlocuit de pastorul Lester Hawkes cu soţia sa, care era inspector sanitar.

13. Pitcairn 185

Din nefericire, astăzi nu mai putem spune ce spuneam cândva, şi anume că toţi locuitorii de pe insula Pitcairn sunt membri ai Bisericii Advente, întrucât unii dintre locuitori s-au întors de curând pe insulă, au revenit acasă. Aceştia au plecat de mult de pe insulă şi n-au mai păstrat standardul moral de vieţuire al adventiştilor de ziua a şaptea, în insulă există o singură casă de rugăciune, biserica sau capela comunităţii locale a adventiştilor de ziua a şaptea. Din întreaga populaţie a insulei de 145 de locuitori (în perioada anilor 1950 – 1960), 112 sunt membri ai Bisericii Advente, iar 35 sunt simpatizanţi.

Autorităţile guvernamentale i-au recunoscut pe locuitorii insulei ca fiind de religie adventistă şi în felul acesta dificultăţile anilor trecuţi au dispărut şi locuitorii insulei îşi continuă viaţa în mod normal, zi de zi, după principii morale şi sociale care îi situează mai presus de toate triburile din insulele Pacificului, cum şi din alte părţi.

Cu oameni ca Oliver Clark, Roy Clark şi Fred Christian, ca prezbiteri sau bătrâni ai comunităţii; cu Wilks Young, Anderson War-ren şi Elwyn Christian ca diaconi, cum şi cu cei tineri care dau un sârguincios şi credincios ajutor celor mai în vârstă în lucrarea bisericii, există încredinţarea că lucrarea, cauza adevărului evanghelic, va continua să triumfe şi în acest loc izolat din Pacific.

O nouă zi a răsărit pentru mica insulă Pitcairn. În cursul unui singur an (1956), pe lângă insulă au trecut 27.000 de persoane, multe din ele aflându-se pentru prima dată în Pacific, venind să-şi stabilească

noul lor cămin în Noua Zeelandă sau Australia. Primul contact pe care aceştia l-au avut cu aşezările Sudului a fost acela cu adventiştii de ziua a şaptea din Pitcairn. Ce mare răspundere apasă deci asupra locuitorilor insulei! Este răspunderea de a face cunoscută solia adevărului pe această mare cale a traficului internaţional maritim şi de a duce o viaţă model, în armonie cu caracterul lui Dumnezeu. Da! „Arunca-ţi pâinea pe ape…!"

Este o experienţă unică pentru vizitatori aceea de a vedea toate drumurile insulei măturate şi curăţate mai înainte ca soarele să apună în ziua pe care localnicii o numesc ziua de pregătire, vinerea. Toată hrana familiei pentru a doua zi, Sâmbăta, este pregătită în această zi şi orice lucrare, de orice fel, încetează pe întreaga insulă. Când umbrele serii poposesc pe stâncile prăpăstioase, alungindu-se spre infinitul Pacificului de Sud, într-un tablou mai mult decât fermecător, ele sunt însoţite de melodia imnului de seară, cu care comunitatea locală a Bisericii Advente de pe insula Pitcairn întâmpină o nouă zi sfântă, Sabatul zilei a şaptea, ziua de odihnă închinată Domnului Dumnezeu.

Odată cu plecarea fiecărui vas, binecunoscutele melodii ale imnurilor „Când se lasă umbra serii", „Lăsaţi lămpile acum să ardă" etc, etc. fac ca mulţi să-şi şteargă o lacrimă strivită pe furiş sub gene sau lăsată să se rostogolească neoprită pe obraji, ca să mai potolească dragostea inimilor trezite de aceste acorduri cereşti, într-un cadru natural de o frumuseţe unică.

Şi astfel, mii de suflete, bărbaţi şi femei, păşesc mai departe pe drumul vieţii lor cu noi speranţe şi cu mai mult curaj, ca rezultat al întâlnirii, al contactului avut cu vieţuirea simplă, dar în armonie cu adevărurile Scripturii, a descendenţilor răsculaţilor de pe „Bounty".

Ce deosebire! Ce lucrare minunată de transformare lăuntrică realizată de Duhul Sfânt al lui Dumnezeu şi de Cuvântul Vieţii asupra trăirii zilnice a celor ce se supun lucrării Lui înnoitoare şi mântuitoare!

O

Epilog

PITCAIRN – ISTORIE BICENTENARĂ (1790 – 1990)

Au trecut două veacuri de când, în ziua de 23 ianuarie 1790, Alexander Smith, alias John Adams, de pe puntea vasului „Bounty" a

strigat „Land Ahoooy!”

Şi astfel, insula Pitcairn a intrat în istorie. Iată grupul coloniştilor care au dat naştere acestei istorii şi unei populaţii cu caracteristici deosebite:

Fletcher Christian cu soţia sa Isabela (My Mast)
Edward Young cu soţia sa Suzana
John Williams cu soţia sa Pashotu
Matthew Quintal cu soţia sa Sarah
John Adams (Alexander Smith) cu soţia sa Balhadi
William McKoy cu soţia sa Mary
Isaac Martin cu soţia sa Jenny
John Mills cu soţia sa Vahineatua
William Brown cu soţia sa Teatuahitea

La aceştia s-a mai adăugat un grup de şase tahitieni (Tulalu, Ţi-moa, Nehou, Manalee, Ohohu şi Hitihiti), împreună cu femeile Nancy, Mareva şi Tinafanaea, în total douăzeci şi şapte de persoane, strămoşii populaţiei actuale de pe insulă.

Pentru cei interesaţi şi fascinaţi de istoria insulei Pitcairn, anul 1990 a fost anul sărbătoririi a două sute de ani de istorie a coloniştilor ce s-au aşezat pe această insulă îndepărtată.

Recent, un grup de medici germani a făcut o serie de studii ştiinţifice asupra populaţiei insulei Pitcairn. Rezultatele cercetărilor lor au fost publicate în revista Physis, numărul din 8 august 1985. După o şedere destul de lungă pe această insulă nespus de ospitalieră, ei au ajuns la următoarele concluzii.

„Locuitorii insulei Pitcairn constituie o deosebită fascinaţie atât pentru geneticieni şi antropologi, cât şi pentru medici. Populaţia din Pitcairn este mult mai rezistentă la boli decât orice altă grupare de oameni din lume. Chiar şi după două secole de relaţii de căsătorie între membrii aceleiaşi restrânse grupări de oameni, la ei s-au găsit cele mai puţine cazuri de defecte genetice”.

Este interesantă sublinierea făcută de acest grup de cercetători în legătură cu sănătatea mintală a celor de pe insula Pitcairn. În raportul lor, ei spun că „nu s-au înregistrat cazuri de psihoze sau sinucideri, situaţii cu totul necunoscute pe insulă, iar criminalitatea,

înstrăinarea, gelozia etc. sunt cu totul absente din viaţa acestei rase de oameni de pe insulă”.

„Nicio crimă?”… Nu este o ironie, atunci când ne gândim la istoria primilor ani ai celor douăzeci şi şapte de locuitori ai insulei? Dar să nu uităm că, după scurta şi neagra istorie a primilor ani a noilor colonişti de pe insulă, Biblia de pe „Bounty”, Cuvântul lui Dumnezeu, le-a schimbat viaţa şi le-a modelat caracterele.

Forţa imensă a bărbaţilor şi a femeilor din Pitcairn i-a reţinut atenţia lui Ian Ball, care a calculat că media înălţimii acestora este aproximativ înălţimea celui mai înalt răzvrătit, Fletcher Cristian. „Impresia unei singure familii a rămas, pentru mine, o realitate în tot timpul cât am rămas pe insulă”, a declarat Ian Ball.

Glynn Christian, o personalitate a postului de televiziune B.B.C., descendent direct şi stră, stră, stră, strănepot al lui Fletcher Christian prin cel de-al doilea fiu al său, Charles, a iniţiat împreună cu alţii aniversarea bicentenară a istoriei insulei Pitcairn. El a închiriat un Schooner din Tahiti, pentru a reface ruta spre Pitcairn urmată de renumitul său strămoş. El a mai făcut lucrul acesta şi pentru a atrage atenţia lumii întregi asupra situaţiei precare a populaţiei de pe insulă. Iată prima Lui impresie la vederea insulei:

„Navigând de-a lungul coastei insulei Pitcairn, am fost uimit văzând cât de mare este şi m-am mirat că nimeni n-a scris vreodată ceva despre pământul acesta roşu al ei, care are multe şi mari deschizături în el. Chiar în această dimineaţă relativ calmă, am putut vedea enorme valuri înspumate rostogolindu-se fără oprelişte de la mii de mile depărtare spre ţărm, spărgându-se de această stâncă singuratică”.

Ian Ball, în cartea sa: *Pitcairn*, *Children of the „Bounty”*, spune: „În mod sigur Pitcairn este o izbucnire vulcanică. Ea s-a ridicat asemenea unui aisberg verde-brun din această imensitate albastră a Oceanului Pacific de Sud, două grade latitudine sub tropicul Capricornului şi la 1350 de mile sud-est de Tahiti. Ea este permanent înconjurată de un guler alb de apă înspumată şi probabil că aşa a fost de la început de făptură”.

La rândul său, Glynn Christian confirmă şi el absenţa

criminalităţii de pe insulă şi, drept urmare, şi a forţelor de ordine. „În mijlocul insularilor", spune el, „există un spirit de generozitate de necrezut. Nicio uşă nu se încuie; fiecare intră oricând în casa vecinului său. Este adevărat că uneori se mai aprind spiritele, dar fiţi fără grijă, mâine vor fi împreună, trăgând la rame în bărcile lor lungi".

Atât Ian Ball, cât şi Glynn Christian subliniază faptul că adventiştii de ziua a şaptea, ai căror membri sunt insularii, nu sunt chiar aşa de rigizi sau legalişti cum îi prezintă „legendele" populare. Interesul şi preocuparea lor în ceea ce priveşte sănătatea şi medicina preventivă sunt foarte puternice, dar dieta lor este adaptată la posibilităţile de hrană ale insulei. Ei trag concluzia, şi noi nu putem decât să fim de acord cu ei, că există o strânsă legătură între dieta promovată de adventiştii de ziua a şaptea şi principiile lor de sănătate şi foarte puţinele cazuri de îmbolnăvire printre locuitorii insulei Pitcairn.

Pentru a ilustra spiritul lipsit de legalism al adventiştilor de ziua a şaptea, Ian Ball relatează următoarea întâmplare:

„Eu şi echipa mea de filmare am sosit cu o zi mai târziu din cauza timpului nefavorabil. Deoarece era o zi de Sabat (Sâmbăta) şi marea era agitată, nu m-am aşteptat ca locuitorii insulei Pitcairn să vină două-trei mile în larg cu bărcile lor, să ne ia de pe vasul cu care am venit. Dar am avut o surpriză plăcută.

— Bine aţi venit la Pitcairn. V-am aşteptat de ieri! M-am scuzat pentru faptul că am sosit în Sabat, dar…

— O, v-aţi gândit cumva că o să vă lăsăm să staţi acolo? Nici biserica şi nici credinţa noastră nu ne opresc ca în zi de Sabat să-i ajutăm pe oameni!

Atent la viaţa strămoşilor săi, Glynn Christian spune:

„Sabatul este o zi extraordinară de relaxare şi bucurie pe insula Pitcairn. Este ziua comuniunii spirituale. Este ziua familiei. Sabatul este instituţia care îi păstrează pe locuitori uniţi şi, de asemenea, păstrează familiile intacte".

În prezent, populaţia insulei Pitcairn, acum la sărbătorirea bicentenarului ei, este de cincizeci, şaizeci de locuitori, care trec printr-o criză datorită condiţiilor de viaţă existente pe insulă.

Irma Christian din Pitcairn, cu ocazia unei vizite în Anglia, deşi dornică să prezinte autentica tradiţie religioasă existentă pe insulă, în sinceritatea ei, a trebuit să recunoască faptul că insularii se confruntă şi ei cu probleme, acum, după două sute de ani de istorie:

„Din când în când", mărturiseşte ea, „ne izbim din partea celor tineri de o categorică rezistenţă faţă de religie şi uneori chiar de o atitudine de împotrivire faţă de participarea la serviciile divine. Un prea mare număr de tineri din Pitcairn", spune în continuare Irma Christian, „sunt obsedaţi de programele televiziunii din Noua Zeelandă, pe care le vizionează în timpul anilor de şcolarizare, şi la terminarea acestora nu se mai întorc pe insulă".

Ian Ball a fost fascinat de amestecul de culturi încă evident în insula Pitcairn. El notează faptul că balanţa genetică înclină în favoarea rasei engleze, şi nu a celei polineziene. El oferă geneticienilor un subiect de cercetare, şi anume el constată că femeile din Pitcairn sunt ceva mai închise la culoare decât bărbaţii. De asemenea, în ceea ce priveşte amestecul celor două culturi, el face următoarele observaţii:

„Când femeile împachetează hrana în frunze de bananier, pentru a fi pusă în cuptorul de pietre încinse la foc, sau se aşază pe jos cu picioarele încrucişate sub ele, servindu-se de frunze de pandanus ca evantai, ele prezintă un tablou curat polinezian, îmbrăcate fiind în rochii fantezii de culori diferite ale lumii albilor.

Când bărbaţii vorbesc în mod ostentativ despre „musketele" (armele) lor sau când ies în larg pe o vreme rea, cu feţele lor lungi şi îmbrăcaţi în mantale lungi şi negre de ploaie, ei sunt ca o amintire a unei ere engleze ce a apus de mult, descendenţi ai marinarilor neînfricaţi ce au cucerit lumea şi au stăpânit mările şi oceanele lumii.

La serviciile divine din Sabat, comunitatea este „anglo". Dar la agapa la care iau parte Sâmbătă seara, după apusul soarelui, în familia unui vecin, ei sunt în totul polinezieni în ceea ce priveşte apetitul lor gargantuan şi asaltul lor nereţinut asupra bucatelor de pe masă.

În pasiunea lor după pescuit, ei rămân legaţi de străbunii lor tahi-tieni. În afecţiunea lor sentimentală faţă de familia regală engleză, ei trădează originea lor britanică, sentimente ce au dispărut însă din modul obişnuit de a fi al celor din Anglia".

Glynn Christian consideră că, dacă lumea crede că Pitcairn-ul este un Paradis, el este totuşi un Paradis fragil. În prezent, economia insulei Pitcairn este aşa de precară, încât, dacă am presupune că trei bărbaţi din cei opt care sunt pe bărcile lor lungi s-ar îneca, atunci insula ar trebui să fie părăsită.

Una din problemele de acum ale insulei este aceea că populaţia trebuie să fie regenerată.

Dar mai sunt şi alte probleme cu care se confruntă economia insulei Pitcairn.

În primul rând, astăzi, după două sute de ani de la debarcarea pe insulă a răsculaţilor de pe „Bounty", insula Pitcairn este mai izolată de cum era acum o sută de ani. Până acum două, trei decenii în urmă, vasele comerciale şi de pasageri vizitau cu regularitate insula şi lungile bărci ale insularilor le ieşeau în întâmpinare. Cam la două săptămâni, un vas se oprea în Bounty-Bay sau la două-trei mile de ţărm. Acum însă, datorită transporturilor în containere şi folosirii pe scară largă a transporturilor aeriene intercontinentale, numai un singur vas pe an mai face escală pe insulă.

Este adevărat că guvernatorul, care este şi înaltul Comisar pentru Noua Zeelandă, a aranjat ca patru vase pe an să se oprească în insula Pitcairn, dar este mult prea puţin.

Mai există şi alte legături cu lumea din afara insulei. De doi-trei ani a fost instalată o linie telefonică ce leagă insula Pitcairn de Noua Zeelandă. Mai înainte, legătura se făcea prin sistemul telegrafic şi codul Morse.

Legăturile destul de rare cu lumea din afara insulei dau loc la probleme destul de serioase. De exemplu, când apare o urgenţă medicală, asistenta trebuie să trateze cazul, primind instrucţiuni prin radio din Noua Zeelandă. Acesta este unul din motivele pentru care mulţi părăsesc insula. Teama că în situaţii de urgenţă nu există un cadru medical specializat sau un spital unde să poată fi trataţi, îi determină pe mulţi să plece de pe insulă.

Un alt factor este acela al educaţiei. Copiii pot urma cursurile şcolii primare pe insulă. Dar pentru continuarea studiilor, copiii trebuie să meargă în Noua Zeelandă. Aceasta înseamnă să stea cel

puţin patru ani departe de casa părintească şi de patrie. Ca şi Irma Christian, şi Glynn Christian este îngrijorat de faptul că foarte mulţi dintre aceşti copii sunt pierduţi pentru Pitcairn, ei fiind absorbiţi de noul mod de viaţă, şi nu se mai întorc acasă.

Se pare că problema principală rămâne totuşi regenerarea populaţiei. Aceasta însă nu în sensul că toţi aceia care vor veni pe insulă să dea ordine pentru o imediată schimbare într-un fel sau altul.

A fost şi ideea de a construi un mic aeroport pe insulă, dar a fost abandonată, deoarece aceasta ar fi stricat echilibrul pe insulă, luând prea mult teren bun pentru agricultură. Totuşi, este de dorit ca măcar un vapor la o lună să facă escală în Pitcairn.

Este necesar, de asemenea, să fie adoptat un proiect pentru construirea de clădiri corespunzătoare; să fie introdusă irigaţia în agricultură, iar cerealele care se cultivă pe insulă în prezent să fie înlocuite cu alte cereale, care să fie mai rezistente la boli.

Ca întotdeauna, problema problemelor care se cere rezolvată este… problema financiară. De unde să se ia fondurile necesare pentru toate aceste realizări? Se propune înfiinţarea unui centru ştiinţific de cercetare pe insulă, ceea ce ar face ca mare parte din finanţele necesare proiectelor de mai sus să fie furnizate de către acest centru.

Toate cercetările făcute arată în mod clar că Pitcairn nu este nicidecum o comunitate muribundă. Pe insulă pot trăi, în condiţii optime, o sută cincizeci de persoane. Astfel că ar trebui să se facă totul ca cei care au plecat de pe insulă să fie convinşi, nu numai prin cuvinte, ci şi prin realizarea de condiţii optime de vieţuire pe insulă, să se întoarcă acasă.

Dacă locuitorii insulei Pitcairn au multe de învăţat de la lumea din afara lor, este tot atât de adevărat că şi lumea din afara insulei Pitcairn are de învăţat de la ei. Da, şi această mică insulă, înconjurată din toate părţile de vastul cordon sanitar al oceanului, are ceva de transmis lumii. Este posibil ca locuitorii insulei Pitcairn, cu rădăcinile lor bine înfipte în fructul arborelui de pâine, în revoltaţii de pe „Bounty" şi în Biblie, cu scurta lor istorie plină de contraste, pe de o parte un exces de violenţă şi promiscuitate, iar pe de altă parte binefacerile credinţei şi ale naşterii din nou, să fie depozitarii şi

trăitorii valorilor spirituale pierdute în mare măsura de creştinii cu numele de pretutindeni.

Acum, cu ocazia acestei bicentenare sărbătoriri a colonizării insulei Pitcairn şi a istoriei răsculaţilor de pe „Bounty", nume ca Wil-liam Bligh, Fletcher Christian, Matt. Quintal, Edward Young, Bill McKoy, John Adams şi altele sunt încă folosite de locuitorii din Pitcairn cu o familiaritate ce sugerează o foarte intimă legătură de suflet. Da, există o anume familiaritate în istoria insulei. Nu s-a pierdut niciun detaliu. Numele unor promotorii, golfuleţe, pajişti, stânci, peşteri etc, încă se păstrează, cu aceeaşi familiaritate şi semnificaţie dintotdeauna.

Caracterele acelei generaţii de marinari încercaţi de demult, ce au călătorit peste mări şi ţări, s-au întâlnit într-o dimineaţă într-o confruntare de neuitat la bordul vasului H.M.S. Bounty, ale căror scene sunt încă vii în imaginaţia multora. Din această confruntare a ieşit o istorie şi o nouă rasă de oameni. Istoria bicentenară a colonizării insulei Pitcairn şi a locuitorilor ei, o istorie peste care timpul s-a scurs pe durata a doua secole.

Dar atunci când oamenii aceştia vânjoşi, obişnuiţi cu vânturile şi cu valurile oceanului, trag la rame în bărcile lor lungi, cântând „Ierusalim, oraş ceresc" sau „Cetate cu de iaspis zid şi porţi de mărgărit", iar pastorul le vorbeşte de la amvon despre Apocalipsa, toate acestea trezesc, în imaginaţia şi în sufletul lor, tabloul apocaliptic al judecăţii divine, când întreaga istorie a tuturor, indivizi şi naţiuni, va fi adusă înaintea Judecătorului divin, care este Răscumpărător, Mijlocitor şi Mântuitor şi care ne spune nouă, tuturor celor de astăzi şi dintotdeauna:

„Veniţi la Mine, toţi cei trudiţi şi împovăraţi, şi Eu vă voi da odihnă". (Mat. 11, 28).

„Căci iată, Eu vin curând; şi răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui" (Apoc. 22, 12).

Bibliografie

— *A Book of the „Bouniy" and Selections from Bligh's Writings*, by George Mackaness, M.A. Litt., D. Everymen's Library, 1952

— *Men Against the Sea*, by Charles Nordhoff and James Norman Hall, Pocket Books, Inc. New York, 1962

— *The Story of Pitcairn Island*, By Norman Ferris, *Review and Herald*, Publ. Ass., 1958

— *Revolta de pe Bounty*, de Sir John Barrow, în traducerea lui Constantin Papadopol Calimah, Editura Meridiane, Bucureşti, 1976

— *Breadfruit, Buccaneers and Bounty Bibk*, by David Marshall, Stanborough Press, Grantham, England

— *Curierul adventist Nt.* 1 – 5/1961; 1/1962

— *Insula* de Robert Merle

— *Come Ashore*, by F.P. and M.L. Ward

— *Histoire des Mutins de la Bounty et de l'de Pitcairn* (1739 – 1930) de Charles Vidil, editura Payot, Paris.

Note

1. *The Story of Pitcairn Island*, by Norman A. Ferris, *Review and Herald*, Publishing Association, 1958, p.8

2. *Insula sau Christian şi tovarăşii săi*, de Lord Byron

3. *The Story of Pitcairn Island*, by Norman Ferris, *Review and Herald* Publ. Assn., 1958, p.12.13

4. *A Voyage to the South Sea*, by Williani Bligh, London, 1792, p.5

5. *Idem*, p. 17 – 20

6. *The Story of Pitcairn Island*, by Norman Ferris, *Review and Herald*, Publ. Assn., 1958, p.14.15

7. *A Voyage to the South Sea*, by William Bligh, London, 1792, p.21

8. *The Story of the Pitcairn Island*, by Norman Ferris, *Review and Herald*, Publ. Assn., 1958, p.18

9. *Idem*, p.19 10. *Idem*, p.20 *W. Idem*, p.21

12. *Idem*, p.21, 22

13. *A Voyage to the South Sea*, by William Bligh, London, 1792, p. 110.111.

14. *Furtuna*, de William Shakespeare

15. *A Voyage to the South Sea*, by William Bligh, London, 1792, p. 117 – 126

16. *Idem*, p.191 – 246

17. *The Story of the Pitcairn Island*, by Norman Ferris, *Review and Herald*, Publ. Assn., 1958, p.27.28

18. *Idem*
19. *Idem*, p.28
20. *Breadfruit, Buccaneers and The Bounty Bible*, by David Marshall, Stanborough Press, p. 48.49
21. *The Story of the Pitcairn Island*, by Norman Ferris, *Review and Herald*, Publ. Assn., 1958, p.45 – 50
22. *Idem*
23. *Idem*, p.50 – 54
24. *Idem*, p.56
25. *Raportul căpitanului Pipon*, publicat în Quarterly Review, vol. 3, p.378, Naval Record; citat de Norman Ferris în cartea sa *The Story of Pitcairn Island*, p.56.57
26. *The Story of the Pitcairn Island*, by Norman Ferris, *Review and Herald*, Publ. Assn., 1958, p.63.64
27. *Idem*, p.79 – 82
28. *Idem*, p.85 – 87
29. *Pitcairn Island*, *The Island of Peace*, by Paul Lenghof, Advent Verlag Hamburg.
30. *Idem* V
31. *Idem*, p.99 – 102
32. *Idem*, p.104 – 107
33. *Breadfruit, Buccaneers and The Bounty Bible*, by David Marshall, p. 84 – 86
34. *Idem*, p.85
35. *Idem*, p.84
36. *Idem*, p.85
37. *Idem*, p.85
38. *Idem*, p.85
39. *Idem*, p.85
40. I.M. Ball, *Pitcairn, Children of the Bounty*, p.212.213, citat de David Marshal în *Breadfruit, Buccaneers and the Bounty Bible*, p.86

Lucrarea de faţă îşi propune să prezinte istoria locuitorilor de pe insula Pitcairn, de la aşezarea lor pe insulă şi până în prezent.

Această relatare istorică scoate în evidenţă în mod pregnant puterea transformatoare a Evangheliei.

De la ură, revoltă, beţie şi crime, la conştiinţa responsabilităţii umane, la temerea de Dumnezeu, la spiritul de sacrificiu şi iubirea de oameni, căci…" Dumnezeu este iubire".